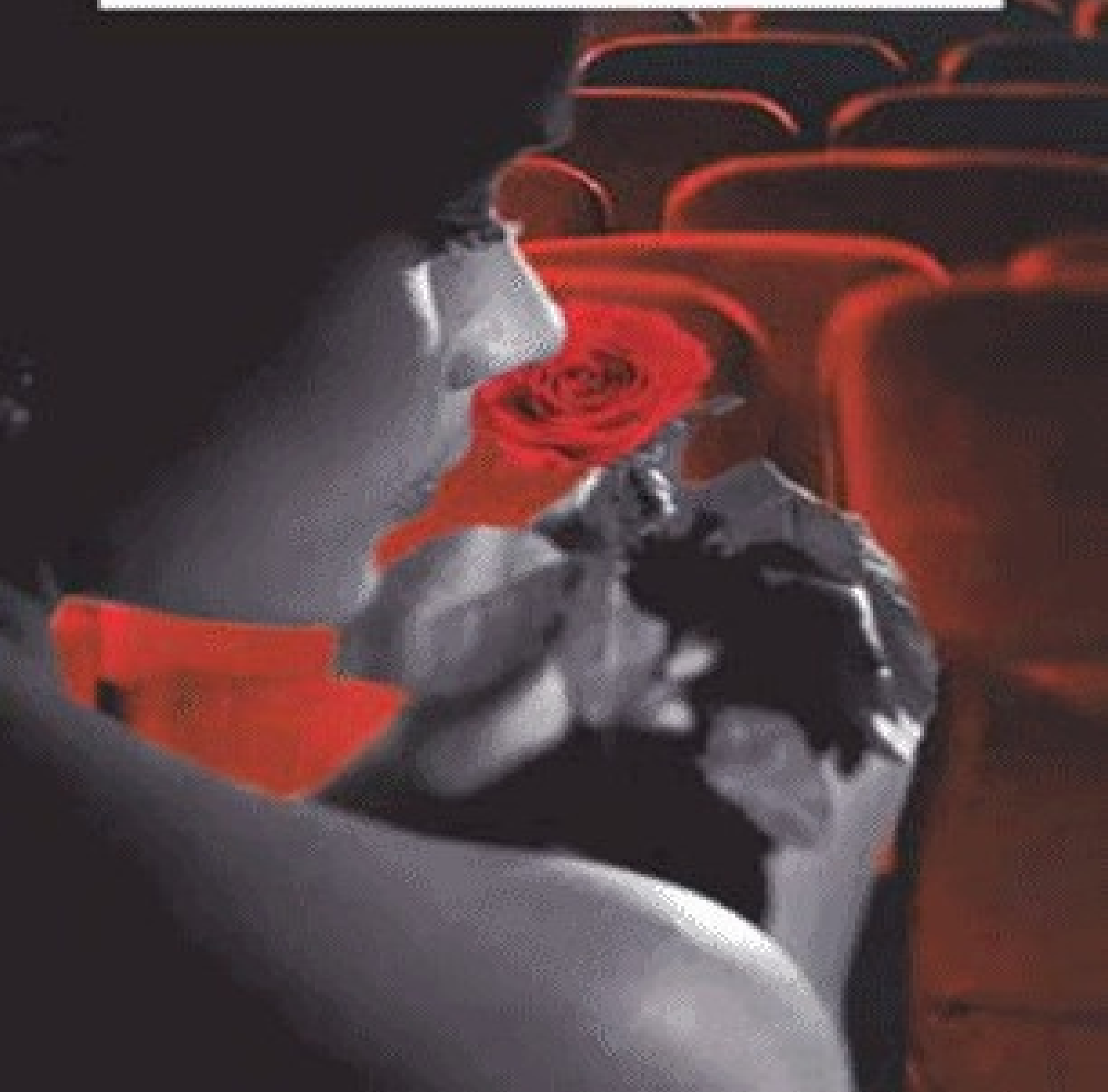

Françoise Dorner
Cô gái nơi hàng ghế sau

CÔ GÁI NƠI HÀNG GHẾ SAU

Françoise Corner

Making Ebook Project

BOOKAHOLIC CLUB

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

- Tên sách: **CÔ GÁI NƠI HÀNG GHẾ SAU**
- Tác giả: **Françoise Corner**
- Dịch giả: Ngô Thị Bằng Nguyên
- Dịch từ nguyên bản tiếng Pháp: *La fille du rang derriere*
- Nhà xuất bản: Phụ Nữ
- Năm xuất bản: 2006
- Số trang: 178
- Giá tiền: 18.000 VND
- Kích thước: 12 x 19 cm

✚ Đánh máy: **Tâm An, Phong Vũ, Hoàng Vy**

✚ Kiểm tra: **Thu Hà**

✚ Chế bản ebook: **Hanki Duong Nguyen**

✚ Ngày thực hiện: 26/11/2009

✚ Making Ebook Project #29 – www.BookaholicClub.com

“Tôi không đủ kinh nghiệm sống, tôi không bày tỏ những suy nghĩ cũng như mong muốn của bản thân. Thường trực nỗi lo sợ không còn được yêu thương nữa nếu tôi dám bước ra khỏi vỏ bọc của mình. Tất cả những gì tạo nên tôi của ngày hôm nay, vẫn chỉ là một con bé của ngày xưa thường chạy ra mở cửa. Nhưng mở cho ai?”

“Nói cho cùng, chỉ những lúc tôi trở thành người kia tôi mới thôi không còn cảm giác cô đơn nữa. Người không có quá khứ, không ràng buộc, không nghĩa vụ. Người không biết đến thất vọng hay bất công. Người khiến ai đó phải mơ ước.”

Một người chồng ngoại tình với chính người vợ của mình.

Một người vợ muốn thoát ra khỏi lớp vỏ bọc “giả dối” hằng ngày.

Tác phẩm đoạt Giải Goncourt cho tiểu thuyết đầu tay.

Gốc gác: hai giờ yêu đương trong một đợt chữa bệnh bằng liệu pháp nước khoáng nóng.

Đề: non.

Học hành: ít.

Trình tiết: quên.

Đám cưới: trắng.

Ly hôn: đang.

Việc làm: có.

Cuộc sống xã hội: không

Mẹ: cứ như con gái tôi.

Bố: không biết tôi.

Con cái: bỏ một lần. Không có lại.

Gia đình: xem phía trên.

Sức khỏe: gây hại đến lạc thú.

Chết: hụt.

Chính mẹ tôi đã nài nỉ tôi viết sách. Để giữ lại cái gì đó của gia đình. Nhưng “cái gì đó” làm gì có, nên tôi chỉ viết có thể. Mãi mà tôi cũng không có gì to tát để nói. Thậm chí chẳng có gì để nói hết. Hơn nữa, đây lại là chuyện riêng. Vậy nên tôi nghĩ: một cuốn tiểu thuyết... Một câu chuyện bịa đặt hoàn toàn. Tôi đã đọc hàng chục tiểu thuyết trong vài tháng. Tôi thấy chúng thật tuyệt, Và không phải của những tác giả đã chết ngoém đâu nhé, không. Những tác giả đương thời, đang sống nhăn, có cả ảnh của họ.

Một ngày nọ, tôi nghe một nhà văn nữ trả lời phỏng vấn trên sóng phát thanh rồi liền vút hết bút đi. Tôi mua một máy tính trả góp trong mười hai tháng. Bà ấy nói mình làm mọi việc bằng máy tính. Tôi cũng vậy, bây giờ tôi có riêng một máy tính rồi. Nhưng tôi bắt đầu chơi và lướt mạng như tất cả mọi người nên chẳng viết được gì cả. Tôi mua lại bút và mỗi buổi sáng, tôi ngồi xuống, đối diện mảng tường xám, trước tờ giấy trắng, cây viết trong tay, sẵn sàng lao vào những cuộc phiêu lưu, tình dục, đam mê, chết chóc, chuyện sinh đẻ, tính cách kék, phạm tội, vinh quang, lùi bước. Chừng mười ngày sau, tôi trầy trật lắm mới viết được có hai dòng gạch xóa be bét. Thậm chí không thể đọc lại những gì đã viết. Tôi quăng rác vào sọt rác. Lúc quăng túi rác vào thùng màu xanh nhạt chuyên đựng giấy để tái sinh, tôi còn tự hỏi liệu một ngày nào đó mớ nháp tiểu thuyết hỗn độn của mình có tái chế được thành giấy mới hay không?

Sáng nay tôi kết thúc kỳ dưỡng bệnh. Tôi nhận lại công việc ở ki-ốt. Tôi cùng Gisèle thay phiên nhau trông coi.

Căn hộ gần như trống không. Tôi sắm đồ theo khả năng của tôi. Không còn đồ đạc của chồng tôi, tôi có cảm giác đang trôi vờ giữa quá khứ và tương lai, giữa căn phòng nữ sinh với nhà dưỡng hưu. Tôi nhớ cái nhìn của anh, ngay cả khi anh không còn nhìn tôi nữa. Tôi chẳng còn tuổi tác khi không có anh. Tôi có thể tận chính năm tuổi. Hay cũng có thể chỉ mới bốn tháng: ở thời điểm đó, cũng hay ra trò. Mở mắt ra, nói bi bô, bú tí, đòi ru ngủ, nghe nựng đồ rê mi con chim ri, mì fà son bay lon ton trong đồng chăn tã ấm áp... và được tôn thờ, đứng dạng hai chân bé xíu giống y mẫu quảng cáo lốp xe Michelin để chờ chùi dít. Không phấn rôm. Thật không may. Không xoa phấn rôm nữa, có vẻ như vậy.

Gisèle nói với tôi rằng tôi từ nơi xa trở về. Tôi chẳng trở về từ đâu cả. Và tôi không biết mình đang đi về đâu. Thậm chí tôi cũng không biết mình muốn gì nữa. Theo cách nào đó thì như vậy có lẽ tốt hơn.

Chuông cửa réo. Hôm nay chủ nhật. Tôi, người luôn ngờ vực mọi chuyện ra mở cửa, tay cầm nguyên cái nồi. Diện váy ngủ và chân đi tất vải bông, hai mắt sưng mọng lên vì loại kem dưỡng đang dùng thử - một gói nhỏ hàng mẫu, thật may, nếu không tôi đã mất toi bảy mươi bảy euro, - kem đánh răng đầy miệng bởi lẽ sáng nào, tối nào tôi cũng đánh răng, thậm chí đánh răng cả buổi trưa, từ dạo Gisèle, vốn là thư kí bán thời gian cho một phòng khám nha khoa đã giải thích với tôi rằng một ngày nào đó tất thấy rằng sẽ tụt lợi và lúc đó thì vô phương cứu chữa. Trên tấm thảm chùi chân nơi cửa ra vào, trước mặt tôi, là một gã hàng xóm tầng dưới, gã đóng vai người khiêng cáng thương trong phim truyền hình dài tập Hôpital Necker - đang gào rống lên rằng tôi làm rò nước và rằng tấm thảm lót sàn trắng tinh đẹp đẽ của gã đã tiêu đời. Gã xộc vào bên trong để kiểm tra hệ thống ống nước. Nhưng nước rò không phải từ nhà tôi. Từ căn hộ kế bên của cặp vợ chồng đang đi nghỉ, và đã quên khóa nước như thường lệ. Gã hàng xóm xin lỗi, gã muốn mời tôi ăn trưa nhưng tôi đã từ chối lòng thầm nghĩ hẳn gã sẽ nài thêm. Nhưng gã đã không làm vậy. Chính vào giây phút ấy tôi hiểu rằng mình đã qua cái tuổi để nói không, thậm chí với một tách cà phê, rằng đời nào có người gửi cả một xe tải hoa cho tôi để tôi phải hối tiếc vì câu từ chối của mình.

Tôi thề rằng hẳn có người nữa mời tôi sẽ nhận lời luôn. Thậm chí trước khi gã đàn ông kịp mở miệng. Nhưng chỉ nhận lời ăn trưa thôi. Chuyện tiếp theo cũng đến lúc người ta phải nói riêng với nhau. Nhưng thực ra, lúc ấy chẳng có ai nói gì nữa.

Sáng nay, tôi nhận được một lá thư từ Trung Quốc. Chồng tôi rất hài lòng. Anh khởi hành sang Hồng Kông cùng *Hội đồng doanh nghiệp Vận tải tốc hành mới của báo chí Paris*, anh nói rằng ở đó, anh sẽ biến hoang tưởng sống cùng một phụ nữ khác thành sự thật, rằng anh không trách cứ gì tôi hết. Hay gần như thế. Anh bảo còn chuyện ly hôn, chúng tôi sẽ bàn bạc sau, khi anh trở về. Nếu anh còn quay lại. Vì anh còn viết thêm rằng, lần đầu tiên trong đời không phải vô cớ mà anh có mặt tại đó: anh ta cảm thấy gần bó máu thịt mất rồi. Đoạn sau bức thư vẽ bằng những ký tự Hán. Điều đó thật sự không làm tôi hài lòng, nhưng rất cuộc, khi đọc lại đoạn đầu thư tôi thấy yên tâm hơn. Và lại con tem trông thật tuyệt. Tôi tặng chúng cho bà lão sống ở tầng ba đang sưu tầm tem. Bà lão ôm ghì lấy tôi chặt đến nỗi tôi trào nước mắt. Tôi không nghĩ rằng chỉ một con tem lại có thể đem lại nhiều xúc cảm đến thế.

Đôi khi tôi tự nhủ: không nên lúc nào cũng cố gắng hiểu hết mọi chuyện. Thật vậy, tôi không kể chuyện này với ai cả, có những lúc cổ họng tôi thắt lại, cảm giác bị bóp nghẹt, rồi tôi khóc, tôi khóc mà không hiểu tại sao. Thoạt đầu, tôi cho là do ô nhiễm môi trường nhưng chuyện ấy xảy đến với tôi ở bất cứ đâu. Nhưng dù sao thì tôi cũng phải tìm hiểu nguyên nhân để biết tại sao. Có lẽ tôi mắc chứng dị ứng với ôxy.

Buổi trưa, tôi đi xe buýt. Tôi không đi tàu điện ngầm kể từ khi bị một tên du thủ du thực khốn nạn đẩy vào góc tường rồi giằng cướp lấy túi xách. Tôi trình bày vụ việc với cảnh sát nhưng cũng chẳng có điều tra kết luận gì. Họ chỉ nói tôi thế là may mắn lắm rồi. Ngay lúc ấy tôi không hiểu tại sao. Rồi sau đó, tôi tự nhủ: đừng có lúc nào cũng cố gắng tìm hiểu mọi chuyện.

Tôi xuống xe theo thói quen ở Père-Lachaise. Hiện tại mẹ tôi sống ở đó. Trong một căn hộ lừng chừng nơi không có gì thân thuộc với tôi, không cả những kỷ niệm thời thơ ấu. Bà đã dọn tới đây sống khi tôi đi. Cho thuận tiện hơn. Bà không thể treo một thân một mình ba tầng gác với những chai nước cùng hàng lô bị đẩy đầy áp của mình. Nhưng bà vẫn rất khá tính và theo lời bà thì bà chuyển nhà vì thích quang cảnh chứ không phải vì cầu thang máy. Quang cảnh ở đây là một nghĩa trang. Sau ba mươi

bảy năm ngồi sau quầy của Quỹ khám chữa bệnh dành cho người nghèo, bà thấy mình xứng đáng được an dưỡng tuổi già trên đầu trên chốc những người quá cố.

Chúng tôi ăn trưa cùng nhau, trong căn hộ hai phòng có khi bếp tắm liền kề được thu xếp hết sức gọn ghẽ, sạch bong kìn kịt, loại nước tẩy rửa mùi oải hương và thông xư Vosges.

- Ngày mẹ không thể dọn dẹp nhà cửa được nữa...

Luôn là một sự im lặng bao trùm sau câu nói ấy. Mái đầu xinh xắn của bà – cô bé con già nua không được cuộc đời ưu đãi – lắc lư từ trái qua phải. Không thấy tôi mở miệng, bà nói tiếp:

- ... thì mày có thể bảo thế là chấm hết. Mẹ không bao giờ vào nhà dưỡng lão. Nhưng mẹ không có ư gì hỏa táng đâu nhé, hỡi lửa lắm rồi. Cũng không thích địa táng. Chuyện kể người thức giấc trong áo quan đầy ra đấy...

Còn tôi, như mọi lần, hết cả ngon miệng, họng nghẹn lại, và tay nắm chặt lại.

- Mẹ con mình không thể nói chuyện gì vui hơn mỗi lần gặp nhau sao?

- Nhưng mày là con gái mẹ, thế mày muốn mẹ bàn chuyện ấy với ai nữa nào? Mày không bỏ mặc mẹ mày đấy chứ? Mẹ chỉ có mỗi mình mày thôi đấy.

Còn tôi, tôi có ai nào? Là con gái bà, lúc này, điều đó có nghĩa là đổi vai cho nhau. Lo chuyện của bà, bảo vệ bà, hy sinh luôn cuộc sống vì bà. Tất cả những gì bà chưa bao giờ làm. Hay có làm nhưng dở ẹc. Nhưng chuyện đó mẹ tôi đâu có nhớ.

Chính hôm ấy bà rời đến cái tủ nhỏ. Những tấm ga trải giường, những khăn tắm, những vải vóc áo quần treo trên mắc được xếp sắp theo màu. Tôi nhớ đến tủ quần áo của tôi. Tôi đã tốn công gấp đến mười lăm lần, những tấm ga trải giường và những thứ khác, rồi mỗi lần tôi mở tủ là tất thảy lại đổ nhào xuống đất, không coi tôi ra gì. Tôi nghe thấy đám chăn gối của tôi cười giỡn. Mẹ tôi lôi ra một thùng các-tông lớn, và ngay lập tức tôi dè chừng. Lẽ ra tôi phải đi về ngay lúc ấy. Nhưng tôi không thể. Bà đã ngẩng lên, rất mực nghiêm trang nói với tôi:

- Mày có thể không còn họ hàng thân thích gì nhưng mày còn ảnh chụp đây. Mẹ định giữ lại cho mày để lúc mẹ không còn nữa... Nhưng mẹ lại nghĩ nó cũng giúp mày nhẹ nhõm phần nào trong lúc này. Mẹ đi chuẩn bị cà phê đây. Mẹ thì thuộc lâu từng bức rồi. Sống có một thân một mình mà... Giờ thì mày cũng biết nó là như thế nào rồi đấy.

Câu nói thừa, câu nói giết người. Lẽ ra tôi phải đặt lại thùng các-tông vào chỗ của nó, khép tủ lại. Nhưng khi người ta đứng giữa hai cuộc đời, người ta thường lưỡng lự. Tôi rất sợ phải đối mặt với cô bé con của ngày xưa. Nó sẽ phán xét tôi thế nào đây, vào lúc này, khi nó đã lớn lên? Chắc chắn tôi đã làm nó thất vọng. Nó sẽ nhìn tôi và nghĩ: mình đã trở nên thế này sao?

Tôi chăm chú bức ảnh đầu tiên. Trong công viên mùa đông, năm lên bảy hay lên tám gì đó. Điều duy nhất phân biệt giữa hai chúng tôi là tôi đã dừng cảm cắt đi hai bím tóc. Còn lại thì, than ôi, trừ cái việc cao hơn trước, tôi chẳng phát triển thêm là bao. Đầu gối vẫn suốt ngày xây xước và một miếng băng dán đầu đó.

Những bức ảnh khác chụp mẹ tôi. Mẹ tôi và đứa con bé bỏng của bà, chụp ở mọi tư thế. Trong chiếc thùng giấy này, cuộc đời tôi dừng lại ở năm lên tám. Không cô bé tuổi thiếu niên hay người đàn bà có quyền ngụ trong đó.

Tôi đóng chiếc hộp các-tông của gia đình lại, và tôi lặng ngắm cha tôi trên tủ buýp-phê, trong chiếc khung ảnh bằng đồng thau. Về lơ đãng, dễ mẩn, bướng bỉnh - điều này tùy thuộc việc ta nhìn ông từ phía nào và tùy thuộc vào thời điểm trong ngày. Một trong những ký ức đầu tiên trong cuộc đời tôi, ký ức duy nhất mà tôi không bao giờ có ý định xóa đi khi dần lớn lên: mẹ tôi cùng nụ cười tình tứ, hãnh hiện về tôi, thì thầm với ông, ghé sát vào khung ảnh kính: “Con giống anh chưa kìa”.

Tôi không bao giờ xuất hiện ở đâu đó đúng lúc. Hay vậy đi, đôi khi đúng lúc nhưng chẳng ai nhận ra. Trong suốt. Một phụ nữ nhỏ bé vô hình. Không phải chỉ gặp bất lợi đâu. Ta lắng nghe, quan sát, giữ tất cả lại cho riêng mình, và dần dà ta thậm chí quên luôn ngay cả giọng nói của chính mình.

Tôi đã không để tuột khỏi tay mọi thứ.

Cũng có một người đàn ông cưới tôi làm vợ. Trước tiên là ở tòa thị chính rồi sau đó là tại nhà thờ. Tất cả đều mang màu trắng. Mặc cho đây không phải lần đầu tiên. Và thậm chí cũng không phải lần cuối cùng. Lúc nào tôi cũng nói có. Tôi rất lấy làm hài lòng thấy người ta hỏi mình điều gì đó. Rằng một người đàn ông rất cuộc cũng thừa nhận tôi. Cho tôi tên họ của anh ta. Không gọi tôi như mẹ tôi.

Đêm tân hôn kéo dài mười phút. Những đêm mà tôi đã trải qua còn hay hơn nhưng hình như tối hôm cưới với những căng thẳng từ phía gia đình và bạn bè, chuyện ấy có thể còn kéo dài chưa đầy một phút ấy chứ. Điều này đã xảy ra cho Gisèle. Tôi còn may mắn chán. Anh hỏi tôi:

- Bây giờ em thỏa mãn rồi chứ?

Anh muốn nói: bây giờ chúng ta đã cưới nhau. Tôi chỉ trả lời hết sức đơn giản: vâng. Và anh ngủ mất.

Tôi thì không chợp mắt được. Tôi muốn tranh thủ đêm đầu tiên, đêm mà tôi không ngủ với tên họ của mẹ nữa. Nép người vào anh, tôi nghĩ đến mái tóc được chải chuốt hoàn hảo cho hôn lễ. Tôi chắc chắn đã dốc tuột cả lọ keo xịt. Tôi không thích người ta nói mình là một cô dâu cầu thả, nhưng không ai khen tôi về búi tóc xinh đẹp xịt keo của tôi cả. Trừ Gisèle. Nhưng nó lại chê trách tôi về chú rề. Nó bảo: “Nói thẳng ra cậu xứng đáng hơn thế. Kiêu gì mà lại lao mình vào gã đầu tiên kia chứ?” Tôi không trả lời. Tôi thấy anh dễ mến, đơn giản, thật thà, anh không văn vẻ sáo rỗng. Điều đó làm tôi thấy khác hơn so với người trước - một chuyên viên kế toán, bịa chuyện đang li hôn để có thời gian làm tình với tôi, và rồi những tuần lễ tiếp theo đã vác cả máy tính ra để chứng minh rằng sau khi đã cân nhắc kỹ lưỡng anh ta không đủ tiền chu cấp cho vợ nuôi con để được ly dị. Chồng tôi là người luôn nói sự thật. Anh xem chuyện đó như một vấn đề sống còn. Bố mẹ anh giằng xé lẫn nhau, ngoại tình, lừa dối nhau suốt thời thơ ấu của anh, lúc nào cũng tranh giành được anh đứng về phía mình, và tất cả những chuyện này tránh cho anh những sai lầm tương tự. Thời gian đầu, tôi thấy điều đó thật tuyệt, một người đàn ông luôn chân thật, thẳng thắn, đích thực, dù điều đó có khiến anh cũng khá trầm lặng. Thực ra anh chẳng có chuyện gì để nói. Nhưng điều ấy, mãi sau này tôi mới nhận ra. Bấy lâu tôi đồng nhất sự im lặng với bản tính rụt rè, và người ta tưởng tượng ra trong đầu những câu trọn vẹn khi nhìn nhau. Người ta tưởng rằng đã hiểu ý nhau qua những lời chưa nói hết. Và rằng người ta im như thóc bởi vì người ta cảm thấy thoải mái khi ở bên nhau.

Kỳ nghỉ trăng mật, anh dẫn tôi đến quảng trường Concorde, và chúng tôi leo lên đu quay khổng lồ. Hai lần.

- Em vui chứ?

- Vâng.

Và ở đó thì đúng như vậy. Tôi có cảm giác tự do chưa từng biết đến trước đám cưới. Bởi lẽ anh đang ở bên và vì tôi không phải trả lời “vâng, chỗ này chưa ai ngồi”, hay khiến người khác tin rằng mình đang chờ một ai đó chỉ mong người ta để cho mình yên thân, hay cúi mặt xuống vẻ xấu hổ khi

không ai hỏi tôi điều gì cả. Rồi mỗi khi ghé chúng tôi gần như chạm đất, tôi lại một lần nữa bay vút lên và không ai có thể bắt kịp tôi. Nhịp tới lui của các khoang ghé khiến tôi muốn làm tình, như thế, chỉ trong giây lát. Tôi nắm lấy tay anh và mi mắt khép lại, miệng hướng về phía anh nhưng vì thấy anh không có phản ứng gì, tôi lại mở mắt ra: chồng tôi tái xanh, nôn thốc đến nơi, nên chúng tôi cũng xuống luôn và không có đến lần thứ ba. Chính vào lúc đó tôi đã nghĩ mình có lẽ đã phạm phải một sai lầm.

Và rồi mọi chuyện lại trở vào khuôn khổ. Tôi bắt đầu cuộc sống phụ nữ đã có chồng của mình. Đi làm, dọn dẹp nhà cửa, đi chợ, làm bếp, khép cửa, và ngủ thiếp đi mơ mộng. Mơ về người đàn ông mà tôi quen trước ngày cưới, âu lo, lịch thiệp, ân cần, nhút nhát, và người đã thay đổi nhanh chóng khi mà giờ đây, như lời anh nói “đã chôn sâu cuộc đời trai chưa vợ của mình”. Tôi thì rất mong chàng trai ấy hồi sinh. Rằng anh lại trở thành người tình nồng nóng lần hẹn nào cũng nhắc đi nhắc lại một câu trong lúc nghiền nát những ngón tay tôi: “Anh muốn em chia sẻ cuộc đời anh”. Nhưng lúc tôi hiểu ra thì đã muộn rằng chia sẻ cuộc đời anh, với anh câu này có nghĩa là chia sẻ thời gian làm việc.

Sáng ra phải dậy từ rất sớm. Lúc năm giờ. Chồng tôi lái chiếc xe tải nhỏ để trả lại những báo chí không bán hết và tìm những tờ tin hàng ngày ở *Vận tải tốc hành mới của báo chí Paris*, kể bên khu chợ Rungis. Làm vậy anh không phải thuê người chuyên chở, giúp chúng tôi tiết kiệm mỗi tuần ít nhất một trăm năm mươi euro. Những thứ ấy nặng, dễ đến sáu bảy trăm cân, nhưng ít ra giảm được 0,5% số tiền phải trả cho *Vận tải tốc hành mới của báo chí Paris*. Sau đó anh đi lo bày biện ki-ốt đâu vào đó trước khi khách hàng tới mua. Anh có thể chờ đến giờ mới mở cửa nhưng anh coi việc này rất quan trọng nên không đợi đến lúc đó mà mở cửa trước. Trong khoảng thời gian này, như thường lệ, tôi dọn giường, bật máy giặt lên và lôi máy hút bụi ra. Quà của mẹ.

Một buổi sáng, đang gập người xuống để lôi nó ra từ trong tủ tường, bỗng nhiên tôi cảm thấy bị hạ thấp khi quỳ trước một cái máy hút bụi. Hôm đó là ngày 28 tháng Hai. Tôi nhìn nó thách thức: hôm nay thì đừng hòng nhé, mày cứ ở yên chỗ của mày. Và nếu tối nay chồng tôi có xách mé đôi câu, tôi sẽ trả lời, thậm chí có thể hơi xấc xược nữa:

- Không, hôm nay không hút bụi.
- Tại sao?
- Không biết.

Nhưng tôi biết rất rõ tại sao: bỗng nhiên tôi không muốn giống như mẹ tôi nữa. Chùi rửa, đánh bóng, đánh xi cho tất cả thật sạch sẽ không chê vào đâu được. Không một vụn đời nào, không một vụn bánh nào. Những tấm lót đĩa, lót chén, lót chằng cái gì cả.

Khi đi ra khỏi nhà, anh dặn tôi: đừng quên nhặt rau. Tôi không quên. Chỉ đơn giản là tôi không làm vậy. Tôi ngắm tuyết rơi trên cửa sổ phòng bếp. Tôi hóa thân vào tuyết, tôi thấy mình cũng nhẹ nhàng và mịn màng như những bông nhỏ li ti màu trắng ấy. Nhưng tôi không muốn kết thúc đau khổ như chúng trên lớp nhựa rải đường đọng bùn đen lũng bống bị nghiền nát bởi gót giày hay lớp xe trong ngày cuối cùng tháng Hai này.

Lúc tới được ki-ốt, anh bảo tôi: “Cô lẽ mề quá đấy”, rồi anh đi nhâm nhi một tách cà phê còn tôi cảm thấy quá đổi cô đơn.

Thu mình lại dưới ba lần áo đan, áo vét có lót bông to sụ của tôi, mũ len mềm kéo sụp xuống tận mắt và đôi giày cao cổ giả da lông đang mang dưới chân, chẳng ai hình dung nổi tôi lại có thể là một

bông tuyết nhỏ đôi khi đậu nhẹ xuống lớp cổ bẻ của áo bành tô hay trên má của một người lạ mặt. Đã lâu rồi tuyết không rơi ở Paris. Với tôi, đó là đợt tuyết đầu tiên và cũng là đợt tuyết cuối cùng trong đời người đàn bà có chồng.

Anh không nói gì tôi về chuyện rau cỏ: anh muốn ăn mì. Và anh không để ý chuyện không hút bụi. Vậy nên chúng tôi không lời qua tiếng lại. Anh ngủ thiếp đi trước màn hình vô tuyến. Tôi thu dọn bàn ăn. Tuyết ngừng rơi.

Đang lúc mùa hè mà ngồi trong ki-ốt cũng phải mặc ấm. Bởi ki-ốt ở đúng bên phố không thuận. Bên dãy lẻ, dãy phía bắc, dãy tối tăm. Trong hoàn cảnh ấy, mặc quần áo kì cục nặng nề như tôi thì mọi người chẳng ai chú ý và tôi có thể yên tâm quan sát họ. Có những phụ nữ rẽ vào quầy, họ mua tờ *Le Monde* rồi gửi tờ phụ san cuối tuần xuống dưới: “Phần thuật thẩm mỹ: ở đâu và khi nào?”. Tôi kín đáo bỏ chúng trong một túi nylon. Tôi thích sự im lặng đồng lõa giữa chúng tôi. Và còn có những khách quen: “Cô may mắn vì ít ra cô còn được hít thở khí trời khi làm việc”. “Đi nghỉ cuối tuần được có ba ngày, chẳng bỏ bèn gì, có khi người lại còn mệt thêm ấy chứ! Quá bằng đi nghỉ chộp giật”. Nhưng làm thế nào khác được, tuần làm việc 35 tiếng, mình buộc phải kéo dài thêm một ngày cuối tuần quyền lợi mà!” “Ngày mai cô có mở quầy không? À mà cô mở cửa tất cả các ngày ấy chứ, tôi ngốc quá đi mất: không vậy thì báo chí biết phải làm sao? À ra vậy, trừ chủ nhật hả?”

Đôi khi các bà các chị cũng nói chuyện thân tình với tôi hơn: chứng đau đầu, lũ trẻ bỏ nhà đi, các cụ nhà quay lại thành trẻ nhít, các ông chồng nóng nảy, Paris an ninh loĩ loảng, những lần cắt tóc hỏng, chứng tắc động mạch, chứng loãng xương, thậm chí cả khi họ viện đủ cách để giữ gìn tuổi thanh xuân. Tôi không thạo tất cả những loại chuyện như vậy nhưng tôi hiểu họ. Ở nhà không một ai buồn nghe họ nói. Thêm nữa, người ta có thể tâm sự những chuyện riêng tư như vậy với một người họ không bao giờ có dịp quen thân. Chắc mọi người ai cũng vậy cả. Nhưng riêng tôi thì thực sự quan tâm. Tôi lọt vào giữa cuộc sống của họ và điều ấy khiến tôi thích thú. Thậm chí trong số họ có người còn bảo tôi: không có cô tôi không biết phải làm sao đây? Rồi họ đi khỏi đúng vào lúc tôi định trả lời.

Và còn có cả những người đàn ông.

Những người làm ra vẻ lịch sự - không, có sao đâu, mời bác mua trước, tôi chờ được mà và họ giờ qua quít tờ *Libé* ngay trong lúc lật hết trang này đến trang khác trong tạp chí *Playboy*. Chính trong lúc quan sát cặp mắt họ lật trường những cô gái khỏa thân một ngày nọ tôi đã nhận ra rằng đầu vú mình đang căng nhon lên mặc dù tôi đang bận chiếc áo sơ mi vải len cùng một chiếc áo chui cổ dày họa tiết vân thừng. Không một gã cụ thể nào làm cho tôi thấy kích động. Không phải vậy. Chỉ là cách họ xử sự như những đứa trẻ bị cấm đoán. Tôi lén quan sát họ, gần như từ sau lưng. Thoạt đầu, trò ấy chỉ để tiêu khiển, rồi từ sau đã trở thành một cuộc chơi thực sự nghiêm túc. Tôi biết rõ giờ họ lui tới. Đôi khi tôi giấu biến tờ tạp chí họ ưa thích. Họ bắt đầu cuống cuống tìm kiếm, họ không dám hỏi tôi là chúng ở đâu, thế là tôi kín đáo lôi ra một cuốn và đặt ngay trước mặt mình. Tôi ngồi xồm một phút đồng hồ phía dưới quầy báo và khi tôi ngẩng lên, cuốn tạp chí đã dịch xa đến mười xentimét. Bấy giờ họ trả tôi tiền mua một tờ nhật báo, và tôi thối lại tiền thừa tay chạm nhẹ vào ngón tay họ, cố ý, vì đụng chạm đó khiến tôi rung mình.

Một ngày kia, tôi ngồi xồm sau quầy lâu hơn thường lệ. Tôi muốn xem cái gì thu hút họ đến vậy. Tôi lật lướt một trong số những cuốn tạp chí dành cho nam giới và tôi giờ trang này qua trang khác mỗi lúc một chậm lại. Những người đàn bà trang điểm rất đậm với những cặp vú giống như bà vú trông tôi cho mẹ đi nhảy. Có phần cao hơn một chút, thế thôi. Lông rất ít nhưng tóc lại dày. Mấy trang cuối, có mấy cô gái châu Á tóc đen, dài, thân hình bó chặt trong những chiếc măng tô dài màu đen, vắt vẻo trên đôi giày cao gót màu đen với hàm răng dài trắng tinh cầm ngang một chiếc roi cũng màu đen. Một người đàn ông hỏi tôi tờ *Valeurs actuelles*. Tôi khép cuốn tạp chí lại và tự hỏi bộ dạng mình ra sao, chính tôi, với lối ăn mặc này.

Nhìn lại sự việc ngày hôm nay, tôi tự nhủ rằng mọi chuyện đã bắt đầu chính tại thời khắc ấy. Một

suy nghĩ tầm thường, chính suy nghĩ ấy rồi đây sẽ đảo lộn cuộc đời tôi và số phận chồng tôi. Ta cứ tin rằng những việc bất ngờ xảy đến khiến chúng ta thay đổi. Nhưng những việc xảy đến chẳng là gì cả nếu không có cái câu ngăn ngừa gọi tên chúng, giữ chúng lại, biến hóa chúng đi. *Bộ dạng mình ra sao, chính mình, với lối ăn vận này?* Cái câu nói ngăn ngừa sẽ đảo lộn tất cả.

Ở nhà, chẳng có gì thay đổi. Chồng tôi thức giấc lúc năm giờ kém ba phút. Đúng năm giờ chúng tôi đã làm tình. Vậy nên anh tỉnh ra khỏi giường. Tôi cũng thấy hài lòng cho anh. Nhưng xiết bao thất vọng. Bốn ngày rồi mà anh thậm chí không nhận ra tôi đã cạo lông ở phía bụng dưới để tạo thành hình trái tim giống như trong tạp chí.

Rồi bỗng nhiên ngày thứ ba ấy sau khi anh đi khỏi nhà được mười lăm phút tôi mới phát hiện ra: không phải anh thờ ơ mà do bóng tối. Cứ làm tình trong bóng tối thì chẳng trách anh không thấy gì hết.

Tôi liền chạy theo để chỉ cho anh thấy điều bất ngờ tôi dành cho anh, anh nhất định phải thấy nó, ngay lập tức, nhưng một chiếc xe đã quệt phải tôi. Tôi bỏ nhào xuống đường. Người lái xe dừng lại. Chuyện này có vẻ hiếm khi xảy ra, nhất là trên phần đường dành cho người đi bộ. Chỉ có hai người chúng tôi trong con phố hẻo lánh này. Tôi vẫn nhắm nghiền mắt. Chưa bao giờ tôi nằm dài ra như thế này, ngay giữa Paris, váy tốc lên. Anh ta cúi xuống, xoay người tôi lại gọi “Này cô!” bằng một giọng lo lắng. Tôi ngay lập tức nín thở. Tôi sợ và cùng lúc thấy bối rối. Tôi đang mặc một chiếc quần lót màu tím hoa cà chất liệu đăng ten mà tôi bắt chước theo tạp chí Marie Claire, không dự định mặc nó trong một tai nạn giao thông trên đường phố. Tôi nghe anh ta hít một hơi thật sâu. Rồi anh ta áp sát miệng vào miệng tôi. Cái miệng ấm nóng, tỏa mùi cà phê cùng mùi mút cam. Nãy giờ tôi vẫn nhắm mắt. Anh ta trông thế nào không quan trọng. Tôi nhớ đến những người đàn bà mặc đồ đen bó sát, và tôi cắn đôi môi còn đọng vị bữa sáng của anh ta. Anh ta đứng bật dậy:

- Đồ đi! Điên hả?

Tôi mở mắt ra. Với cái nhìn của tôi, tất cả trở về thực tại. Tôi đứng dậy, vuốt áo cho thẳng thớm và tôi đi khỏi nơi đó không hề xin lỗi. Tôi chẳng cảm ơn anh ta về cà phê hay các chuyện còn lại.

Tôi chỉ thêm có một chuyện: nằm xoài ra đất, để xem liệu tôi có cảm thấy rạo rực như vậy nữa hay không, nhưng tôi đã kịp soi mình qua tấm kính của tiệm bánh mì: dưới mắt phải tôi xuất hiện một vết bầm to tướng, vậy nên tôi muốn hoãn việc lăn ra đất lần nữa một thời gian.

Khi đến ki-ốt, tôi bảo chồng rằng mình bị ngã bằng một giọng lạ lẫm và đầy ảm ý. Anh chỉ cần nhàn:

- Lần sau nhớ phải cẩn thận. Sao em vụng thế không biết...

Và chuyện dừng ở đó.

Tôi sắp bảo cho anh biết điều bất ngờ của tôi nhưng anh lại đi uống bia. Tôi cảm thấy mình thật ngốc nghếch với hình trái tim giữa hai đùi.

Vài ngày sau, vết bầm của tôi chuyển hẳn sang màu vàng với một chấm đỏ nổi lên ở giữa. Hệt như một bức họa của Kandisky. Không phải tôi thấy giống mà là một khách hàng mới. Ông nhìn tôi cười bảo: cô giống tác phẩm của Kandinsky, và ông đưa tôi tờ năm mươi euro. Trả tiền báo. Đây là lần đầu tiên một người không quen biết mỉm cười với tôi khi đưa cho tôi năm mươi euro. Tôi nhắm đến ba lần khi thối lại tiền. Tối đến, tôi tra từ điển để xem vết bầm của tôi giống cái gì. Kandinsky là một họa sĩ gốc Nga đã nhập quốc tịch Đức, rồi Pháp. Ông ta là cha đẻ của phái trừu tượng. Sau khi đã xem một trong những tác phẩm của ông ta, tôi lấy kéo cắt tôi tả chiếc áo ngủ của mình, bôi tung tóc lên, rồi bước vào phòng ngủ, hiên ngang như tượng Nữ thần Tự do, để trườn mình vào chăn nằm cạnh chồng tôi, anh chỉ tay vào mắt tôi và nói một câu gọn lỏn:

- Hy vọng không ai nghĩ là tại anh khiến em ra nông nổi này!

- Đồ tự phụ, tôi thăm rửa, quay lưng lại.

Thật lạ lùng, đó không phải giọng tôi thường ngày. Cái giọng trầm khàn, bồn chột, thách thức... Cái giọng đến từ chiếc áo ngủ, từ vết bầm... hay từ ánh mắt nhìn của người đàn ông mà với ông tôi giống như một bức tranh?

Chồng tôi đi vắng tám ngày tới giúp anh trai chuyển nhà. Anh trai của chồng tôi vừa chia tay với Gisèle và quyết định chuyển về sống ở nông thôn. Vậy nên, một một mình tôi xoay xở với quây báo như một con lừa. Thành ra một ngày làm việc mười lăm tiếng nhưng không sao, tôi mệt tới mức thời gian cũng nhanh hơn. Người đàn ông với nụ cười năm mươi euro hôm nào cũng ghé lại mua báo với tờ bạc chẵn của mình. Thường vào buổi tối, khi trời đã tối hẳn. Ông hỏi thăm tôi về vết bầm. Ông thấy nó dần biến mất. Thậm chí một lần ông còn muốn chạm tay vào nó. Tôi vừa cười vừa phất nhẹ vào tay ông. Hôm đó, ông mỉm cười với tôi theo cách mà rốt cuộc tôi nhận lời đi uống một ly, mặc dù đã thối mệt. Hay chính vì mệt cũng nên. Tôi chỉ muốn một ly nước cà chua ép. Rượu cay thì tôi rất thích, nó có vị cay, đậm đà, nhưng chồng tôi phản đối nên đây chính là dịp để thử. Ông gọi cho tôi một ly Bloody - Mary, bằng một giọng khiến tôi phải đi vào toa lét lảm nhảm một mình trước gương:

- Bloody - Mary, Bloody - Mary, Bloody - Mary...

Các âm tiết ấy làm tôi phấn khích đến không thể tin nổi. Giống như hồi mười lăm tuổi ở ký túc xá, mỗi lần tôi nhắc đến “đức Chúa cao vời”. Nhưng cảm xúc ẩn chứa trong các từ đó thật kỳ lạ, không liên quan gì đến ý nghĩa của chúng.

Khi tôi trở lại bàn, ly Bloody - Mary của tôi đã để cạnh ly của ông. Trên bàn đầy những quả oliu màu đen và xanh, và cả những hạt đậu phộng bày trong chiếc đĩa bạc, bày cạnh một chiếc đèn nến đã được thắp lên. Tôi chưa bao giờ thấy một quán bar nào sang trọng đến thế. Trong những cuốn tạp chí của tôi cũng không thấy nói đến. Biển hiệu nhỏ đến mức người qua lại không thể nhận ra. Ông mời tôi một điếu thuốc, tôi bảo tôi không hút.

- Chỉ một điếu thôi. Thử đi. Tôi tên Jean.

Và lần đầu tiên trong đời tôi nuốt khói của một điếu thuốc dài màu trắng, đầu mạ vàng và tôi lấy làm thích thú. Ông đưa tôi ly Bloody - Mary.

Chúc mừng cô. Tôi không biết rõ nên trả lời sao. – “ Mừng cho ông nữa”, “Nâng ly nào” hay “Chúc sức khỏe” ? – Và tôi cũng đang vướng víu với điếu thuốc trong một tay và tay kia cầm ly rượu nên tôi nuốt ngum khói thứ hai, tôi nhắm nháp rượu với vẻ bí hiểm, và tôi phát ho vì rượu và thuốc đều rất nặng. Điếu thuốc rơi vào trong áo sơ mi của tôi. Tôi há hốc miệng nhưng không dám hét lên trong quán bar êm dịu này. Không nói một lời, ông nhìn tôi luồn tay vào trong áo lót rút ra điếu thuốc mà đầu thuốc cháy dở đã găm nham nhỏ lớp đăng ten trắng. Tôi bảo tôi không sao hết. Để nói qua chuyện khác, tôi hỏi ông tại sao loại cốc-tai này lại có tên như vậy. Ông trả lời không rõ, có thể là tên bà hoàng Mary Tudor hay đúng ra là phu nhân một ngài đại sứ Nga Xô viết tại Luân Đôn, và vì trong Bloody - Marie có vôt-ka. Vì đầu óc quay cuồng của tôi đã ăn ô - liu cả hạt. Tôi nhất định không nhe hạt và trước mặt ông, tôi cũng không thể lùa tay vào trong miệng được. Chắc là do vậy mà ông nghĩ tôi đói. Ông hỏi tôi liệu có thích món lưng cá hồi không. Tôi đáp:

- Ô có chứ.

- Thế còn món bánh Pirojkis?
- Cũng hay.
- Còn trứng cá hồi muối thì sao nào?
- Tôi mê lắm đấy.
- Thật không may là ở đây người ta lại không chế biến món đó.

Ông gọi món. Tôi cảm thấy bồn chồn, phần khích vì tất cả những món tôi chưa từng nếm qua ấy. Ông nói với tôi về Saint – Pétersbourg. Ông kể về phong cảnh, các viện bảo tàng, những buổi hoàng hôn trên mặt băng, và món trứng cá hồi múc ra trong những chiếc muối làm từ bạc, còn tôi nghe văng vẳng trong đầu mình: *Bloody - Mary* cao vời. Một trong những ngọn nến bắt đầu ngã xuống và tôi chưa muốn dựng thẳng nó lên, nhưng vì tôi chưa uống rượu mạnh bao giờ nên tôi lại làm đậu phộng rơi tung tóe. Thật may, chúng tôi ngồi hơi tách riêng ra, trong góc xéo. Nếu không tôi đã không thể bò xuống gầm bàn để nhặt chúng lên. Ông nghiêng người xuống để giúp tôi, ông cầm tay tôi, bằng một cử chỉ rất tự nhiên, áp nó vào giữa hai đùi mình, trên hàng khuy quần âu của ông. Tôi hơi lấy làm ngạc nhiên: chồng tôi chỉ bận loại quần có khóa kéo kim loại. Cô phục vụ mang món đã gọi ra, và ông che mặt tôi bằng khăn ăn. Khi cô ta rời bước, khuy quần ngài Jean đã được cởi tung ra rồi, và tôi, lần đầu tiên trong đời, tôi quỳ trước một người đàn ông tin tưởng trông chờ vào cái miệng của tôi, vào những chiếc răng sắc nhọn của tôi.

Xong xuôi, tôi leo lên dùng bữa tối.

Cầu cho tên người được thánh hiến, cầu cho quyền năng của người đến...

Phải chăng tất cả đàn ông đều thích trò đó, ngoại trừ chồng tôi? Ngay lúc anh trở về tôi muốn thử làm như thế với anh nhưng anh nhắc đầu tôi lên và bảo tôi rằng chúng tôi đã kết hôn rồi, với một giọng đầy trách cứ. Anh có ý gì đây? Rằng nếu là một người đàn bà khác, không phải tôi thì trò đó mới khiến anh thích thú chăng? Lẽ ra tôi nên hỏi ý kiến ngài Jean nhưng từ sau buổi tối của ly Bloody - Mary ấy tôi không gặp lại ông nữa. Ông hẳn đã mua báo nơi khác rồi. Có lẽ tôi đã khiến ông thất vọng. Hoặc giả ông đi một vòng cho kỳ hết ba trăm năm mươi điểm bán trong nội thành Paris. Niềm hoang tưởng của ông, đó là các cô gái đứng sau quầy báo chắc?

- Em làm sao vậy? Chồng tôi nói tiếp bằng một giọng nghiêm trọng. Làm như bây giờ không thích à?

- Có, có chứ, tôi thì thâm.

Nhưng tôi nói dối. Tôi những muốn kể anh nghe câu chuyện những hạt đậu phộng, nói anh biết rằng bây giờ tôi đã thành thạo hơn - giống như những người đàn bà trong tạp chí - và điều đó khiến tôi thỏa mãn vô cùng. Nhưng tôi không dám. Tôi sợ anh sẽ phản ứng, sợ anh sẽ không chấp nhận. Tôi luôn sợ rằng người ta sẽ ruồng bỏ tôi khi tôi không ưng thuận. Đây là một trong những lý do tôi không bao giờ nói trái ý mẹ. Ngoài ra cũng chẳng nói trái ý ai khác. Vậy nên, để bù lại, tôi quyết định không dùng keo xít nữa. Tôi bắt đầu cuộc sống ngẫm của mình, và nó trôi dần lên. Mái tóc tôi gội kỹ lưỡng với dầu cúc cam dần trở nên vàng óng hơn, tôi xới nhẹ tóc lên như trong quảng cáo L'Oréal trong cuốn tạp chí Gala. Tôi tự nhủ: mình là một người khác. Tôi mua phấn má rồi bạ chỗ nào cũng giậm phấn. Và những gã đàn ông bắt đầu khen tôi da dẻ hồng hào. Tôi thì thấy bản thân tôi chả là gì cả, nhưng những lời khen của họ làm tôi cảm thấy dễ chịu. Tôi dạn dĩ hẳn lên. Tôi chuốt mascara lên đôi lông mi dài cho giống nữ hoàng Néfertiti trong tờ *Historia*. Chồng tôi không nhận ra bất cứ sự thay đổi nào. Nên tôi tiếp tục đánh mắt màu ngọc lam cho giống một nữ bộ trưởng xuất hiện trong *Madame Figaro*. Từ khi có thêm màu ngọc lam tôi thấy đàn ông dừng lại chọn mua báo lâu hơn. Họ tán gẫu với tôi chuyện đông dài, và nhất là những kỳ nghỉ cuối tuần dài đằng đẵng và cô đơn ở Paris, trong lúc các bà vợ đi làm 35 tiếng một tuần, đang tiêu khiển bằng cách hít thở không khí trong lành ngoài biển hay nơi đồng nội. Tôi nghe họ nói, và họ không mảy may tơ tưởng rằng có thể hôn lên miệng tôi, rất lâu, rất cuồng nhiệt, không ngại dù chỉ giây lát để thở khí trời mà chỉ thở không khí hoan lạc. Mặc họ vậy.

Một ngày nọ, ki-ốt ở vị trí xa hơn một chút, dãy phố đối diện, bên có ánh nắng mặt trời, tìm người để nhường lại. Người phát hành bên đó về hưu. Thật may ông ta làm phát hành cấp độ hai, giống như chúng tôi, nghĩa là chúng tôi có thể dàn xếp với đồng nghiệp ở gần nhất để có thể đi nghỉ. Chồng tôi không muốn làm phát hành cấp độ một vì không được đóng quầy. Nhưng bên hừng sáng sẽ thay đổi tất cả: năm phần trăm doanh thu tăng thêm. Không chần chừ, chúng tôi dọn qua bên đó. Chồng tôi bảo tôi, giọng nghe hơi kỳ lạ:

- Cứ như vậy thì em còn lẫn thêm làn da rám nắng ấy chứ...

Và câu nói ấy làm tôi thấy hơi lúng túng, tôi cảm thấy phần tối trong tôi lớn dần từng ngày. Làn da rám nắng sẽ là một lớp nguy trang cho tôi.

Thoạt tiên, khách hàng tới, tìm quầy chúng tôi ở dãy đối diện, rồi chúng tôi vẫy tay ra hiệu từ bên này đường sang bên kia đường như một đại gia đình rất mực hòa hợp, đã không sum họp từ vài tháng nay. Ừ thì tôi cũng chỉ giả định thế thôi vì gia đình tôi cũng chỉ có một mẹ một con. Một buổi tối kia, ngài Jean trở lại, nhưng tôi đang ngồi cùng chồng tôi: không, ông không mua báo nơi khác. Đơn giản là

ông đi biện hộ cho thân chủ mãi ngoại tỉnh. Sau khi chúc mừng chúng tôi chuyển quầy sang dãy bên này, ông xin chồng tôi ra ơn làm một việc là chúng tôi sẽ giao tờ *Le Monde* đến văn phòng ông vào chiều thứ hai tới, ngay khi báo ra, để ông tiện theo dõi một bài liên quan đến phán quyết của tòa án. Tôi nhìn ông, người nóng ran lên, tôi nhắm mắt lại rồi không hiểu tại sao cần luôn phải lừa lúc chồng tôi nhận lời: vợ tôi sẽ mang tới, sẵn lòng phục vụ ông thôi. Nhận lời vì khâm phục, chồng tôi bảo vậy khi ông đi khỏi. Ông Jean luôn chuyện trò với anh kiểu bình đẳng ngang hàng, đó ắt phải là một người rất tử tế. Chồng tôi còn muốn kết bạn với ông, vì không có bạn nào cả. Tôi thật lúng túng khi biết họ quen nhau. Không phải ăn năn hối hận mà là thất vọng. Tôi đã muốn biết bao giữ ngài Jean cho riêng mình mà thôi. Nhưng có điều này an ủi tôi đôi chút, đó là khi trả tiền báo cho chồng tôi, ông có đủ tiền lẻ.

Khoảng bảy giờ tối, tôi xông thẳng vào siêu thị của khu phố. Gisèle đến ăn tối cùng chúng tôi. Điều đó khiến chồng tôi khó chịu nhưng tôi phải làm thế để trả ơn nó, ngay cả khi để an ủi nó khỏi nghĩ ngợi chuyện ly hôn thì chia sẻ cuộc sống gia đình của tôi với nó tuyệt nhiên không phải là một ý hay.

Tôi đẩy xe hàng lượn khắp các gian. Lúc gặp ngài Jean tôi chợt nhớ đến món lưng cá hồi. Nhưng tôi không muốn làm xáo trộn cảm xúc: thì đó, cái tôi đang tìm là trứng cá hồi cơ. Tôi muốn biết mùi vị nó ra sao, muốn ngang hàng với ông. Tôi hỏi một cô nhân viên xem tìm chúng ở đâu. Cô ta giải thích rằng tôi không việc gì phải tiêu nhiều tiền đến thế, dù sao đi nữa thì ở đây họ cũng không bán thứ đó. Trước vẻ mặt thất vọng của tôi, cô ta kéo tôi ra một góc:

- Trứng cá Lompe cũng giống y hệt, mỗi tội trên hộp không ghi là trứng cá muối thôi. Cũn như rượu vang đỏ thôi, khi người ta thêm vào “rượu nho thượng hạng”: chị cũng trả tiền cho cái nhãn chứ có cái gì khác ngoài vang đỏ đâu nào? Chị chỉ cần quăng cái hộp đi, người ta chẳng phân biệt nổi đâu: cũng là trứng li ti đen đen như thế nhé, mà giá lại rẻ gấp mười ấy chứ.

- Thế cô đã ăn trứng cá hồi có thương hiệu bao giờ chưa?

- Không đời nào. Em đâu phải con ngốc.

Thế là tôi lấy hai hộp trứng cá Lompe, tuồn dưới đáy giỏ ra bộ đồng tình, để cũng thành người thông minh.

Buổi tối, tôi bày ra đĩa mấy chiếc bánh kẹp mặn phết lên trên một lớp trứng đen. Chồng tôi hỏi món gì vậy.

Trứng cá muối, tôi đáp gọn lỏn, vừa lắc mớ tóc vàng óng của mình.

Anh suýt nghẹt thở. Tôi phải đi moi cái hộp ra từ trong thùng rác, để chứng tỏ giá của nó thực sự không đắt chút nào, rồi hỏi anh có thấy gì khác không.

- Khác với cái gì kia chứ? Tôi chưa từng được ăn món trứng cá caviar lần nào.

- Em thì ăn rồi, người ta có gửi biếu đôi lần - tôi nói vì thích làm cho anh ghen tỵ. Nhưng thấy chẳng đáng giá đến thế.

Gisèle òa khóc nức nở - đúng là nó bị trầm uất từ dạo chồng bỏ. Nó không chịu nổi việc nhìn thấy đám trứng li ti này. Nó hình dung ra điều tệ nhất rằng người ta sẽ rạch bụng cá mẹ ra, một cá mẹ còn sống và lấy đi đàn con. Nó nhảy dựng lên, rồi với một sự hung bạo phi thường ném thẳng chiếc bánh kẹp mặn phần mình qua cửa sổ. Tôi nín thở. Chồng tôi chỉ bảo:

- Lại thế nữa!

Tôi lao đến cửa sổ. Không trúng ai cả. Cái bánh kẹp nằm sòng xoài trên một tấm kính chắn gió xe hơi.

Tôi không dám dọn ra món đầu bê đã chuẩn bị xong xuôi. Tôi nhanh chóng lấy trong ngăn đá tủ lạnh một món làm sẵn rồi cho hai người ăn chỗ bánh kẹp còn lại với một mẩu patê, trong lúc đợi món kia được làm nóng trong lò vi sóng.

- Pate gì thế? Gisèle hỏi.

Tôi suýt buột ra: patê thỏ, nhưng tôi ngưng kịp.

- Patê sạch ấy mà. Chẳng có gì trong ấy đâu.

- À vậy thì tốt yên tâm.

Nó ngẫu nhiên ba chiếc bánh kẹp patê, thỉnh thoảng giật nảy người vì những cú nấc do bồn chồn. Nhưng chẳng phải do mấy món ăn của tôi. Ông chồng bỏ nó về sống ở nông thôn vì nó dị ứng với phấn hoa. Và tôi cảm thấy mình cũng phần nào có lỗi: nếu tôi không kết hôn thì giờ này nó vẫn còn độc thân. Nó sợ chúng tôi mất liên lạc với nhau đến mức cưới luôn anh trai của chồng tôi. Và bây giờ chính anh ấy là người nuôi con chó mà hai người đã có chung.

Cuối bữa, để phá vỡ không khí yên lặng, tôi thốt lên:

- Cậu có tin tức gì của anh ấy không?

- Chẳng có tin gì hết – Gisèle trả lời tôi giọng hung hăng.

Rồi nó quay qua chồng tôi:

- Còn anh?

Anh vừa lầm bầm vừa dốc nốt rượu ra chén:

- Cũng thế. Nhưng chuyện đó chẳng làm tôi ngạc nhiên.

Thế là Gisèle bùng nổ và như thường lệ tôi lại là người hứng chịu hết.

- Cậu đã khiến tớ làm điều ngu dại nhất đời này. Để được gì chứ? Hả? Tôi xin lỗi đã nói chuyện này trước mặt anh, Roger ạ, nhưng anh ta không bao giờ làm tình với tôi cho đúng cách. Đừng có nhìn tôi kiểu ấy, bạn ạ, với vẻ ngây thơ vờ vịt của anh! Rõ là anh không gặp phải loại chuyện kiểu này. Nhưng mà giữa hai đứa mình, tôi không muốn xới lại chuyện cũ đâu, Roger ạ, nhưng đùa ham tình dục nhất trong hai đứa chúng tôi đây...

- Ban nãy là patê thỏ đấy – tôi nói với nó với nhẹ nhàng.

Nó chạy vội vào toilet và chúng tôi được yên tĩnh trong mười phút.

- Em thấy cô ta có gợi tình không?

Tôi nhìn anh, ngạc nhiên. Đây là lần đầu tiên tôi nghe từ này từ miệng anh nói ra. Tôi đáp rằng tôi không thể đánh giá. Anh kết luận:

- Một mặt, anh thì luôn nghĩ rằng anh trai anh có một người đàn bà khác. Nhưng mặt khác nếu anh ấy mà có thì lẽ ra anh ấy đã phải kể cho anh rồi mới phải. Trước tới giờ hai anh em có chuyện gì chả tâm sự với nhau.

Anh xé một mẫu bánh mì nhìn tôi chòng chọc. Tôi hỏi:

- Còn em thì sao, anh thấy em thế nào?

Anh nhìn tôi một lúc lâu, miệng vẫn nhai nốt chỗ pho mát, và ngay lúc ấy tôi làm tiếc vì đã hỏi câu này. Tôi chỉ mong anh đừng có trả lời. Nhưng anh đã trả lời tôi, chậm rãi:

- Hoàn hảo.

Tôi muốn gào lên: tôi đã mút cái đó của một gã đàn ông bởi vì đậu phộng rơi xuống gầm bàn, anh vẫn thấy tôi hoàn hảo được sao? Nhưng tôi không nói gì cả: tôi cười ngờ ngạc nhiên, khiêm nhường đi thu dọn bát đĩa. Gisèle quay trở lại ngồi vào bàn, bên tay chống trên trán vẫn đeo nguyên một chiếc

găng tay vệ sinh ẩm ướt. Nó xin tôi bỏ qua chuyện ban nãy: thuốc chống trầm cảm khiến nó lúc nào cũng hung hãn, trong hướng dẫn sử dụng có nói đến tác dụng phụ này. Nó nói thêm giọng phần uất:

- Cũng chẳng cần quái gì đọc mấy dòng chỉ dẫn đó nữa: tác dụng phụ nào tớ chả lãnh đủ.
- Chuyện patê thổ ban nãy là tớ đùa thôi, tôi nhẹ nhàng bảo với nó.
- Đừng có nói với tớ là tớ nôn vô ích đấy.

Tôi đặt kem xuống bàn, và nó lại khóc nức lên khi nhìn thấy món tráng miệng ưa thích. Vị va-ni nhân quả hạnh. Và tôi nhẹ nhõm hẳn, như thể nó đang khóc thay cho tôi. Cái từ “hoàn hảo” không thể nuốt trôi đang lan dần lên chẹn ngang cổ họng. “Hoàn hảo” là sao? Không có đâu. Đó là điều ở tôi khiến anh khoái trá. Và đó cũng chính là điều mà sau này anh ấy lôi ra trách cứ tôi vì thấy quá chán.

Anh bật tivi lên và ngay sau đó lại ngủ thiếp đi. Càng lúc càng hay như thế, nhưng tôi không nói được gì: chính tôi mua tặng anh chiếc tivi mới hồi năm ngoái. Loại tivi mà họ mệnh danh là “rạp chiếu bóng tại gia”. Chỉ riêng cái tên thôi cũng thấy thần diệu rồi. Không phải lao ra đường xếp hàng vào rạp giải trí nữa: giấc mơ hình ảnh đúng bằng người thật chiếm lĩnh từng nếp nhà. Đó là món quà tôi tặng anh nhân dịp kỷ niệm ngày cưới.

Mang cả Hollywood về đặt ngay trong nhà cho anh, chuyện ấy khiến tôi phải hy sinh món tiền tiết kiệm mua nhà. Năm nay thì tôi chưa có dự định gì cả. Sao phải tặng quà khi chẳng còn gì mà kỷ niệm nữa?

Máy rửa chén bị trục trặc. Trước khi rửa tôi đã mất mười phút đi tìm đôi găng cao su để giữ nguyên vẹn lớp thuốc sơn móng của Giséle. Nhưng không tìm ra nên nó chễm chệ trên chiếc ghế đầu và tán chuyện cùng tôi đang rửa chén đĩa. Chúng tôi nói về cuộc sống của Giséle, về con chó đi ra đi không thèm nhìn Giséle đến một lần, về công việc khiến nó càng hải hùng phải tận mặt chứng kiến những ổ áp-xe, những viêm tủy răng, viêm lợi, những mặt người nhón nhác, sung vù, méo mó, nó thấy mình cũng đâm thành quái gở. Rồi lộn sang chuyện nó nuôi móng tay dài đến mức không dọn giường được nhưng nó không muốn cắt ngắn đi, trong trường hợp gặp gỡ một gã đàn ông. Bất gặp về bối rối của tôi, nó thêm rằng nó sẽ cào lưng hằn đến bật máu, và có khi còn hơn thế nữa: hằn phải lãnh đủ cho tất cả những gã khác, những gã đã không xuất hiện trước đó.

Đúng lúc ấy tôi làm bể một cái ly và bị đứt tay khi thu dọn những mảnh vỡ. Tôi thoáng mỉm cười lén lút khi nhìn thấy máu đang chảy ra. Tôi như thấy khoảng lưng của một gã không quen dưới móng vuốt báo thù của Giséle.

Còn tôi, tôi sẽ làm gì với tấm lưng của một kẻ không quen đây?

Tôi đưa ngón tay vào dưới vòi nước lạnh mát một lúc lâu nhưng máu không ngừng tuôn. Giséle, nãy giờ vẫn vắt vẻo trên ghế, thờ hắt ra.

- Chẳng biết cầm máu gì cả! Một ngày nào đó, cậu sẽ vắt kiệt máu đi như bọn gà bị cắt tiết ấy! Cậu làm xét nghiệm rồi hả? Đây có chuyện gì nghiêm trọng thì phải báo tớ biết đấy, hiểu ko?

- Dĩ nhiên.

Tôi đã muốn xiết bao được như trước kia, tâm sự cùng nó những bí mật thâm kín nhất, nhưng kể từ khi chồng bỏ giọng điệu của nó nghe không có vẻ sẵn sàng chia sẻ chút nào. Bỗng nhiên, tôi cảm thấy ghét thờ bởi những chuyện không thể dốc bầu tâm sự cùng nó: những người đàn bà tóc đen dài trong những tạp chí dành cho nam giới, bức tranh của Kandinsky, những hạt đậu phộng dưới gầm

bàn... Tôi sẽ chỉ khiến nó phát ghen lên thôi. Tôi ra khỏi bếp bảo là đi bôi thuốc sát trùng cho vết đứt. Trong khoảng năm phút, hồi hận vì đã bỏ mặc nó ngồi một mình trong bếp, tôi dùng bước sau cánh cửa, nghe ngóng xem nó đang làm gì. Nhưng không có lấy một tiếng động nhỏ. Thế là tôi bước vào. Nó vẫn ngồi nguyên trên ghế, mắt nhìn chòng chọc những mảnh vụn thủy tinh. Vẻ mặt xúc động. Con sư tử cái nuôi nhốt trong chuồng mất đi người thuần dưỡng. Chính vì vẻ mặt ấy mà nó trở thành bạn tôi, từ ngày ở chung trong ký túc. Dù nó làm gì đi nữa, luôn có một điều gì ở nó khiến tôi ao ước ôm gọn nó vào lòng. Một vẻ đơn độc hồi lỗi được che giấu dưới vẻ ngoài hiếu chiến. Tôi thu nhặt mảnh thủy tinh vỡ.

- Còn sót mấy mảnh dưới đây này, nó vừa bảo tôi vừa nhảy khỏi ghế.

Tôi nhìn chân nó.

- Bây giờ cậu còn đi cả tất da chân cơ đấy?

- Thì cũng đã tóm được gã nào đâu!

Tôi tiễn nó ra cửa, và trước khi quay đi nó hôn tạm biệt tôi nói thêm:

- Đạo này trông cậu xinh ra đấy.

Mong muốn kể với nó mọi chuyện lại bùng lên, nhưng nó đã nói thêm:

- Rõ là cậu không cô đơn có khác.

Nó liếc nhìn chồng tôi vẫn đang ngủ trước màn hình vô tuyến rồi thềm thì như thể đang bỏ qua cho anh chuyện gì:

- Thôi, đi mà đánh thức lão ấy dậy. Chắc không phải anh trai lão ngủ với tớ ở ngoại ô rồi. Với lại lão kia không bỏ rơi tớ vì một con đàn bà khác. Lão chỉ bỏ đi với mỗi con chó thôi. Cậu mà biết, dùng một cái, đòi tự dung...

Nó không nói hết câu để thở dài đánh thượt và cánh tay buông thõng xuống.

- Tớ hiểu...

- Cậu làm sao hiểu được! Cứ đợi khi chuyện ấy xảy ra với cậu xem.

Nó vỗ vỗ lên má tôi, trước khi bước ra hành lang.

Tôi trèo lên ghế bành. Thong thả đưa tay cào nhẹ dọc lưng chồng tôi.

Anh giật nảy mình thức giấc. Anh buông rơi điều khiển tivi rồi nhảy dựng lên:

- Cô làm sao thế?

- Không sao cả...

- Cô muốn nói chuyện gì hay sao?

- Không, em chỉ muốn âu yếm anh chút thôi...

Anh cởi áo sơ-mi ra. Anh đến trước gương và soi ra phía lưng.

- Tôi đi ngủ, cô nhớ tắt điện đấy.

Tôi nhìn anh đi khỏi rồi dọn dẹp lại nhà bếp. Cuộc sống vợ chồng cứ như vậy thôi sao? Không nhìn thấy ai khác nữa vì anh ở đó rồi. Không chinh phục nữa, không quan tâm nữa, không mạo hiểm

nữa, không dối trá nữa, không hứa hẹn nữa... Dọn đến sống chung với nhau, đây là ước mơ cả đời tôi từ tấm bé. Hiển nhiên là tôi không có ai để so sánh: chưa bao giờ có người đàn ông sống chung một nhà, hay ghé qua thăm, nhưng những người tình của mẹ không thể, họ lịch sự và nụ cười thường trực trên môi, vì họ không biết tìm các thứ ở đâu. Và cần phải tỏ ra đáng mến với cô bé con. Một cái xoa đầu, hỏi han chuyện trường lớp, khen ngợi đôi bím tóc. Chính tôi là người ra mở cửa, cũng chính tôi là người khép cửa. Thế là chuyện thường thôi, vì tôi nằm ngủ ngay lối vào. Phòng ăn cũng có thể dùng làm phòng ngủ cho tôi nhưng với mẹ phòng ăn là nơi thiêng liêng. Mặc dù bà chỉ sử dụng đến phòng ăn vào ngày chủ nhật. Cho tới lúc dọn vào ký túc xá tôi vẫn ngủ trên chiếc giường ban ngày giả làm ghế tựa, búp bê, gấu cùng cặp sách của tôi được giấu trong hộc tủ chứa máy hút bụi để che mắt mấy bà bạn của mẹ thường đến chơi bài vào buổi chiều. Bà muốn họ tin là nhà vẫn còn một phòng nữa. “Phòng con bé con”, ở cuối hành lang: một cánh cửa đóng kín bùng chỉ đủ che công tơ khí đốt. Còn tôi vẫn ngủ trong phòng đợi. Mẹ không tiếp nhiều khách, ngoài hội mấy bà đến chơi bài và hội vũ công một đêm mà tôi vẫn ra mở cửa cho họ nhưng tôi vẫn đợi. Và bây giờ thì tôi cũng tiếp tục làm như vậy. Sau chồng tôi, tôi cũng không nghĩ lại có thêm ai khác. Cũng có thể lỗi là do tôi. Tôi không đủ kinh nghiệm sống, tôi không bày tỏ những suy nghĩ cũng như mong muốn bản thân. Thường trực nỗi lo sợ không còn được yêu thương nữa nếu tôi dám bước ra khỏi vỏ bọc của mình. Tất cả những gì tạo nên tôi của ngày hôm nay, vẫn chỉ là một cô bé con của ngày xưa thường chạy ra mở cửa. Nhưng mở cho ai?

(Trang 57)

Thứ hai, bốn giờ chiều.

Tôi nhấn chuông, ngạc nhiên thấy tim mình không hề đập nhanh hơn khi đứng bên tấm biển đề “Văn phòng luật sư”. Người ta dẫn tôi vào một phòng chờ, một người đàn ông và một người phụ nữ đang ngồi. Tôi ngồi xuống ghế. Hai lần cửa mở ra, tôi đứng bật dậy, nhưng đó không phải là ngài Jean. Cô thư ký liếc xéo cả ba người chúng tôi rồi ra hiệu cho người phụ nữ, bà liền đứng dậy đi theo cô. Cánh cửa khép lại. Khoảng mười phút sau, người đàn ông quay qua tôi:

- Tôi mượn cô tờ báo được chứ?

Người đàn ông có mũi dễ chịu, mái tóc không chệch vào đâu được, quần áo sang trọng và một chiếc ca-vát sẫm màu. Tôi đưa ông tờ *Le Monde*. Ông ngồi lại gần tôi. Ông mở rộng tờ báo. Đôi tay ông thật đẹp. Ông cất giọng trầm bảo rằng luật về cấp và sử dụng nước chưa đâu vào đâu cả. Tôi hình dung lưng ông dưới áo sơ-mi sọc nhỏ, tôi nhớ đến Giséle, đến móng tay của nó, và tôi lặng lẽ cười thầm. Ông quay sang tôi.

- Tôi làm cô mắc cười sao?

- Không, là chị dâu tôi. Chị ấy nuôi móng tay thật dài phòng khi gặp một người đàn ông.

- Cô ấy có lý đấy chứ, cẩn thận không bao giờ thừa, ông bảo tôi trước khi nói thêm về chăm chú: nhưng móng tay cô lại rất ngắn.

- Vâng - tôi đáp với cái giọng của cô bé con dễ thương mà tôi rất ghét.

Nhưng thế mới đúng là tôi, ngay khi ai đó gây ấn tượng với tôi, tôi trở nên khô khan, hay hoàn hảo hay đúng hơn là “hoàn hảo” như lời chồng tôi nhận xét. Tôi hỏi ông:

- Ông bị cào có nhiều không?

- Giập cho tôi bời thì có. Công kích, bêu xấu, hạ uy tín... nhưng cào thì tôi nghĩ là không.

Vì tôi không dám hỏi ông những câu quá riêng tư, tôi liền hỏi cho có vẻ ở vị thế ngang hàng với ông:

- Ông đến đây lần đầu tiên phải không?

- Ồ không. Tôi đến thường xuyên ấy chứ. Môi trường làm việc của tôi có nhiều rủi ro lắm. Tôi lại không bỏ qua chuyện gì bao giờ. Cứ bị vu khống thì lại kiện ra tòa thôi.

Chưa thật chắc chắn nhưng tôi vẫn bảo ông làm vậy cũng phải. Một lát sau, tôi hỏi ông làm trong ngành nào.

Ông đứng dậy cười lịch thiệp hai tay bắt chéo.

- Trong ngành nào... Cô nhìn mặt tôi mà không đoán ra sao?

- Tôi không biết. Tôi nhìn thấy biết bao nhiêu là khuôn mặt.

Ông nhướn mày. Tôi nói rõ thêm:

- Xin lỗi ông. Ý tôi muốn nói tôi nhìn thấy nhiều khuôn mặt trên báo chí.

- Không sao đâu cô gái.

Tôi không sửa lại cách gọi cho đúng đối với người đã có chồng. Tôi tạm thời tháo nhẫn cưới vì chồng. Hay vì ngài Jean, tôi cũng không biết nữa. Giọng của người đàn ông này làm tôi bối rối. Tôi quên mất mình đến đây làm gì. Dù sao thì tôi cũng không nghĩ đến chuyện đó nữa. Ông ngồi sát bên tôi.

- Cô nhờ luật sư Altermann tư vấn lâu chưa?

- Không, tôi giao báo cho ông ấy thôi – tôi trả lời bằng một giọng nghiêm nghị.

Ông nhìn tôi chăm chú theo một kiểu khác. Có lẽ ông biết sở thích thầm kín của ngài luật sư. Hoặc giả ông cũng có những hoang tưởng tương tự. Ông trả lại tôi tờ *Le Monde* sau khi đã gấp lại cẩn thận. Chúng tôi nhìn nhau hồi lâu. Ông để tay lên đùi tôi và vì thấy tôi không phản đối gì – tôi không bao giờ biết phản ứng thế nào – ông hôn lên môi tôi, như trước đến giờ chưa ai từng hôn. Rồi ông buông ra thì thầm:

- Xin cô thứ lỗi.

- Vì cái gì kia?

Vậy là ông liếc nhìn đồng hồ rồi nói rằng nếu tôi không thấy phiền thì cuộc hẹn của ông có thể dời lại hôm khác. Tôi bỏ lại tờ báo trên ghế rồi chúng tôi đi ra. Từ đó trở đi, mọi chuyện khác hoàn toàn. Tôi hình dung ra một quầy bar, một ly Bloody – Mary, có lẽ khoai tây chiên thay cho đậu phộng... Nhưng không. Đây đúng là một người nổi tiếng trong giới chính trị. Tôi không rõ lắm nhưng vờ như biết hết. Thậm chí còn nói là tôi có đi bỏ phiếu cho ông đỡ đau lòng. Thật may là trời mưa như trút. Vậy nên không ai có thể nhìn thấy chúng tôi bước lên xe ông, một chiếc xe dài màu xám kính đen. Chúng tôi ngồi trên xe đang chạy không nói với nhau một lời, tay ông vẫn đặt trên đùi tôi: chúng tôi giống như đang ngồi trong một bể cá bằng da. Xe chạy vào một phố nhỏ. Người tài xế mở cửa xe cho chúng tôi và xe lại quay ra. Chúng tôi bước vào một ngôi nhà như đang về nhà mình và ông hỏi lấy chìa khóa. Ông bảo tôi chờ một phút và người phụ nữ ca cẩm:

- Chả tha ai cả, kể cả trẻ vị thành niên.

Tôi còn khuya mới là trẻ vị thành niên, đơn giản là do tôi quá, và tóc dễ xõa, và tôi cũng không quá béo, cũng chẳng có biến động to tát gì trong cuộc đời tôi nên tôi vẫn giữ được vẻ trẻ trung. Ông quay lại ngay, nắm lấy tay tôi và chúng tôi bước vào một căn phòng tuyệt đẹp, gam đỏ và vàng, với chiếc giường rộng ngang phòng ngủ của tôi.

Ông không nói yêu tôi, mà ông cũng chẳng có lý do gì để yêu tôi cả nhưng ông ân ái với tôi giống như trong giấc mơ của tôi. Thật lâu, thật tuyệt, thật mới lạ, đôi lúc còn đau nữa. Chúng tôi ướt đầm người như dưới trời mưa, thế rồi trong một tiếng rên, ông tha thiết giục giã tôi đạt cực khoái. Tôi đáp: được thôi. Và ông đổ người xuống giường, kiệt sức. Tôi thì chuyện đó làm tôi rất thích. Nó thay cho ba phút thường nhật của tôi. Ông nắm lấy cổ tôi say mê, thì thầm rằng đây là lần đầu tiên ông đạt cực khoái một mình, và điều đó khiến ông thấy căm hận. Tôi không biết hai việc đó liên quan thế nào với nhau nên vẫn nói là tôi cũng rất vừa ý nhưng tôi phải quay về ki-ốt nếu không chồng tôi sẽ lo. Ông nhìn tôi vẻ hốt hoảng. Tôi thấy rõ là ông không hiểu điều tôi vừa nói. Ông hỏi:

- Ta sẽ gặp lại nhau chứ?

- Em không biết. Em phải đi lên.

Ông viết vội một số điện thoại lên giấy, bảo tôi giấu kỹ vì đây là số di động của ông. Tôi cầm mẫu giấy mặc lại đồ và hôn ông lần cuối. Ông rút tiền ra. Tôi ngạc nhiên rồi thấy xúc động. Ông có thể

nhằm tôi là gái điếm sao? Thật không thể tin được, nhất là khi rõ ràng ông ta đã rất quen cung cách của gái gọi. Tôi đẩy trả bốn tờ bạc một trăm euro nói rằng tôi đã học hỏi được nhiều, rằng lẽ ra chính tôi là người trả tiền mới phải. Ông cười, bảo tôi đùa ông hay sao: không dễ gì mà đùa ông được đâu nhưng cũng không sao, ông không chấp. Ông tiếp:

- Cô chưa cho tôi biết tên.
- Lần đầu tiên thì không bao giờ.

Ông nhìn tôi vẻ ngưỡng mộ khiến bụng tôi nóng ra lên. Phía dưới đó còn ướt hơn cả lúc nãy khi ông gấp tờ *Le Monde* lại mà nhìn tôi chăm chú.

Tôi nhẹ nhàng khép cửa rồi ra bắt xe buýt. Khi tôi về tới ki-ốt trời đã tạnh mưa. Chồng tôi đang gấp mấy tấm ni-lông che mưa.

- Em đi lâu quá.

Tôi nói với anh là tôi bị kẹt trong thang máy. Anh nhìn xoáy vào mặt tôi một cách kỳ dị rồi bực bội thốt lên:

- Lần sau thì cứ leo cầu thang.

Tôi nhún vai.

- Lần sau tới lượt anh đi.

Rồi tôi trở lại sau quầy, ngạc nhiên sao mình đã ăn cắp rồi lại có thể la làng dễ dàng đến vậy.

Chỉ đến tối, khi nằm ngủ quay lưng lại với chồng tôi, tôi mới lại nghĩ đến vị chính khách lúc chiều. Tại sao ông lại giục giã tôi đạt cực khoái? Chưa ai nói với tôi như thế cả. Tôi lay mãi chồng tôi kì cho anh tỉnh dậy bằng được.

- Thường thì em có đạt cực khoái hay không?
- Có chứ sao, anh lâu bầu trong giấc ngủ bị phá ngang.

Tôi lay anh thêm chút nữa.

- Nhưng sao anh nhận ra được? Là so với em hay anh so với những phụ nữ khác anh từng quen?
- Ngủ đi thôi, anh vừa đáp vừa vùi đầu dưới gối. Khoảng một tiếng sau, tôi vẫn không ngủ nổi, căng thẳng như một viên bi trong trò gạt bóng. Dù sao thì cũng điên thật thôi: một vị chính khách đang điếm thạo chơi gái coi tôi như một gái điếm đắt giá, còn chồng tôi không thể nói tôi biết là tôi có đạt được cực khoái hay không.

Tôi bò từ giường ra tới cửa rồi chạy vội đến tủ lạnh. Vẫn trong tư thế đứng, tôi điên cuồng chén sạch nào dưa chuột bao tử, nào xúc xích, nào mút quả, nuốt chừng năm khoanh giảm bông, liếm qua bơ, tu ừng ực cả chai rượu táo rồi tôi lại trượt qua nhẹ nhàng theo tường xuống đất, tôi nghĩ đến Charles Longereau. Có thể vì ông cũng có một chiếc ô tô màu xám. Và cũng vì đó là người đàn ông đầu tiên khiến tôi xấu hổ về bản thân khi đứng trước mặt ông.

Tôi không kể lại với mẹ nhưng tôi đã biết nơi ở của ông từ năm năm nay. Một căn nhà đẹp dễ leo đầy kim ngân cùng đậu tía khu ngoại ô phía Tây. Vì lẽ ông không biết tôi là ai nên mỗi chủ nhật tôi đứng trước nhà ông hàng giờ liền. Đó là thời gian trước ngày cưới, còn bây giờ tôi không có thời gian nữa. Tôi nhớ ông nhiều. Năm sáu lần tôi thấy ông ra cửa để tiễn lũ con và đưa cháu trai về. Ông ôm

hôn họ âu yếm, khi xe nổ máy rồi ông vẫn còn vẫy tay chào họ. Trước khi quay vào nhà, ông có thói quen nhìn quanh một lượt. Đôi khi ông nhìn thấy tôi nhưng không bao giờ ánh mắt dừng lại lâu hơn. Tôi chỉ là một người xa lạ đi ngang qua. Ông khép cổng lại còn tôi nhìn chán song màu xanh sẫm không chớp mắt rồi tựa vào bức tường phía đối diện lặng lẽ khóc. Tôi chưa bao giờ dám bắt chuyện với ông. Tôi sợ mình sẽ làm phiền ông nhưng sợ nhất là ông chối bỏ tôi sau khi gặp mặt. Tôi thích thà không biết rõ còn hơn. Tôi tự nhủ: nếu cha nhận ra tôi cha sẽ rất yêu quý tôi.

Ngày hôm sau, trong ánh sáng chói gắt của bữa sáng Roger hỏi tôi trước khi mặc áo khoác:

- Đêm qua em hỏi anh gì ấy nhỉ?
- Không có gì đâu, tôi trả lời, đóng thùng rác lại.

Bây giờ tôi mới là người thức dậy lúc năm giờ sáng. Chồng tôi bị trật dây chằng xương sống, bác sĩ khuyên anh không nên vác nặng trong thời gian điều trị. Anh có thể thỏa thuận với bên *Vận tải tốc hành mới của báo Paris* tạm thời thuê người khác vận chuyển báo nhưng chuyện đó khéo làm anh tiếc đứt ruột. Nên tôi bảo anh: kể từ ngày mai em sẽ lái xe. Tôi mang trả những tạp chí không bán hết và nhận báo bên Rungis, tôi quay lại mở quầy vào lúc sáu rưỡi chồng tôi đến thay lúc mười một giờ, tôi trở về nhà chuẩn bị bữa trưa, hai giờ chiều lại ra trông quầy, anh lại về nhà rồi trở ra thay tôi cho đến lúc đóng cửa. Chúng tôi rơi vào một vòng tuần hoàn chỉ đi ngang qua nhau rồi ai đi việc nấy rồi lại đi ngang qua nhau, cho đến một ngày anh bảo: thôi, chúng ta không còn phút nào cho nhau nữa. Tôi đáp phải. Anh đề nghị chúng tôi đến gặp một nhân viên tư vấn hôn nhân gia đình. Tôi tròn mắt hỏi tại sao.

- Để nói chuyện.

- Thế anh và em không tự nói chuyện được à?

Vậy là Gisèle đến làm thay chúng tôi tuần một buổi, chiều ngày thứ năm, không cần biết lý do. Thời gian đầu chúng tôi ở nhà, gieo mình xuống ghế để tranh luận. Sau rồi chỉ còn tôi nói. Tất cả những gì anh muốn biết là tôi có chuyện gì cần nói với anh ta không? Tôi hỏi: xét trên phương diện đàn bà thì em có làm anh hài lòng không? Những chuyện tương tự như vậy. Anh bảo: có. Tôi cố nài thêm, tôi hỏi: sáng nay em có đạt cực khoái không? Anh trả lời: dĩ nhiên là có. Đối với anh, điều này xem ra hiển nhiên tới nỗi tôi không dám phản đối. Rút cuộc chúng tôi chẳng dám nói chuyện nữa mà xem tivi. . Rồi dây chằng của anh đã chỉnh xong và bác sĩ khuyên anh đi bộ kết hợp tập luyện, để nhanh chóng ổn định. Anh bảo tôi lúc ra khỏi nhà:

- Anh đi tập đây.

Ba ngày thứ năm tiếp theo, tôi muốn đi cùng nhưng anh thích đi một mình. Tôi quay số của chính trị gia cho đỡ tui. Ngay khi nghe thấy câu “Alô” tôi gác máy. Làm cho ai đó phải chờ đợi thật thú vị. Có thể một ngày nào đó tôi sẽ gặp lại ông. Bây giờ thì người tôi mong nhớ là Roger. Trước đến nay anh vẫn ít tỏ ra quan tâm đến tôi nhưng tất cả đã thay đổi kể từ khi tôi không còn cảm thấy tội lỗi nữa, vì một người đàn ông khác thấy tôi hấp dẫn. Đôi khi tôi tưởng tượng anh ta bất ngờ quay về giữa chừng rồi chúng tôi làm tình hàng giờ đồng hồ. Nhưng anh không bao giờ quay về giữa chừng như thế. Đến một ngày tôi tự hỏi còn có chuyện gì khác ngoài chuyện luyện tập dây chằng không? Có thể chồng tôi cũng như tôi, đang có một cuộc sống khác trong đầu. Có thể anh thú vị hơn tôi tưởng. Tới đây ý tưởng bắt đầu nhen nhóm khi tôi lật mấy trang tạp chí dành cho đàn ông.

Tôi mua một bộ tóc giả thật dài màu đen, một thỏi son đỏ, giày cao gót, tất lưới dài, áo đi mưa bó khít người và một lọ nước hoa hương phong lan tìm được trong cửa hàng “Paris không tồn kém”. Ngay cả ông hàng thịt mà tôi thử nghiệm qua cũng không nhận ra tôi. Cứ theo cách ông ta nhìn tôi, tôi chắc chắn ông ta sẽ biểu không tôi khúc vai cừ. Nhưng đó không phải mục đích của tôi. Tôi đang tập dượt cho thứ năm tuần sau.

Tôi thấy thật kỳ khi lén lút theo dõi chồng, tôi đã quen gặp anh rồi. Mỗi lần anh dừng lại, tôi quay lại ngay vì sợ anh nhận ra.

Bỗng anh rẽ vào một rạp chiếu phim. Tôi tự nhủ: hy vọng không phải phim khiêu dâm. Không. Một bộ phim chiến tranh. Tôi ngập ngừng không biết có nên vào hay không. Nếu anh hẹn ai trong rạp thì sao? Tim tôi đập mạnh, nhưng tôi không thể đi theo để rình mò anh. Vậy thì vì cái gì đó? Tôi tự nhủ: được thôi, nếu anh hẹn với ai đó tôi sẽ quay ra, và tôi sẽ đi uống một ly Bloody - Mary.

Tôi không mua vé vào rạp vì ghen tuông, không vì tò mò, cũng không phải vì muốn biết liệu chồng mình có đi xem phim với người đàn bà khác không. Không phải, tôi mua vé vì sự luồn lách trong bóng tối với tư cách một kẻ vô danh kích thích tôi. Và cái câu ngẩn ngui đó lại vang lên trong đầu tôi theo mỗi bước chân: trông bộ dạng mình ra sao với kiểu ăn mặc này? Chuyện đó làm tôi xấu hơn nhiều so với những gã đàn ông mà tôi đã gặp. Tôi lại có cảm giác năm mươi sáu tuổi, khi Gisèle nhanh tay thò ở xưởng giặt khăn trùm đầu của mẹ Marie - Aimée, rồi tôi rời khỏi ký túc theo lối dành cho giáo viên, người khum xuống cong như một cái cán ô. Cảm giác đó thiêu đốt bụng tôi, tôi thấy mình tự do biết mấy. Nó còn mạnh mẽ hơn nữa lúc quay trở về khi trong túi đầy kẹo cao su Malabar với Carambar, tôi ung dung quay lại nhà tù thiếu nữ của mình.

Tôi đứng mất một hồi lâu không nhìn thấy gì, rồi những bóng người ngồi trong ghế hiện dần lên. Rạp vắng người. Tôi nhận ra anh ngay lập tức. Một mình. Trong góc cuối. Sao anh phải đến rạp xem phim khi đã có rạp chiếu phim tại nhà lại còn có cả tôi nữa chứ? Để được ở một mình. Tôi không có cách lý giải nào khác. Anh không muốn gần tôi nữa.

Tôi quay gót, tìm đến lối ra rồi nghĩ lại. Quay về nhà ngồi chờ anh chẳng để làm gì. Không phải **tôi**, người đàn bà trong căn hộ đó, người phụ nữ “hoàn hảo” mà anh giam tôi vào trong những từ đó để được yên thân. Cũng không còn là **anh** nữa, gã đàn ông tối nay sẽ trở về nhà với một câu nói dối nơi cửa miệng. Một câu nói dối không mất tiền mua: anh không làm gì xấu. Trừ phi...

Tôi chậm rãi trở lại lối đi. Mùi nước hoa mới của tôi như một lớp da thứ hai. Tôi xúc hơi quá tay, hương thơm xộc lên tận óc. Nhưng phải để anh không nhận ra mùi của tôi. Tôi ngập ngừng: nên ngồi gần hay xa anh? Cuối cùng tôi ngồi ngay đằng sau. Người tôi run lên vì sợ, tôi chạm nhẹ chiếc túi của mình vào người anh và nói:

- Xin lỗi anh.

Bằng một âm sắc ngọt ngào khiến tôi không nhận ra mình nữa. Tôi không biết có phải do hương hoa lan không nhưng anh trả lời bằng một giọng khiến tôi cũng không tài nào nhận ra anh, một giọng hết sức lịch thiệp, gần như êm ái:

- Không có chi.

Nhìn từ đằng sau, đó là một người đàn ông khác. Lần đầu tiên tôi nhận ra cổ anh trông rắn rỏi, vai rộng nhưng đôi tai rất thanh tú, và cái cách anh ta nghiêng mái đầu...

Trên màn ảnh, cảnh tàn sát được quay chậm, đó là những người Trung Quốc trong trang phục cổ xưa tàn sát lẫn nhau bằng những nhát kiếm bén ngọt dưới ánh trăng và đầu người bay tứ tung như những trái bóng không có đích: khi họ không giết nhau nữa thì họ nhìn nhau câm lặng, gió thổi vi vu trên cánh đồng lúa và tất cả những hình ảnh đó thật đẹp mặc dù phim rất chán. Tôi bèn nghiêng người về phía người đàn ông lách chồng tôi, thổi nhẹ vào cổ anh vừa nói mà không hiểu tại sao, chỉ cốt cho có chuyện:

- Nước tôi đây.

Anh kêu “hả”. Anh muốn xoay người lại nhưng tôi đã thầm bảo anh đừng cử động. Anh đáp rằng cảnh vật nước đó rất đẹp. Tôi lại thổi vào cổ anh, đầu tiên rất nhẹ, sau mạnh hơn một chút, đến khi tôi không còn hơi để thổi nữa. Anh bắt đầu lúc lắc đầu. Với vẻ uyển chuyển chậm chạp của loài mèo anh ngả đầu tựa vào lưng ghế phía sau, mắt nhắm lại. Tôi chưa bao giờ nhìn khuôn mặt anh từ đằng sau. Tôi còn ngạc nhiên về phản ứng của anh nhiều hơn về cách xử sự của mình. Anh thích kiểu này sao? Hay chỉ vì đó là một người đàn bà khác. Tôi lướt đầu mũi khắp mặt anh, rồi đến lượt tôi cũng nhắm mắt và hôn lên môi anh. Một cảm giác tội lỗi quá đỗi ngọt ngào. Anh mới là người có lỗi.

Bỗng màn hình trắng xóa rồi đèn bật sáng. Tôi sợ hãi lùi lại ghế của mình và chỉnh lại bộ tóc giả. Anh bảo ống cuốn phim bị hỏng, anh muốn đứng dậy nhưng tôi ngăn anh lại bằng đôi bàn tay ngát hương phong lan đặt trên vai anh. Rồi tôi rút tay về. Anh không động cựa. Đèn trong phòng vụt tắt và phim tiếp tục chiếu. Giọng thoảng qua như hơi thở, anh bảo:

- Tôi thích mùi của cô.

Tôi mỉm cười trong bóng tối. Nhưng không phải nụ cười chiến thắng. Đó là nụ cười theo phản xạ khi người ta bật khóc đến nơi. Tôi rời khỏi rạp thật nhẹ nhàng không để anh biết, lòng rối bời, giống như vừa bước ra từ một nghĩa trang.

Về đến nhà, tôi nhét áo đi mưa, giày, tất, tóc giả, son môi cùng nước hoa vào một túi nhựa, tôi giấu chúng tận trong cùng hộc tủ đựng những thứ đồ lặt vặt mà anh chẳng bao giờ mở đến, rồi tôi tắm rửa thật lâu cho kỳ hết mùi nước hoa đã khiến chồng tôi hết sức thích thú kia.

Buổi tối, anh về nhà tâm trạng vui vẻ reo lên với tôi:

- Thay quần áo đi, anh có bất ngờ dành cho em đây.

Và anh đưa tôi đi ăn tối tại một nhà hàng Trung Quốc. Tôi vô cùng ngạc nhiên. Không thể nuốt trôi, dù chỉ một miếng. Vả lại thức ăn cứ tuột khỏi đĩa.

- Em không thích à? Anh nói về thất vọng khiến tim tôi thất lại.

- Em thích chứ. Nhưng đồ ăn nóng quá.

Tôi nhìn miệng anh lòng tràn đầy nhớ nhung khi nghĩ đến buổi ban chiều. Chưa bao giờ anh hôn tôi lâu và mạnh mẽ đến vậy. Kể cả ngày chúng tôi mới quen, khi đó anh đang trông coi ki-ốt cùng anh trai, còn tôi tuần một lần đều đặn ghé chỗ anh mua trò chơi ô chữ, tiếp đó anh hỏi tôi đã giải hết các ô chưa, tôi đáp rồi mà không nói rằng những ô chữ đó mua cho mẹ tôi và bà không bao giờ kết thúc nổi một ô, vì bà cứ bưng bình tin là mình có thể giải được ô chữ khó cấp độ 3 giống như mẹ của Gisèle, vậy nên anh tiết lộ rằng mình cũng hay tính nhằm để giải khuây và một tối anh kiếm được cặp vé vòng bán kết cuộc thi Số và Chữ: anh mời tôi đi cùng và từ đó chúng tôi không rời nhau nữa. Không, chưa bao giờ tim tôi đập mạnh như chiều nay, trong rạp chiếu phim. Có lẽ vì đó là người khác chứ không còn là tôi nữa. Một người đàn bà lạ lắm không sợ gì hết, không sợ làm anh bức mình cũng chẳng sợ bị bỏ rơi. Tôi hỏi anh giọng tỉnh bơ như không biết chuyện đã xảy ra:

- Ngày hôm nay tốt đẹp cả chứ anh?

Anh trả lời tôi bằng cái giọng mọi khi chẳng hề khiến tôi rung động:

- Cũng tạm. Anh đi xem phim. Anh định sẽ tới rạp thường hơn. Ngồi xem tivi lâu rồi cũng hại

mắt lắm.

Bỗng nhiên tôi thấy thương hại anh. Anh đến rạp để bảo vệ mắt cơ đấy. Chính tôi đã khêu gợi anh, chính tôi đã bắt ngờ hôn anh. Anh để chuyện ấy xảy ra, cũng có thể do nhát quá. Tôi suýt nữa thì nói với anh sự thật, nhưng rồi có cái gì đó giữ tôi lại. Hình ảnh anh nhìn từ phía sau, đầu ngửa ra...

- Phim hay chứ anh?

- Phim chiến tranh. Chắc em không thích đâu.

Anh bỗng cầm tay tôi. Tôi tự nhủ: thấy không. Anh biết là tôi. Anh chỉ vờ vịt thế thôi. Anh cúi xuống để ngửi tay tôi rồi đặt nó trở lại bàn.

- Tay em toàn mùi xà phòng.

Tôi trả lời mới ngu ngốc làm sao:

- Ủ thì mùi xà phòng nhưng sạch sẽ.

- Đúng vậy, anh nói với giọng buồn buồn mà tôi chưa từng thấy ở anh.

Tôi vừa nhẹ cả người vừa thấy thất vọng. Anh không nghi ngờ gì cả: anh muốn đem tôi ra so sánh, vậy thôi. Rõ ràng phần thắng không thuộc về tôi. Anh lại rót vang đỏ ra uống rồi nói với tôi về Trung Quốc, đất nước có hàng nghìn năm lịch sử đang mở cửa ra thế giới. Tôi bảo xa lắm. Anh trách tôi không chịu học ngoại ngữ và chỉ yêu nước Pháp thôi. Điều này làm tôi nghĩ đến vị chính khách của tôi. Tôi không gọi lại cho ông nữa, dù chỉ để gác máy. Vả lại ông cũng sạch sẽ thơm tho. Thảo mộc xứ Provence. Xét cho cùng tôi đã ân ái cùng một túi thơm oải hương, như trong hốc tử của mẹ. Tôi cố nuốt phần cơm nguội ngắt và món tôm trộn nước sốt sệt của mình. Lúc bấy giờ tôi cảm thấy hoàn toàn nhẹ nhõm. Tôi tự nhủ thế đấy mình ngồi ăn tối mặt đối mặt với chồng mình: mình nghĩ đến một người đàn ông khác và anh cũng nghĩ về một người đàn bà khác. Rốt cuộc chúng tôi là đồng minh với nhau. Tôi bị suy nghĩ này kích thích đến độ quên mất rằng chỉ có vị chính khách của tôi mới thực sự tồn tại.

Về tới nhà, chồng tôi bật tivi và rủ tôi uống bia.

- Vâng, nếu anh muốn.

Tôi thay quần áo và quay lại trong chiếc váy ngủ mỏng tang. Quà anh tặng nhân kỷ niệm ngày cưới năm ngoái. Anh nhìn mà như không thấy tôi.

- Em có tin tức gì của anh trai anh không?

- Tại sao anh lại nhắc anh trai anh với em?

- Thế thôi. Kệ đi, không có chuyện gì đâu.

- Anh không thích váy ngủ của em à?

- Chuyện ấy thì can hệ gì?

Đau đớn vì tức giận tôi sải bước qua lại trong phòng.

- Em làm gì đấy? Anh vừa uống bia vừa hỏi tôi.

- Không...

- Vậy thì ngồi xuống đi, đừng có đi lại kiêu ấy, em làm anh chóng hết cả mặt.

Tôi mặc chiếc váy ngủ vải bông vào rồi trở lại ngồi trước tivi cạnh anh. Tivi đang chiếu Hôpital

Necker, sê-ri phim truyền hình của ngày thứ năm. Chúng tôi uống bia nhưng anh không ngủ thiếp đi. Anh bỗng nắm lấy tay tôi, mắt vẫn dán lên màn hình. Tôi bối rối để yên tay tôi trong tay anh. Có lẽ anh yêu tôi trong bộ váy ngủ cũ kỹ này. Tôi liếc sang anh, tim đập mạnh. Nếu như quan hệ của chúng tôi từ nay thay đổi, sau khi anh thiếu chút nữa sẽ lừa dối tôi? Ngay khi đến đoạn giới thiệu kết thúc phim, anh đứng dậy, tôi tắt tivi. Anh lên giường trước. Tôi đánh răng thật lâu rồi luồn vào chăn như thể đó là đêm đầu tiên. Tôi xoay người tắt đèn. Anh đặt tay lên mông tôi và tôi cứ nằm yên như thế, người căng ra, run lên vì ham muốn. Một lát sau, nhịp thở của anh dần đều đặn, bàn tay lỏng dần rơi xuống nệm rồi anh bắt đầu ngáy.

Tôi nhắm mắt, nhớ lại đến bộ móng dài của Gisèle. Rồi tôi hình dung ra mình trong bộ dạng cô gái người Hoa trong giấc mơ của người chồng nằm bên cạnh tôi.

Hôm đó là ngày chủ nhật đầu tiên của tháng, như thường lệ chúng tôi đến nhà mẹ tôi ăn trưa. Ngày chủ nhật thứ hai trong tháng chúng tôi qua nhà bố mẹ anh ăn trưa.

Ngày chủ nhật thứ ba chúng tôi đến nhà anh trai anh ăn trưa, nhưng là trước khi anh này bỏ Gisèle: bây giờ bữa này sẽ được thay thế bằng đi ăn quán chay do Gisèle mời chúng tôi và cả mẹ nó.

Chủ nhật thứ tư chúng tôi ở nhà, vì mọi người sẽ tập trung ăn trưa tại nhà tôi.

Mẹ tôi, đúng là một đầu bếp ưu tú, như người ta thường nói trong những ô chữ của bà, nhưng sau những đồ ăn sống và món khai vị nóng sốt rồi đến món chính với thức ăn bày kèm, tiếp theo món sa-lát trộn ăn với bánh mì cùng phô mai mua tại chợ - mà không phải bất kỳ chỗ nào: loại phô-mai lấy trực tiếp của một trang trại cổ biệp lập trong núi, tùy theo mùa sẽ xộc lên mùi sữa vón cục hay mùi nước tiểu cừu, rồi bánh ga-tô tự làm, thường là ga-tô sôcôla hay sôcôla hạnh nhân cùng với cà phê. Những chiếc bánh nhỏ ăn cho vừa miệng trước khi ăn đến món tráng miệng thực sự vừa mới ra lò mà bà gọi là chiếc bánh kếp hạnh nhân. Chồng tôi dậy sớm cả vào chủ nhật xin phép đi nằm sau ly rượu kích thích tiêu hóa. Chuyện đó khiến mẹ tôi có cơ mũi lòng nghĩ anh hẳn đã làm việc đến kiệt sức, và bà cứ nói một mình suốt buổi chiều. Thế là thời gian còn lại của buổi chiều sau bữa cơm trưa dài lê thê.

- Mà thấy nó yêu mà ghê chưa? Ít ra nó cũng khen mẹ nấu ăn ngon. Thế là may cho mà rồi đấy, biết chưa?

Và tôi luôn đáp: vâng, cảm ơn mẹ.

- Rồi mà không phải sống một mình. Không phải là mẹ kể lể than vãn gì đâu: cũng may bây giờ mẹ có mà, mẹ có cả hai vợ chồng chúng mà. Mẹ đã mong mỗi bao nhiêu có được một cái gì đó là riêng của mình. Một thằng con trai. Nhưng không được, mẹ lại sinh ra một đứa con gái, cũng chẳng phải lỗi của mà. Do số hết. Mẹ chỉ phải nghĩ ra một cái tên khác. Nhưng tã lót thì mà biết đấy, vẫn là tã lót màu xanh. Mẹ làm gì có tiền mà mua màu khác.

Câu cuối cùng vang lên như một lời trách. Và tất cả các chủ nhật đầu tiên trong tháng, đã thành thói quen, tôi im như thóc trong lúc mẹ nhai đi nhai lại câu chuyện này. Tôi im để khỏi cãi nhau. Bà đã quá già để hiểu được nỗi đau không bao giờ được gọi một người đàn ông là cha - người đàn ông duy nhất hẳn sẽ ôm tôi vào lòng không phải để sau đó quăng tôi lên giường.

Nhưng tôi không bao giờ kể với bà về cuộc sống của tôi. Vậy nên bà vẫn tiếp tục kể lể về cuộc sống của riêng bà.

- Việc duy nhất mẹ thành công trên cõi đời này là mà đấy. Mẹ chẳng tiếc công hy sinh cho mà. Điều kỳ diệu nhất có thể đến với một người phụ nữ là một đứa con, nhất là khi người ta sống một thân một mình. Ngày còn bé nhìn mà kháu lấm cơ. Mẹ tự hào biết mấy. Người ta bảo đàn bà mà không con cái chưa phải đàn bà kể cũng đúng.

Tôi nhìn bà tự hỏi liệu bà có ý thức được những gì mình nói, liệu bà có cố tình làm tôi đau đớn không, vì vào lúc này tôi không thể có con được nữa.

Và với tôi, ngày chủ nhật đầu tiên trong tháng trôi qua không hề có lời qua tiếng lại giữa một bên là chồng bận ngủ suốt bữa trưa, một bên là mẹ không ngừng tự tán dương mình vì đã sinh ra tôi.

Mỗi khi từ nhà bà bước ra, bụng tôi nặng trĩu còn tim thì trống rỗng. Ngồi trong xe với dây an toàn, sự nổi loạn trong tôi nhanh chóng bị dập tắt. Tôi ngả đầu vào vai chồng nhưng anh đẩy ra ngay.

- Này! Muốn tai nạn đấy hả?

Vậy nên tôi nhìn sông Seine, tì mũi lên cửa kính xe, những chiếc du thuyền tôi chưa bao giờ bước lên, công trường với những rào chắn đang thi công mà người ta gọi là “tượng Nữ thần Tự Do”, và tôi như thấy chúng tôi ngã xuống nước, giữa những xác cá chết, chìm vĩnh viễn trong bùn của Kinh Đô ánh sáng.

Nhưng lần này khi tôi ngã đầu vào vai anh, anh không đẩy tôi ra nữa. Anh hỏi tôi, mắt vẫn chăm chú nhìn đường:

- Nếu em ngoại tình em sẽ nói anh biết chứ?

Tôi tìm một câu trả lời.

- Còn anh?

Anh nhún vai. Chúng tôi không ai nói một lời, mãi miết theo đuổi những câu hỏi trong đầu. Một lúc sau, anh tiếp:

- Dù thế nào chuyện đó cũng không xảy ra, đúng không?

- Vâng.

Và tôi không biết chúng tôi đang nói đến ai.

Những ngày tiếp theo trôi qua mòn mỏi. Tôi không dám khơi lại chuyện để kiểm tra liệu anh có nghi ngờ tôi không hay có day dứt vì đã hôn một người lạ không.

Cuối cùng ngày thứ năm cũng tới. Anh đến rạp như không có chuyện gì xảy ra.

Tôi cuống cuống thay giày. Tôi mặc áo, mang bộ tóc giả đen, xức nước hoa mùi phong lan, rồi nhìn mình trong gương.

Cô gái này không phải tôi. Tôi không nhận ra mình nữa. Cô ta không giống với người tôi muốn trở thành. Tôi không thấy thích cô ta. Tất cả những gì tôi biết là cô ta sẽ tìm gặp một người đàn ông trong rạp chiếu phim, và anh cũng sẽ khác đi. Nhưng vẫn là chồng tôi. Người đã thề trước những người làm chứng sẽ chung thủy với tôi, sẽ ở bên tôi cả khi hạnh phúc lẫn khổ đau. Người đầu tiên thật sự chú ý đến tôi và nói với tôi “Anh muốn em chia sẻ cuộc đời anh” vào một buổi tối tháng mười một, trong một phòng trọ gần ga Montparnasse, ngay khi kết thúc trận bán kết cuộc thi “Chữ và Số”.

Tại sao anh không thích mùi da thịt tôi nữa? Tôi xịt một lượt nước hoa mùi phong lan để dìm chết nỗi buồn. Cuối cùng tôi cũng nghĩ ra món quà tặng chồng tôi nhân kỷ niệm ngày cưới.

Tuần này không phải phim chiến tranh. Nhưng vẫn là Liên hoan phim châu Á. Chủ rạp chiếu phim biết phim đã tham dự liên hoan rẻ hơn phim mới nhiều. Lão thường ghé chỗ chúng tôi mua tạp chí điện ảnh. Một lão người thấp béo tóc bạc trắng cứ than thở suốt vì ước mơ được xem những phim “độc quyền”, theo cách gọi của lão. Lão cứ nhắc đi nhắc lại là một rạp chiếu phim của khu phố bây giờ chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Nhưng lão quyết không để những công ty lớn nuốt chửng. Lão bảo không muốn đánh mất lý tưởng của mình.

Trên tấm áp-phích chiều nay có hai cô gái người Hoa rất trẻ đứng ngược sáng nhìn xuống đất.

Tôi bước vào căn phòng lờ mờ tối theo cách kín đáo nhất có thể, nhưng, vẫn như lần trước, hầu như không có người xem. Đây rồi tôi đã thấy anh, anh ta vẫn ngồi chỗ cũ, tôi len vào ngồi đằng sau anh. Anh hơi quay đầu lại. Chắc anh ngửi thấy mùi nước hoa của tôi. Tôi ghé mũi hít anh trong lúc ngồi xuống. Xem này, anh đã đổi loại nước hoa, hay đã vuốt keo. Tôi sát lại gần. Không phải, đây là mùi bắp rang bơ. Anh mặc chiếc sơ-mi tôi là sáng nay. Thắt cà vạt. Hẳn anh đã nhét vào túi quần trước khi ra khỏi nhà và thắt trong thang máy để tôi khỏi tra hỏi. Tôi nghiêng người thêm chút nữa. Ôi không, đó là chiếc cà-vạt anh đã thắt trong ngày cưới chúng tôi! Đúng là nó đẹp thật, nhưng dẫu sao... Tôi lùi lại vào ghế của mình.

Anh bắt đầu sốt ruột. Anh giang tay ra, duỗi sau lưng ghé kế bên ra dáng chờ đợi. Anh ngửa cổ ra sau, nhìn chăm chăm lên trần nhà. Thế này trông anh thật đẹp trai, trong bóng tối, mời gọi.

Tôi không chịu được nữa, tôi nói thầm “Yi-hi” vào tai anh, theo những cô gái trên màn ảnh trước mặt: anh đáp lại “Yi-hi” với giọng đủ sức thiêu rụi cả màn ảnh. Thế rồi, rất chậm rãi, tôi nhay nhay tai anh tiến dần xuống cổ, nới lỏng chiếc cà-vạt của chúng tôi rồi thận trọng lùa hai ngón tay vào khe giữa hai cúc chiếc áo sơ-mi hoàn hảo của anh. Đúng lúc đó, anh nói với tôi:

- *Wo ai ni.*

Bằng một giọng Trung Quốc không thể chê vào đâu được. Như lời thoại trong phim đang chiếu, với dòng phụ đề “anh yêu em” phía dưới.

Ngay lúc đó, tôi thấy khoan khoái kinh khủng, rồi tôi phải tự nhắc mình rằng anh đang nói “anh yêu em” với một phụ nữ khác, ngay cả khi đó là vợ anh mà anh không hề hay biết.

Tôi giật đứt một khuy áo của anh, tôi đâm giận chính bản thân mình và khi đi ra tôi nói với anh bằng một giọng Trung Quốc nhất có thể:

- Ngày mai, giờ này, chỗ này.

Dòng phụ đề đang hiện lên y hệt, trong lúc hai cô gái bị người chủ xưởng theo dõi từ xa, cười bí mật với nhau. Nhưng chồng tôi không nhận thấy, vì anh quay lưng lại phía họ. Tôi nghe thấy ghế của anh kêu kèn kẹt khi anh dõi theo tôi đang đi ra trong bóng tối. Tôi tự nhủ: nếu anh đến hẹn ngày mai tôi sẽ bỏ anh.

Tôi ghen với bản thân mình. Đứng dưới vòi sen, tôi vuốt ve cơ thể của mình nhưng không mấy hứng thú. Tôi nghĩ tới hai kinh nghiệm tình dục đã dạy tôi nhiều điều. Tôi đã có thể làm cho chồng bao nhiêu điều mới lạ... Nhưng giờ đây, tôi chắc chắn, anh có muốn thử cái mới thì cũng không phải với tôi.

Trong lúc chờ anh về, tôi nấu một bữa ngon lành, lấy ra một tấm khăn trải bàn đẹp - như mẹ tôi vẫn làm. Tôi trang điểm, mặc váy, xỏ đôi giày cao gót cao gần bằng đôi của *người kia*, rồi tôi xoay trong tay chiếc cúc áo mà tôi đã giật đứt cho đến khi anh về.

Anh nhấn chuông, điều trước nay anh chưa hề làm. Tôi giấu chiếc cúc vào trong một bình hoa rồi tươi cười xen lẫn ngạc nhiên ra mở cửa.

- Hình như anh đánh mất chìa khóa trong rạp. Trời nóng quá anh cởi áo khoác, chắc là chìa khóa rơi ra vào lúc đó.

- Hay để mai em đến tìm xem, tôi bảo anh giọng ngọt ngào mơn trớn. Rạp nào vậy anh?

- Thôi, để anh tự đi cũng được.

Rồi anh vào phòng ngủ, không nhìn tôi một mảy may, không thấy chiếc váy đẹp đẽ, chiếc bàn xinh xắn, không thấy gì hết. Anh quay lại chỉ mặc áo sơ-mi, còn cà-vạt đã cởi ra.

- Ngày gì thế không biết. Anh còn mất cả một cái cúc nữa. Em khâu lại cho anh nhé.

- Mong là tìm được cái cùng bộ. Này, anh thất cà-vạt hôm cưới à?

Anh lẩm nhẩm cà-vạt nào mà chẳng là cà-vạt: phải đem ra mà dùng chứ. Rồi anh vào phòng tắm nói vọng ra:

- Ăn đi, anh không đói, anh đi ngủ đây. Đóng cửa sổ vào, dự báo thời tiết bảo cuối đêm có giông đấy.

Tôi nghe tiếng nước chảy, tiếng bàn chải đánh răng, tiếng cửa phòng khép lại. Tôi ngồi yên, nhìn khắp căn hộ và tôi nghĩ rằng mình sẽ đi. Đúng, tôi nhường chỗ cho người phụ nữ anh yêu. Không, tôi không làm lớn chuyện. Đúng, họ có thể yêu nhau không cần vụng trộm trong rạp chiếu phim.

Anh trở lại phòng khách.

- Khát nước quá. Mà em ngồi một mình làm gì, không đi ngủ à?

Anh vào bếp lấy một chai bia, tu ừng ực trước mặt tôi và nhìn tôi với một vẻ rất lạ.

- Bây giờ em còn nói chuyện một mình sao? Em sao vậy Nina?

Hàng tuần nay anh không gọi tên tôi. Có lẽ là hàng tháng nay rồi. Hai âm tiết đó giáng vào tôi như một cái tát. Tôi đáp:

- Có sao đâu. Chính anh mới bị làm sao ấy. Chính anh mới là người thay đổi.

- Anh thay đổi vì em không còn như trước nữa, được chưa?

Anh đứng sững trước mặt tôi, một ngón tay xĩa ra đằng trước, tay kia chống nạnh. Bộ dạng anh trông thật tức cười với áo phông và quần cộc kẻ ca-rô.

- Anh không rõ có chuyện gì nhưng từ khi anh trai anh bỏ Gisèle anh không còn nhận ra em nữa.

- Đừng nhắc đến anh trai anh nữa! Anh ấy thì liên quan gì đến chuyện giữa anh và em?
- Tội anh là máu mủ ruột thịt, em nghe rõ chưa?
- Thì sao nào? Anh ấy bỏ bạn em đâu phải lỗi của em.
- Em đếch cần quan tâm đến anh, đếch cần biết chuyện đó làm anh đau khổ đến thế nào chứ gì? Tại sao em đối xử với anh như vậy, Nina, tại sao? Không thể thế này mãi được. Anh chẳng còn nghĩa lý gì đối với em nữa.

Tôi nhìn thẳng vào mắt anh. Anh có vẻ hoàn toàn thành thật, súc tích và chắc chắn về quyền lợi chính đáng của mình - nạn nhân của một sự bất công. Anh gắng lên với tôi để lấy cớ bỏ tôi trong lúc tôi lại sắp ra đi đến nơi. Tôi muốn cho anh một cái tát để anh thôi dựng chuyện kết tội người khác nhưng cùng lúc tôi thấy anh yếu ớt, đáng thương biết bao, số phận tùy tôi định đoạt. Chỉ cần một lời nhắc đến Liên hoan phim châu Á thôi là tôi hạ gục anh ngay tức khắc.

Anh hỏi cộc lốc:

- Cô cười cái nỗi gì nào?
- Em nghĩ đến ngày mai.
- Thì sao?

Tôi nhìn anh chăm chăm, và ngay lúc đó tôi biết là nếu tôi bỏ đi, anh sẽ chỉ còn lại một mình.

Tôi tỉnh giấc lúc năm giờ hai mươi. Chồng tôi đang tắm và đây là ngày đầu tiên kể từ đám cưới anh không động vào tôi. Tôi thừa biết ba phút không đáng là bao nhưng dù sao cũng còn được. Tôi quen rồi. Tôi vùng dậy. Tôi không có quyền để mặc anh thế này được: anh đau khổ, mâu thuẫn với chính bản thân mình và đó là lỗi của tôi.

Tôi quả quyết mở toang cửa phòng tắm.

- Roger, em cần nói anh biết điều này. Cô gái tóc nâu, nước hoa mùi phong lan, cô gái ngồi hàng ghế sau chính là em.

Anh đáp vẻ khó chịu:

- Anh không nghe thấy gì dưới vòi sen này đâu!

Tôi không đủ dũng khí nói lại với anh lần nữa. Anh quá bức bối, quá căng thẳng và tôi ngày càng thấy tội lỗi hơn. Tội lỗi vì gây cảm tình với anh, tội lỗi vì khiêu khích anh và thích thú biết bao với chuyện đó. Anh có lý: với anh, tôi đã thay đổi. Tôi hành hạ, giằng vặt anh. Nói cho cùng tôi mới là người ngoại tình trước. Anh cảm thấy thế cho dù anh sợ phải công nhận sự thật, thế thôi.

Chuyện duy nhất phải làm bây giờ là không quay lại rạp chiếu phim nữa. Người phụ nữ kia không tồn tại. Chúng tôi sẽ quên cô ta đi.

- Có cà-phê chưa?

Anh quấn khăn tắm ngang hông, đi sượt qua người tôi vừa đẩy tôi qua một bên để bước ra thậm chí không hề nhận thấy là tôi đang gần như trần truồng.

Tôi pha cà-phê. Tôi đặt hai tách cà-phê màu xanh lên hai tấm lót cùng tông, cắm con dao nhỏ bằng gỗ vào tảng bơ, nướng bánh, mở nắp lọ mật và lọ mứt. Như thường lệ. Tôi tự nhủ trong lúc bỏ

bốn viên đường vào tách của anh rằng hôm nay sự đồng lõa của chúng tôi dừng lại ở bốn viên đường này và tôi tin chắc anh sẽ bỏ tôi. Tôi chạy sang phòng ngủ để nói anh biết sự thật, nhưng khi nghe giọng anh, tôi dừng lại. Tôi nhẹ nhàng hé cửa.

- *Ni hao wo jiao Roger.*

Anh nói tiếng Trung Quốc? Nhưng với ai kia chứ? Cô ấy đâu có cho anh số điện thoại. Không, anh đang đeo tai nghe, anh nhắc lại:

- *Ni hao wo jiao Roger.* Xin chào, tôi tên là Roger.

Chủ nhật thứ tư trong tháng, mọi người đến ăn trưa. Ba mươi nhăm đĩa, sáu mươi tư bộ đồ ăn, hai mươi một cốc, cộng với những âu, xoong, chảo, máy rửa bát vẫn hồng. Món phô-mai chiên phồng thất bại, đuôi cừu quá lửa còn khoai tây dính chảo cây lên nát nhừ. Tôi mất thời gian chạy qua chạy lại xuống bếp đến phát ngượng. Sau cùng, khi tôi mang lên món tráng miệng mẹ làm, mọi người trầm trồ tán thưởng món bánh sôcôla mứt quả tuyệt vời và họ liên tưởng đến những đặc sản nhà hàng họ biết, thứ gì cũng thơm ngon, hảo hạng. Chỉ riêng chồng tôi không nói gì. Anh cũng không ăn. Không ai đến gặp anh ở rạp hôm thứ sáu, và anh giận dữ tôi mà không biết rằng sự giận dữ ấy chính đáng đến nhường nào.

Tôi cũng không ổn chút nào. Tôi thấy cô đơn, tôi thấy anh thật bất hạnh và tôi tự nhủ: tích sự gì kia chứ... Hôm thứ sáu, để chuồn đi anh bịa ra một buổi khám xương và nửa tiếng sau anh quay lại và nói nhầm ngày. Anh nói thế để lại có cớ cho lần hẹn sau. Điều làm tôi đau nhất: thói ti tiện, không còn đủ cố gắng tìm ra một câu xin lỗi. Tôi nhìn anh soi gương, hãnh diện pha chút âu lo, bối rối: tại sao cô ấy chọn mình? Liệu mình có cơ hội nào làm cho cô ấy thỏa mãn, giữa ánh sáng ban ngày, ngay chính trong thực tại rất dờ hơi, giữa ki-ốt của mình không? Tôi đoán anh đang vất vả hình dung cuộc sống của cô gái bên ngoài rạp chiếu phim, và tôi cảm động dù trong lòng không muốn thế. Tôi là một người nhập cư bất hợp pháp hay sao? Hay vợ một nhà ngoại giao đến xem Liên hoan phim châu Á cho đỡ nhớ nhà... “Mày không còn là mày nữa”, mẹ tôi bảo tôi sau món thứ hai nấu hồng.

Khi tôi trở vào bếp sau khi thu dọn, bà đang chơi bài với Henriette, mẹ Gisèle, còn mẹ chồng tôi lúc ấy đang khoác thêm áo măng-tô.

- Roger đưa chúng tôi đi xem phim.

Toàn thân rồi run bắn. Anh không có quyền lôi cả gia đình anh vào chuyện này. Gượng cười, tôi hỏi với vẻ tự nhiên nhất có thể:

- Mọi người định xem phim gì ạ?
- Phim anh xem hôm thứ năm. Anh chắc chắn mọi người cũng sẽ thích.
- Tôi sẽ đi cùng, Gisèle quyết định.
- Sao con không đi cùng chúng ta? Mẹ chồng tôi ngạc nhiên.
- Con không thích phim ạ.
- Mỗi người một sở thích, chồng tôi kết luận trong lúc khoác thêm áo vét.

Mẹ tôi đập lại rằng *ngày trước* tôi thích xem phim. Gisèle giải thích với chúng tôi chuyện đó hoàn toàn bình thường: người ta luôn thiêu trụi những gì mình đã tôn thờ.

- Cháu có thể như vậy, mẹ tôi đáp. Còn ta thì không bao giờ thay đổi ý kiến. Ta không phải loại thay đổi như chong chóng.

Chồng tôi nhún vai đi ra. Mẹ chồng tôi hỏi thêm tôi không đi cùng sao, nhưng chồng tôi đã kéo bà ra đến hành lang bằng một động tác vừa dịu dàng vừa kiên quyết, theo kiểu: cứ kệ mọi người sống theo sở thích của mình. Chính Gisèle là người đóng sập cửa lại.

- Mày phải cố mà đi xem phim khi chồng rủ chứ, mẹ tôi bảo.
- Không phải anh ấy rủ mà là mẹ anh ấy.

- Đã thế thì lại càng phải cố mà đi chứ: nếu một ngày kia nó đệ đơn ly dị mày sẽ biết vì sao ngay. Mà thôi, muốn sao cứ làm vậy. Chơi bài cùng bọn ta không? Henriette sẽ vui lắm đấy.

Henriette hơi bĩu môi vẻ dễ ợt, để tôi không cảm thấy bị ép buộc. Hoàn toàn đối lập với mẹ tôi: mờ nhạt, kín đáo, bất hạnh trong im lặng. Và cũng hoàn toàn trái ngược với cô con gái: Gisèle đối xử với bà vừa say mê độc chiếm vừa tàn nhẫn bất công, bà vẫn đáp lại cách cư xử ấy với vẻ dịu dàng bình thản. Tôi cười bảo:

- Cảm ơn nhưng cháu phải rửa bát đây.

Mẹ tôi ngược mắt lên trời bảo tôi chuyện gì cũng thoái thác được.

- Đây không phải lý do thoái thác mà vì máy rửa chén bị hỏng.

- Khi nào máy mới hoạt động bình thường?

- Lúc ngoài con ra không có ai ở đây nữa.

Rồi tôi xuống bếp.

Bà bắt đầu than phiền với Henriette về tính hung hăng của tôi, về vẻ ngoài hơi cẩu thả, bà thấy tôi thật kỳ cục, và thời gian gần đây bà tự hỏi liệu tôi có đúng là con gái bà không. Bà đọc báo thấy trong nhà hộ sinh đôi khi cũng xảy ra chuyện nhầm con.

- Với lại từ đầu tiên con bé nói lúc được mười ba tháng là “ba”. Nó nói với một gã đến sửa tivi. Tôi không bao giờ quên chuyện đó: tôi choáng nặng...

- “Ba” dễ nói hơn “má”, Henriette đáp một cách tử tế.

- Nhưng con bé làm gì có ai để gọi như thế! Chỉ để phản thù tôi, hạ thấp tôi trước mặt một gã sửa tivi thôi!

Tôi, người luôn bình tĩnh trước mặt mẹ tôi, vừa lao ra khỏi bếp vừa gào lên rằng bát đĩa để sau rửa cũng được rằng tôi sẽ ra ngoài cho thoáng. Trước khi đi tôi cầm theo túi nhựa đựng tóc giả, nước hoa và bộ váy áo đi xem phim. Và ngay đó, ở phòng ngoài, tất cả bỗng nhiên quay cuồng. Tôi vịn vào máng sườn, nhắm mắt lại. Tôi nghe thấy mẹ tôi giải thích khó nhọc biết bao khi sinh ra một đứa con gái. Chứ không phải một thằng con trai. Lũ con trai luôn rúc váy mẹ. Lúc nào cũng là bé ngoan của mẹ. Henriette có chen vào một câu, chỉ để nói mẹ biết là bà hiểu vì bà cũng có một đứa con gái nhưng mẹ tôi cắt ngang giọng dứt khoát:

- Vâng, nhưng tôi nuôi nó có một thân một mình.

Yên lặng bao trùm như thể người ta vừa treo cổ ai đó. Tôi lại mở mắt ra. Mẹ tôi tráo bài.

- Thế chồng chị, ông ấy sao mà chết?

- Ông ấy đã mất đâu, Henriette phản kháng rụt rè. Ông đang trong nhà thương điên.

- Chị chắc chứ?

- Vâng, Henriette thờ dãi.

- Con bé nhà tôi lại thế rồi: thi thoảng nó nói rõ bé rồi đến là nhanh, tôi nghe câu được câu mất, bây giờ lại ra thế này. Nó sẽ xin lỗi chị.

Henriette nói tình hình của chồng bà như vậy thì sự nhầm lẫn ấy không có gì nghiêm trọng. Rồi bà

chậm rãi và lớn tiếng giải thích với mẹ tôi rằng bà đã cố gắng hết sức giữ ông ở nhà cho đến ngày ông chop được một con dao Thụy Sĩ và toan băm nhỏ bà ra vì nhảm bà với gà nuôi trong trại gà. Người bà lại thấp bé. Đầu tiên các bác sĩ chuẩn đoán chứng mất trí nhớ tạm thời, có thể do gặp khủng hoảng trong cuộc sống hôn nhân nhưng dần dần họ nghiêng về phía chứng tâm thần phân lập.

- Ôi dào! Cứ tin theo bác sĩ thì ai cũng phải bắt nhốt hết - mẹ tôi bắt bệnh. Tôi mà muốn giết người thì chẳng cần nhảm lẫn người với gà làm gì. Đến lượt chị đánh kìa.

Những câu chữ quay cuồng quanh tôi và tôi thấy trong ngực tung tức như có cái gì chen ngang. Tâm thần phân liệt, khủng hoảng hôn nhân, dao Thụy Sĩ...

- Thế mà ông ấy là người rất bình tĩnh, Henriette nhấn mạnh.

Tôi cũng bình tĩnh. Tôi cũng không nói gì cả. Hồi bé, mỗi lần tôi thử đem chuyện của tôi ra tâm sự với mẹ bà đều đáp: "Hôm nay đã đủ thứ chuyện đau đầu rồi". Chuyện đau đầu ở đây là Quỹ khám chữa bệnh cho người nghèo. Bà nghe kêu ca phàn nàn và thuyết phục những kẻ hay phàn nàn trong suốt giờ mở cửa rồi: ở nhà bà muốn được yên tĩnh. Chính vì thế mà tôi vào học nội trú. Tôi tự nhủ khi bà nghỉ hưu chuyện sẽ ổn thỏa nhưng bà vẫn vậy, chỉ thiếu mỗi cái quây.

- Nói thế đủ rồi, ta chơi nào!

Henriette mở cái hộp nhỏ bà mang tới đang đặt trên bàn, nuốt một viên.

- Hy vọng không phải kẹo bạc hà vì nếu chị dùng liệu pháp vi lượng đồng căn thì chẳng tác dụng gì đâu.

- Không phải, thuốc trợ tim của tôi.

- Thế thì khá hơn, mẹ tôi bảo. Đến lượt chị lấy một lá.

Bà nói tiếp khi thấy tôi trên bậc cửa:

- Mẹ tưởng mày đi rồi. Sao chưa đi đi mà hít với chả thở không khí!

Bà chưa bao giờ nghe tôi nói. Chồng tôi không để ý đến tôi nữa. Nói cho cùng, chỉ những lúc tôi trở thành *người kia* tôi mới thôi không còn cảm giác cô đơn nữa. Người không có quá khứ, không ràng buộc, không nghĩa vụ. Người không biết đến thất vọng hay bất công. Người khiến ai đó phải mơ ước.

Tôi lưỡng lự khi đến trước rạp chiếu phim. Ai nên bước vào? Tôi hay *người kia*?

Gã trực ở quầy không thèm ngẩng mặt lên bảo tôi là phim bắt đầu chiếu rồi. Tôi đáp không sao cả vì tôi xem rồi, tôi mua vé rồi len vào bóng tối, mang theo *người kia* trong chiếc túi nhựa. Bốn người họ ngồi liền nhau trên cùng một hàng ghế ở giữa. Tôi đến ngồi nhanh xuống cạnh chồng tôi ngay đầu hàng.

- Sao rồi anh? Tôi thì thâm, rứt rứt bối rối vì xuất hiện ở đây chính là mình.

- Sao em lại đến? Anh nghiêng răng hỏi.

- Để được gần bên anh ngày chủ nhật, tôi đáp rất dịu dàng. Để cho anh thấy em không hề thay đổi.

Anh không nhúc nhích. Vài phút sau anh đánh liều đưa mắt về phía lối vào. Tôi nhẹ nhàng đặt tay lên tay anh, dịch chân sát vào chân anh, nhưng anh rút chân về ngay. Thế nên tôi ôm chặt cái túi bên người.

Một cô gái tóc nâu dài rời ghế của mình. Tôi và chồng tôi nhận ra cô ta cùng một lúc. Cô ta đi ngang qua chúng tôi thướt tha, uyển chuyển, va phải đầu gối tôi khiến tôi làm rơi túi. Mùi phong lan thoát ra, vây bọc quanh cô ta khi đi ngang qua. Chồng tôi giật nảy người. Toàn thân anh vươn căng về phía cô ta, bất động, lúc ấy tôi mới hiểu anh thèm muốn cô ta biết bao, và anh tự kiềm chế nhường nào vì tôi. Điều này khiến tôi xúc động tột cùng. Chưa bao giờ tôi cảm thấy mình tồn tại mạnh mẽ đối với anh như vậy.

Cô ta bỗng dừng lại. Tôi ngưng thở. Cô ta quay bước, khom người đi ngang qua màn hình, tóc dài xõa kính khuôn mặt, cô ta quay lại lấy cái ô bỏ quên ở chỗ ngồi, rồi đi ra lối bên kia để không làm phiền đến ba lần cùng một đám khán giả.

Chồng tôi bật dậy. Anh ra khỏi rạp sau khi giẫm lên chân tôi mà không hề hay biết. Không suy nghĩ, tôi cầm túi chạy theo anh nghe có tiếng Gisele cự nự là nếu không thích thì cũng phải để người khác xem với chứ.

Tôi không đau khổ, không, tôi tổn thương vì anh có thể lẫn lộn tôi với một người xa lạ. Tôi phải nói với anh, nói sự thật: không phải cô ta, đó là người khác không liên quan gì đến chúng ta.

Nhưng khi ra khỏi rạp, tôi nhìn thấy anh tìm hết phải sang trái, hoàn toàn mất phương hướng: cô ta đã biến mất. Anh ngồi xuống một băng ghế gang rộng tay sang hai bên, đầu ngửa ra, như hôm chúng tôi hôn nhau lần đầu tiên. Tôi ham muốn anh kinh khủng. Muốn làm tình với anh kinh khủng mà không cần anh phải nhận ra tôi. Để chúng tôi được gặp nhau thêm lần thứ hai, nhưng thực như chúng tôi đang sống trong thực tại, sâu thẳm trong chúng tôi, tự do và mới mẻ, không có những vấn đề thời thơ ấu, không những nỗi sợ hãi, không những bế tắc đã biến chúng tôi thành một đôi vợ chồng bé nhỏ thảm hại, hai người xa lạ. Nhưng không phải lúc. Hôm nay là chủ nhật, gia đình, nghĩa vụ, những bề ngoài giả dối. Chúng tôi vẫn còn thời gian cho nhau. Tôi nghĩ nên để anh một mình mà thất vọng.

Vì anh không nhìn thấy tôi rời khỏi rạp, tôi lại quay vào.

Tôi ngồi xuống ghế bảo Gisele ngậm miệng lại, nó đang không ngừng hỏi tôi vừa xảy ra chuyện gì. Quả có hơi nhần tâm thật. Tôi cố nhìn lên màn hình hai phút rồi nhắm mắt lại. Khi ánh sáng bùng lên, Gisele chĩa ngón trỏ dưới mũi tôi, thì thầm để bố mẹ chồng tôi khỏi nghe tiếng:

- Tôi không biết chồng cậu có chuyện gì nhưng cách anh ta xử sự giống hệt ông anh trai: nếu cậu

không nhẫn nhịn hơn thì chuẩn bị tinh thần mất chồng đi là vừa.

Ngón tay nó lướt xuống trước miệng tôi, tôi cắn nó. Nó thốt kêu lên ghen ngào, tôi xách túi bước ra. Chồng tôi vẫn ngồi trên băng ghế. Tôi bảo anh lái xe đưa bố mẹ về Malakoff, còn tôi sẽ đi bộ về nhà.

- Tại sao? Em bị làm sao thế?

- Em không kết hôn với bố mẹ anh, và anh cũng không cưới mẹ em. Cả hai chúng ta đều có quyền nghỉ ngơi ngày chủ nhật, phải không? Bị tất cả mọi người đè đầu cưỡi cổ làm em ngán đến tận cổ rồi!

Anh rít qua kẽ răng bảo tôi im đi, anh lại chửi bố mẹ, dẫn họ ra bãi đỗ xe không buồn nhìn tôi. Gisèle giữ tôi lại bảo tôi hung hăng thế chẳng giải quyết được vấn đề gì: tôi chỉ có một người bạn gái duy nhất, và nếu tôi bắt đầu cắn nó khi nó nói thẳng suy nghĩ về tôi thì chẳng nên trông cậy nó sẽ vực tôi dậy khi tôi còn lại một mình. Tôi đáp rằng tôi chưa tiêm phòng, và tốt nhất nó nên đi tiêm phòng uốn ván. Nó quay đi, rút di động ra hỏi địa chỉ một quầy dược phẩm bất kỳ còn mở. Tôi không thể chịu nổi những người tôi yêu quý, và đây không phải lỗi của họ, tôi hủy hoại cuộc đời tôi và thế là hơn. Tôi nhìn cái túi nhựa của mình, buông lỏng tay một cách máy móc, như để người đàn bà kia thờ.

Dọc đường về nhà, càng bước đi tôi càng quyết tâm hơn. Tôi sẽ đi khỏi nhà. Mất tích. Để một ngày nào đó quay về dưới hình dạng của *người kia*. Có lẽ vậy. Trở thành cô ta thật sự.

Vì hay tắc đường nên trước khi Roger quay về từ Malakoff tôi còn những một giờ đồng hồ. Tổng cổ mẹ và Henriette, chất đồ đạc vào vali, để lại dòng tin nhắn. Tôi soạn tin nhắn trong đầu khi đi dọc theo những bức tường mà tôi sẽ không nhìn thấy nữa. Tôi giải thích, tôi biện bạch, tôi gạch xóa: tin nhắn còn lại vồn vện “Em đi đây”. Tôi sẽ đi không chủ định, nơi nào đó, bất cứ nơi đâu.

Rồi chẳng chuyện gì xảy ra đúng như dự định. Mở cửa bước vào nhà tôi đã thấy mẹ đang cuống quýt lên. Henriette ngồi tựa vào lưng ghế, đầu gục về phía các quân bài.

- Thế đây: mày không có di động nên không bao giờ liên lạc được! Mẹ gọi bác sĩ riêng rồi: ông ấy không có nhà!

Tôi bảo bà bình tĩnh đã. Tôi bắt mạch Henriette. Tôi buồn vì tôi rất yêu quý bà nhưng cùng lúc tôi tự nhủ: vậy mới đúng là bà. Ra đi bất ngờ, kín đáo, không phiền lụy đến ai, không giải thích, không phàn nàn. Mẹ tôi vớ lấy chày uýt-ki dóc ra nửa ly.

- Mẹ uống hết chỗ ấy sao?

- Mày muốn mẹ cũng lên cơn đau tim như thế hả? Mày gọi ai?

- Cho Gisèle. Con gọi di động cho nó.

- Có những người may mắn thế chứ.

Họ quay về nhà cùng một lúc. Gisèle chạy vội đến ôm ghì lấy mẹ và trong sự hăm hở đến hưng tợn của nó đã làm bà ngã khỏi ghế. Bố mẹ chồng tôi thốt lên kinh hãi “Ôi”, còn mẹ tôi đã uống sang ly uýt-ki thứ ba nói:

- Tôi thấy trong người khó chịu quá đi mất.

Gisèle há hốc mồm, không nói được tiếng nào. Rồi tất cả mọi người lên tiếng cùng một lúc và lảng xảng hỏi hả quanh Henriette. Người muốn đặt bà ngồi lại, người bảo tốt nhất là không xê dịch đi đâu cả. Tôi không nghĩ được gì. Tôi nghe, tôi đứng đó nhưng tâm trí tận đâu đâu.

- Phải báo cho nhà tang lễ, chồng tôi quyết định.
 - Báo bên tòa thị chính! Bố chồng tôi sửa lại. Bên đó mới lo chuyện này.
- Tôi nhắc nhở hôm nay là chủ nhật.
- Báo cho nhà thờ vậy, mẹ chồng tôi đề xuất.
 - Không đời nào! Giséle nhìn vô định. Gọi cấp cứu!

Tôi nhìn Henriette, tôi thử cầu nguyện cho linh hồn bà nhưng không thể: các bà sơ tốt bụng đã làm hỏng Chúa của tôi. Tôi tự hỏi bây giờ bà đang ở đâu, liệu bà có nhìn thấy chúng tôi hay bà không còn nhớ đến ai, đã quên hết cuộc sống trước đây, như nửa giờ trước tôi đã quyết định quên đi cuộc sống của mình. Tôi tự nhủ mình đã quyết định rồi, vẫn chưa đổi ý. Nhưng đồng thời tôi lại nhụt chí: liệu tôi đủ can đảm nữa hay không?

Chồng tôi pha cà-phê mang lên cho mọi người. Khi ngang qua tôi, anh xiết chặt vai tôi. Tôi bỗng thấy mình thật tệ. Tôi hình dung anh xới tung mặt đất lên để xem tôi biến đi đâu, và chính vì thế, tôi muốn quay lại.

Khi bác sĩ tới, mẹ tôi, đang nằm dài trên ghế, chân gác lên ba gối dựa, rên khàn khàn:

- Ôi bác sĩ, ông đây rồi!

Bà duỗi tay ra cho ông ta đo huyết áp. Chúng tôi để bà làm vậy vì bà rất xanh xao và vì đã có một người qua đời rồi. Ông ta vỗ vỗ cái áp kế về bối rối, gỡ vòng đo ra nói với bà giọng trấn an:

- Huyết áp của bà gần như huyết áp của thiếu nữ.

- Sao lại *gần như*? Mẹ tôi đáp và túm tay áo ông ta với một sức mạnh phi thường. Ông cứ nói tôi biết sự thật đi: tôi có tiền sử bệnh huyết áp rồi.

- Mẹ ơi, bác sĩ đến để lo chuyện Henriette.

Bà mím môi và ông ta có thể khám chứng tử. Chúng tôi giúp ông đặt thi thể nằm dài trên tràng kỷ sau khi yêu cầu mẹ tôi nhường chỗ. Ông bác sĩ bảo phải liên hệ với nhà tang lễ nhưng có thể giữ Henriette đến ngày mai vì hôm nay mới là chủ nhật. Tôi giải thích với ông đây không phải là nhà người quá cố. Ông bảo không quan trọng, nhưng chúng tôi không có quyền dời xác chết đi nơi khác. Ngay trước lúc ra về, ông ta vỗ nhẹ lên tay mẹ tôi thì thầm:

- Bà hãy uống một ly utsal, rượu utsal sẽ khiến bà phấn chấn hơn. Thần kinh bà bị kích động: chuyện bình thường thôi.

Mẹ tôi chớp mắt, nhìn sâu vào mắt ông nở nụ cười của nàng Joconde dành riêng cho giới y bác sĩ.

- Bác sĩ, để tôi tiễn ngài, ngài có số di động chứ?

Chúng tôi đặt Henriette nằm trên giường của vợ chồng tôi. Giséle thấy vậy sẽ tề chỉnh hơn khi túc trực bên người quá cố. Roger nhường phòng chúng tôi không nói một câu. Anh rót vào tai tôi rằng tình hình này anh sẽ ngủ lại bên nhà bố mẹ. Tôi gục gặc ra vẻ hiểu, ra vẻ không sao hết, ra vẻ thấy bình thường khi anh bỏ tôi một mình trong tình huống như vậy.

Họ đi khỏi, tôi giam mình trong bếp rửa bát đĩa. Tôi không biết tôi có đi nữa không nhưng tôi

muốn mọi thứ để lại sau lưng được sạch sẽ. Chiếc đĩa nào cũng hiện lên khuôn mặt Henriette, những cuộc pic-nic ngày còn bé khi bà đến đón chúng tôi ở ký túc trên chiếc Fiat trắng nhỏ xinh của bà, vào mỗi ngày chủ nhật hàng tháng. Bà thường gọi chiếc xe này là hũ sữa chua. Tóc bay trong gió hay ướt sũng vì mưa dưới mui xe vải xốp, tôi và Gisèle, chúng tôi gần như hạnh phúc. Bà chọc chúng tôi cười bằng nghề nghiệp của mình. Đại lý đồ lót cao cấp vùng ngoại ô Paris, bà luôn sẵn hàng nghìn giai thoại người lớn mà chúng tôi hấp tấp kể lại trong phòng ngủ. Chúng tôi ăn trưa dưới bóng râm của một kho thóc hay trên tấm khăn carô trải trên cỏ bên sông. Bà nhồi nhét cho chúng tôi thịt ướp, bánh kem cà phê rưới thêm vang sủi bọt và đó là bữa tiệc của chúng tôi. Những chủ nhật khác, khi bà đi cùng chồng hay cùng mẹ tôi chúng tôi lại dùng bữa trong những nhà hàng lịch sự, món cá đầy xương, nước khoáng, khăn ăn trắng tinh và nhớ ngồi cho thẳng. Tôi khóc bên bồn rửa màu vàng nhạt hiệu Paic. Bất chợt lúc ấy tôi biết mình đã mất Henriette, vì tôi đang ở trong bếp có một mình và không thể làm gì cho bà nữa. Bà không phải là cái xác kia đang nằm thẳng đờ lạnh lẽo trên giường tôi với cô con gái đang canh giữ. Bà là bà tiên chủ nhật của tôi ngồi trong hũ sữa chua của bà cùng những khoanh thịt lợn và rượu vang Clairette de Die.

Tôi trở lại phòng khách, mẹ tôi đang ngồi trên ghế khóc thốn thức. Tôi đặt tay lên vai bà. Bà xiết chặt tay tôi. Chia sẻ cùng một nỗi buồn thật dễ chịu.

- Mẹ đang nghĩ chính mẹ có thể đang nằm đó, trên giường mày...

Tôi rút tay ra.

- Là cô ấy mẹ ạ. Bạn của mẹ đấy. Mẹ có thể nói lời vĩnh biệt với cô ấy chứ?

Bà bật dậy:

- Mày trách mẹ vì mẹ còn sống đấy à!

- Con không trách mẹ chuyện gì cả: con chỉ mong mẹ đau khổ thêm một chút, thế thôi.

- Mày dám nói với mẹ thế à? Mày có biết chỉ cần một chuyện nhỏ cũng đủ làm tim mẹ đập loạn lên không? Mẹ buộc phải giữ cho mình đấy chứ...

Tôi không trả lời, bảo sẽ đưa bà về nhà để bà có thể ngủ một chút.

- Khi tôi chết thì tha hồ ngủ.

- Nhưng mẹ chưa chết! Tôi bỗng gào lên và lắc mạnh vai bà. Mẹ làm con hết chịu nổi vì những hồi hộp của mẹ, mẹ chẳng có gì hết, mẹ tàn nhẫn lắm, mẹ chỉ thương bản thân mình thôi! Bạn mẹ còn phục vụ mẹ chơi bài! Còn con, con dùng vào việc gì đây? Mẹ nói xem?

Chuông điện thoại reo làm tôi ngưng lại. Là anh chồng tôi vừa gọi về Malakoff và đang không hiểu tại sao Roger ngang nhiên gác máy không nói chuyện. Tôi cũng làm vậy, tôi rút giắc điện thoại rồi đi hâm nóng cà phê.

Khi tôi trở vào, mẹ tôi lại nằm trên tràng kỷ, chân bà bỏ giày gác trên ba tầng gối dựa. Tôi hiểu ngay là bà đã ngủ. Như thể tôi chưa nói gì. Như thể bà nhân từ không gọi lại chuyện mà hôm sau tôi sẽ lấy làm hối tiếc.

Tôi mang cà phê cho Gisèle, nó đang lả đi trên cái ghế đơm kê trước giường. Tôi ngồi cạnh nó, vuốt tóc nó như vuốt tóc một đứa trẻ, nó xiết tay tôi rất chặt. Một đứa có thói quen động một chút là gào lên như nó giờ lại bình thản đến mức tôi phát sợ. Chúng tôi ngồi như vậy, không cử động, để nhìn

mẹ nó cũng đang bất động, đầu đặt ngay ngắn trên gối với mái tóc uốn rất bền nếp. Ba nổi cô đơn trong yên lặng.

- Nếu mình tin vào Chúa thì sẽ đỡ hơn phải không?

Tôi bảo tôi không biết.

Lát sau, Gisèle hỏi tôi có tấm chăn nào không.

- Cậu lạnh à?

- Không, để đắp cho mẹ tở. Bà chịu lạnh kém lắm.

Chăn ở dưới tấm trải giường, ngay dưới chỗ Henriette nằm. Tôi đi tìm cái chăn nhỏ của tôi rồi cố hết sức phủ kín lên Henriette đang bắt chéo tay trên bụng như khi dùng bữa xong. Khi đặt bà nằm xuống tôi chấp hai tay theo tư thế cầu nguyện nhưng Gisèle đã chỉnh lại. Tôi ngồi xuống. Nó lúc lắc đầu, mắt chăm chú vào thi thể mà tấm chăn màu hồng của tôi đang tiếp thêm một chút sinh khí. Bỗng nó quay sang tôi vẻ lo lắng, bảo:

- Trông thật giống cậu.

Tôi nhìn Henriette rồi nghĩ đến cuộc đời mình. Có lẽ mọi chuyện chưa phải quá muộn.

- Cậu đi đâu thế?

- Mình sẽ quay lại.

Tôi bắt xe tuyến A đến Vésinet - Centre. Bây giờ hoặc không bao giờ. Câu “trông thật giống cậu” thốt ra từ miệng Gisèle tối nay không phải ngẫu nhiên. Tôi nhắc đi nhắc lại câu ấy để tự thuyết phục mình, lắc lư trong màn đêm theo nhịp xe giữa những cậu bé đội mũ cát kết che tai và dân ngoại ô Paris mắt trông rỗng.

Tôi đi bộ trên đường phố thiêm thiếp ngủ, đằng sau dây rào thấp ngăn chó. Trời đã tạnh mưa. Cứ ba tòa nhà lại có một tòa sáng đèn, màn hình tivi lấp lóa, phát ra những tiếng súng nổ, tiếng hò hét hay tiếng cười: tôi rảo bước hơn thì được xem sang kênh truyền hình khác. Bây giờ hoặc không bao giờ. Tôi sợ đến chết, tôi nghiêng răng, run lên, tôi nhắc đi nhắc lại để có thêm can đảm: tôi không biết mình là ai nữa. Không phải vợ của Roger, cũng không phải cô gái người Hoa trong mộng của anh. Tôi không muốn là cả hai người đó. Tôi muốn cái mới. Là người mà đáng ra tôi phải làm từ đầu. Con gái của cha tôi.

Trong căn nhà đằng sau cánh cổng màu xanh chỉ duy nhất một cửa sổ còn sáng đèn. Tầng hai bên phải. Có lẽ là phòng làm việc. Ông làm việc muộn, ông có một công ty nhỏ, đem tài liệu về nhà nghiên cứu. Tôi nhấn chuông. Tiếng chuông reo như chuông Noel treo trước các cửa hiệu lớn. Một tá chó sủa rộ lên quanh tôi. Con đây mà cha ơi.

Một phút sau, cửa mở, tôi thoáng thấy sau chấn song một phụ nữ tóc búi. Vợ ông. Người mẹ mà đáng lẽ đã sinh ra tôi nếu bà đi cùng ông đến khu trị liệu nước khoáng nóng ở Nérès-les-Bains thay vì để ông đi một mình để đến nỗi ông gặp gỡ một người đàn bà xa lạ. Chính ông sinh ra tôi. Tôi nghe vậy từ lúc chào đời. *Con giống anh chưa kìa.* Câu nói chan chứa yêu thương mẹ tôi nhắc đi nhắc lại với khung ảnh bằng kính trên tủ buýp-phê. Còn đối với tôi, khi tôi bắt gặp hai người giữa cuộc nói chuyện thâm lặng, câu ấy có nghĩa là “Thoạt trông là ông ấy sẽ nhận ra con ngay”.

- Ai thế?

Tôi nép người sau giàn đậu tía. Người phụ nữ vẫn đứng yên chỗ cũ hỏi lại lần nữa, giọng khó chịu. Nói gì với bà ta đây? “Xin chào, xin lỗi đã làm phiền, chồng bà có nhà không? Tôi là con gái ông ấy”. Tôi cứ đinh ninh cha sẽ ra mở cửa. Đinh ninh lòng can đảm của tôi sẽ cất thành tiếng gọi, rằng đã đến lúc, rằng cảnh tượng tôi mơ ước bấy lâu sẽ diễn ra. Nhưng cảnh tượng đó không thể có đến ba nhân vật.

- Đi chỗ khác chơi và để cho người khác yên!

Bà ta khép cửa lại. Tôi nhìn chăm chú khung cửa sổ tầng hai, hy vọng ít nhất ông cũng xuất hiện, ông sẽ ra xem có chuyện gì. Hàng năm trời sống trong ký túc tôi đã viết cho ông những bức thư để vào trong một phong bì lớn để ở ngoài “mở ra khi tôi qua đời”. Tôi không bao giờ đọc lại những lá thư ấy. Khi lớn lên tôi tự nhủ sẽ để lại cho các con tôi.

Tôi biết rõ không nên lùi bước. Nhưng đó là cách duy nhất để tôi tiến lên phía trước.

Tôi quay lại tàu, sâu trong tim hình ảnh người cha hoàn toàn nguyên vẹn, một dịp may bỏ lỡ, một câu chuyện còn chưa bắt đầu, rút cuộc vẫn là hy vọng duy nhất của tôi. Ít ra, tôi không làm hỏng chuyện. Mọi chuyện vẫn còn có thể.

Đề lần khác.

Ngay khi chúng tôi bước vào cửa hàng, tay nhân viên đã mời chúng tôi ngồi trước một bàn làm việc bóng láng, với một nụ cười thoải mái như thể đang bán ghế dài.

- Cho mẹ cô ấy, tôi cẩn thận nói rõ.
- Tôi hiểu. Xin thành thật chia buồn.

Gã mang tập ảnh mẫu ra. Tôi thấy vụ này kỳ cục, cảm tưởng như đang cùng với Gisèle cách đây ba năm, trước một loại đàn ông tương tự lo chuẩn bị danh sách quà cưới. Tôi nhớ Roger kinh khủng. Không phải Roger bây giờ: đêm tôi vừa trải qua không có anh đã xóa sạch những tuần qua. Tôi không thể tin anh vẫn là con người xa lạ si mê một cô gái xa lạ. Cả hai chúng tôi xứng đáng có thêm một cơ may.

- Tối rồi. Ta cứ loại dần từng thứ một nhé. Bắt đầu từ hàng cao cấp nhé? Hiển nhiên là gỗ sồi nguyên khối vẫn là thứ...

Tôi thì thầm ngắt lời anh ta rằng người chết muốn được hỏa táng.

- Tôi hiểu. Không dùng gỗ sồi được.

- Sao lại không được? Gisèle hỏi. Nếu đã là loại tốt nhất. Tôi không so đo chuyện giá cả đâu. Mẹ lúc nào cũng rộng rãi.

- Không phải chuyện giá cả, gã bán hàng cười như thể thẹn thùng. Chúng ta sẽ bàn chuyện này sau.

Gã đứng dậy và chúng tôi dõi theo tới lúc gã dừng lại trước một bình đựng tro cao gần một mét, trông giống một loại thùng Ai cập.

- Loại này hay lắm. Khá đặc biệt, nhưng hoàn toàn phụ thuộc vào việc cô dùng làm gì. Bây giờ đáng về “trang trí” không còn bị kiêng kị nữa, ngược lại: xu hướng bây giờ là đưa nó vào trong cuộc sống hàng ngày của người dân. Kiểu bình nhỏ giấu kín trong bàn ngủ hay hộp giấy hết thời rồi.

Gisèle nghiêng sang tôi thì thầm:

- Mẹ tớ lạc đường trong cái bình ấy mất.

Tôi hỏi:

- Anh không có cái gì kín đáo hơn một chút sao? Loại ít đồ sộ hơn một chút ấy?

Gã dẫn sang một mẫu khác, na ná hộp kẹo Gisèle phản đối ngay:

- Ôi không! Bà không bao giờ về ở đó đâu.

Gã cầm một bình sứ Sèvres xinh xắn.

- Đúng rồi, thứ đó! Gisèle bảo. Đúng màu lục bảo bà thích.

- Bao nhiêu? Tôi hỏi khẽ.

Điện thoại di động của Gisèle đổ chuông.

- Tớ vào ngay, nó nói rồi đi ra ngoài.

- Một trăm năm mươi euro. Chưa tính thuế.

- Tôi sẽ thanh toán, tôi thì thầm thật nhanh vừa liếc về phía Gisèle.

- Một món quà rất đẹp, cô sẽ không tiếc đâu. Rồi. Còn áo quan thế nào?

- Không cần: bà ấy điện táng mà.

- Dù thế thì vẫn cần áo quan. Họ sẽ không tay không ném bà ấy vào lửa đâu, gã mỉm cười thương hại nói thêm, vì tôi có vẻ vẫn chưa hiểu.

- Xin lỗi.

- Chuyện thường thôi mà. Lần đầu ai chẳng vậy, tôi chọn giúp nhé?

- Vâng. Tóm lại là... hỏa táng đây ạ, vâng.

Gã giải thích nhược điểm của gỗ sồi là nó sẽ cháy rất chậm, đa số thấy khó chịu vì nó vẫn âm ỉ cháy hàng giờ liền sau tang lễ. Nhưng một số người lại thích cháy càng lâu càng tốt. Gã nói nếu vì quyền lợi của mình thì gã sẽ khuyến khích chúng tôi mua gỗ sồi nhưng trong những hoàn cảnh như thế này thì lời lẽ phải nhường chỗ cho nhân tính, phải không. Hơn nữa, vì giá cả lại không chênh lệch là bao, tôi nhận thấy khi xem qua bảng báo giá loại gỗ thông rất đắt vì bắt lửa cực nhanh.

- Nhưng lọ đựng tro thì đúng loại tốt chứ? Không to quá chứ?

Gã nhìn tôi vừa độ lượng vừa biết ơn, bởi tôi quan tâm tận kẽ. Thực ra, tôi cảm thấy mình đứng ngoài cuộc, vô dụng và lạnh lùng, như những lần mẹ dẫn tôi đến nghĩa trang. “Từ biệt bà ngoại đi, vứt một nắm đất cho bà vui”. “Mẹ đỡ đầu của con đẹp lắm, thương con lắm đây”, “con xem, ông ngoại không qua được rồi”, “Cầu nguyện cho chị họ Jeanne của con đi”... Những hòm to bằng gỗ nhẹ nhàng hạ xuống. Tôi lơ mơ nhớ lại khuôn mặt của những người cầm dây thừng. Những người xa lạ. Thậm chí không nhỏ một giọt nước mắt.

Tôi, tóc uốn kỹ lưỡng, mặc áo váy mới: mẹ chuẩn bị cho tôi hàng giờ liền để bà có thể hãnh diện. “Con gái chị ngoan thế, xinh thế...”. Mỗi lần có người qua đời, bà lại trả thù đời. Còn tôi, như mấy đứa con gái sắp hưởng gia tài về vụng về mà mẹ chỉ tôi thấy trong tạp chí, tới vũ hội cho người mới lớn. “Chúng bước vào đời”, bà tự hào bảo tôi. Tôi, lối vào đời của tôi là ở nghĩa địa, hai ba lần một năm. Thật kinh khủng cho một đại gia đình, khi chỉ toàn những người già. Ta cứ một mình mãi không thôi. Thời gian trôi đi, ta không thực sự trưởng thành: ta bầu vịu vào những người cuối cùng, ngay cả khi không đáng phải làm vậy, bởi lẽ ta cảm thấy trước rằng mình tội lỗi vì còn sống sót sau họ, thậm chí không sinh con để tiếp nối nghi thức.

- Lựa chọn tuyệt hảo.

Tôi rớt xuống mặt đất. Gã đang nói về bình đựng cốt. Nói cho cùng thì đây là lần đầu tiên tôi đứng ra lo liệu một đám tang. Con nhóc vác mặt làm vì đến nghĩa trang nhường chỗ cho một người trưởng thành sẽ ký séc thanh toán. Gã kia cố nài:

- Tốt nhất là nên tính toán cho rộng rãi. Không chỉ có tro người. Còn tro gỗ nữa, cô muốn thế nào đây... Người ta không tách riêng đâu.

Gã nói với tôi về lấy làm tiếc. Tôi nhìn gã lúc lắc đầu. Tôi lưỡng lự, nhìn con bạn đang nói chuyện điện thoại trên vỉa hè. Gã nói thêm là đã gọi cho tôi hóa đơn khoảng 2 ngàn 135 euro để tính thuế. Thấy tôi không nói gì, gã nhắc lại tôi sẽ không hối tiếc đâu, mọi thủ tục tang lễ để gã lo.

Đúng lúc đó Gisèle quay vào. Dĩ nhiên nó gọi về từ Alsace. Bà không thể đến dự lễ tang, dù sao thì hai chị em cũng không nói chuyện với nhau từ bốn năm nay, nhưng bà sẽ hết lòng nghĩ đến tang lễ

cùng chúng tôi và chờ chúng tôi ở Strasbourg để đặt tro cốt của Henriette vào tủ thờ chung của dòng họ.

Gisèle yêu cầu gã bán hàng nếu có thể thì sau khi điện táng sẽ bọc bình cốt trong một gói chèn thật kỹ cho khỏi vỡ vì nó chưa biết sẽ đi tàu hỏa hay gửi dịch vụ vận chuyển. Sau cùng, nó vẫn còn tức bà dì để tưởng nhớ mẹ nó.

Khi quay về, ki-ốt vẫn đóng cửa. Tôi không thể tin nổi. Roger vẫn ở nhà bố mẹ, anh để tôi xoay xở một mình. Thậm chí anh không nghĩ là tôi sẽ phải cùng lúc lo liệu mọi việc: chuyển cữu, đám tang và cả ki-ốt?

Tôi lao về nhà. Tôi thấy anh đứng trong bếp, đang nhìn cửa quay của máy giặt. Tôi bảo:

- Anh đang giặt quần áo đấy à?

Tôi hết sức ngạc nhiên. Đây là lần đầu tiên anh giặt quần áo kể từ khi chúng tôi quen nhau. Anh giải thích không muốn nằm trên chăn nệm tỏa mùi hương án. Tôi đứng sững, không thể cất nổi câu hỏi đang gặm mòn tôi: anh có dùng nước xả không?

- Ừ, tôi ra mở quây. Tối nay chúng ta cần phải nói chuyện.

Anh đi vòng qua tôi để ra khỏi bếp.

- Roger?

Anh quay lại. Tôi nuốt nước miếng, tập trung hết can đảm.

- Gì thế?

- Anh cho Soupline vào rồi chứ?

- Rồi sao, chuyện gì nữa đây?

Anh đóng sập cửa ra vào và tôi vẫn đứng trân người, không biết liệu thái độ gây gổ của anh là do tâm trạng giuồng của Henriette hay vì phát hiện ra cái túi nhựa.

Tôi giấu người đàn bà trong mộng của anh ở góc tủ trong cùng, sau lọ nước xả.

Tôi chạy ra cửa. Tôi đuổi kịp anh ở hành lang, đúng lúc anh bước vào thang máy.

- Roger, anh định nói với em chuyện gì vậy?

- Để tối nay.

- Tại sao không phải bây giờ? Anh đâu có vội.

Anh do dự, rồi anh lắc đầu, không bước vào thang máy nữa. Anh quay lại bếp, rót một cốc nước. Anh uống ba lần thì hết cốc nước, tập trung tư tưởng vào bồn rửa bát, rồi quay ra phía tôi. Anh hít một hơi, hai cánh tay du đưa như thể sắp nhắc một chồng báo lên rồi ngồi xuống.

- Thế cũng tốt. Chúng ta nói chuyện.

Tôi chậm rãi mang ghế đặt đối diện anh ta. Tiếng máy giặt trở lại quay trong yên lặng.

- Có chuyện đó từ khi nào, Nina?

Gáy tôi gằn gặt. Tôi cố gắng chêm vào câu hỏi “Chuyện gì kia? “ của mình vẻ ngạc nhiên hơn là lo sợ.

- Cô biết rõ tôi định nói gì mà. Có chuyện đó từ khi nào?

- Nhưng là chuyện gì kia?

- Chuyện anh tôi và cô.

Miệng tôi há hốc.

- Không phải chối: tôi không mù đầu. Tôi thấy rõ là cô thay đổi. Cô cạo lông thành hình trái tim, lấy kéo cắt áo ngủ, cô muốn dùng khẩu tâm với tôi, cô hỏi chuyện cực khoái... Anh ta đã dạy cô biết những thứ đó phải không? Cô còn muốn cho anh em tôi cùng hưởng chắc?

Tôi không biết xử trí ra sao nên chỉ phản đối gọi là, như thể anh đang phóng đại mọi việc.

- Tôi bảo rồi, cô không phải chối! Hôm giúp anh ta dọn nhà tôi đã thấy cái váy màu xanh của cô trong đồng quần áo của anh ta. Cô sẽ trả lời chuyện này thế nào? Rằng cô cho Gisèle mượn cái váy ấy và anh ta quên không mang trả cô ta khi bỏ nhau chứ gì? Anh ta bảo tôi thế đấy.

Tôi khoát tay: anh không cho tôi nói. Anh cao giọng để tôi không thể cắt ngang.

Anh trai tôi và tôi chưa bao giờ lừa dối nhau chuyện gì! Chỉ tại cô! Đừng có nhìn tôi như thế! Anh ta cũng có vẻ vô tội, bức mình, đạo đức giả như thế đấy... Các người làm tôi ghê tởm! Chuyện có từ khi nào? Hả? Nói đi!

Tôi ngập ngừng một lát, như thể sắp nói ra một ngày nào đó, rồi tôi đáp:

- Em không biết tại sao anh lại nghĩ ra chuyện đó, nhưng em xin thề em không ngoại tình với anh trai anh!

Giọng thành thật của tôi làm anh chưng hửng, rồi anh nhún vai, cười khẩy, mắt buồn buồn.

- Chuyện kết thúc rồi, phải không? Cô làm anh ta ly dị vợ, rồi cô cũng bỏ mặc anh ta, chẳng gì hết ngoài thú vui phá hoại. Nhưng cô là ai chứ Nina? Cô là ai?

Tiếng vắt quần áo khiến tôi giật nảy mình. Tôi đứng dậy, bước tới để ôm anh, anh xô ghế, đẩy tôi ra, quay lưng về phía tôi. Mắt nhìn ra cửa sổ, tay rút túi, anh liệt kê tất cả những chi tiết trong thái độ cư xử của tôi giúp anh phát hiện ra cái anh gọi là “tổ con chuồn chuồn” này, còn tôi không nhận ra gì hết ở những suy luận anh gán cho tôi, như thể từ vài tuần nay anh sống với một người đàn bà khác. Tôi cố tự nhủ rằng anh tìm cách biện hộ cho việc anh bị một cô gái người Hoa hấp dẫn và muốn bỏ tôi cũng vô ích, tôi bàng hoàng bởi nỗi đau chịu đựng tích tụ trong những im lặng của anh, những quan sát, suy diễn của anh. Tôi cứ đinh ninh anh không quan tâm đến tôi nữa... Thế mà anh ghi nhớ từng lời chữ, từng ánh nhìn, từng cử chỉ từ đó anh suy diễn ra đủ thứ.

Đợi anh nói xong, tôi dẫn anh đến điện thoại, đưa anh máy không dây, còn tôi gọi cho anh trai anh vào máy cố định. Trong năm phút, Roger nghe chúng tôi cùng thề, cam đoan chúng tôi vô tội và người này hoàn toàn dừng dựng với người kia.

Anh kết luận:

- Vậy thì tôi là thằng ngu à?

Rồi dập máy. Anh loạng choạng buông mình xuống ghế dài. Anh tin chúng tôi, lòng nhẹ nhõm nhưng trống trải.

- Tại sao cô lại như vậy với tôi nếu quả thật giữa hai người không có chuyện gì?

Tôi ngồi xếp xuống đất trước mặt anh, vòng tay ôm đầu gối anh. Tôi dịu dàng bảo anh là anh cũng không như trước nữa, nhưng chúng tôi có quyền thay đổi, tiến hóa, mà không nhất thiết có nguy cơ mất nhau...

- Bởi vì chúng ta đã không có con, vậy thôi.

Tôi nuốt nước miếng. Anh nói theo thì quá khứ với về tự nhiên không hề suy xét khiến tôi đau đớn. Tôi suýt nữa nói anh biết bí mật nhỏ của tôi, lý do khiến tôi có lẽ không thể mang thai, nhưng anh bất thần đứng dậy, về mặt buồng bình:

- Có lẽ chúng ta không được sinh ra để sống với nhau, vậy đây.

Tôi ngăn anh lại. Tôi nói nếu anh đồng ý, ngay ngày mai, chúng tôi sẽ cùng đến bệnh viện khám, để xem có phải điều trị không. Việc đó sẽ giúp chúng tôi có một mục đích. Và tôi hoàn toàn chân thành. Tôi biết rằng nếu anh cũng như tôi, muốn có con, thì đứa trẻ sẽ ra đời và sẽ cứu chúng tôi.

Anh nhìn tôi buồn bã, nhần nhục nói:

- Anh nói với em về tình yêu, em lại trả lời anh bằng bệnh viện.

Rồi anh nhìn đồng hồ. Tiến vài bước về phía cửa, anh quay lại:

- Anh xin lỗi, chuyện anh trai anh. Nhưng mặt khác, em thấy đây, lẽ ra chuyện sẽ đơn giản hơn rất nhiều. Anh không chịu nổi những lời nói dối. Nhưng không hiểu được thì anh càng không thể chịu đựng nổi... Đã là một đôi thì phải rõ ràng... nếu không thì chẳng có ý nghĩa gì nữa... ở chỗ này thì chúng ta không còn là một đôi nữa... và anh không thể...

Tôi để mặc cánh cửa khép lại. Còn làm gì hơn được nữa? Bảo những mối ngờ vực của anh là đúng chẳng? T hú nhận về ngài Jean và vị chính khách chẳng?

Có lẽ đổi lại anh sẽ thú nhận về cô gái người Hoa. Có lẽ anh sẽ thêm thắt, bịa ra một cuộc đàn dứ thật sự, để chúng tôi không nợ gì nhau, và thế là mọi chuyện giữa chúng tôi lại có thể được. Chúng tôi sẽ đi tiếp, thêm số hành lý nọ, nhưng sẽ vẫn là con đường đó. Đường của chúng tôi.

Đó là cái mà tôi muốn chẳng?

Mẹ tôi mở cửa ngay từ lần chuông đầu tiên. Bà gọi tôi đến có việc gấp. Tôi nghĩ tại chuyện tôi vắng lại bà hôm chủ nhật. Tôi sẵn sàng đối mặt với những bất bình, đả kích, dọa nạt đầy cảm xúc. Bà hỏi tôi đã khá hơn chưa. Tôi đã đỡ mệt chưa. Bà biết tôi suy sụp tinh thần; phát ngôn những câu vượt quá suy nghĩ, không phải lỗi của tôi và bà không trách tôi chuyện đó: chuyện đã qua rồi. Tôi cúi đầu. Bà sẽ không bao giờ hiểu trong lòng tôi đang nghĩ gì. Quá muộn rồi. Bà cười vẻ thấu hiểu:

- Mà mang theo cái gì để tạ lỗi với mẹ đây à?

- Không ạ.

Tôi đem theo người đàn bà kia trong túi nhựa. Tôi không muốn để cô ta ở nhà một mình, tránh nguy cơ Roger phát hiện ra, trong tâm trạng hiện nay của anh.

- Ngồi đi.

Bà xúc động thuật lại tôi nghe linh cảm xấu có từ hồi sáng nay. Bà bảo:

- Mẹ nghĩ kỹ rồi: Chuyện xảy ra với Henriette là lời cảnh báo đây. Chúng ta không bao giờ lo lắng đúng lúc cho những người thân. Gọi điện cho bố mày đi nào.

Bà sai tôi gọi điện sáu tháng một lần, cho an tâm. Mỗi lần như vậy, tôi phải giả một giọng khác nhau, trở thành người bên dịch vụ điện hoa Interflora, Bru chính hay hệ thống cửa hàng bán đồ nội thất cho nhà bếp Vogica gọi đến. Bà không muốn làm phiền đến ai, bà chưa bao giờ thông báo tình hình của bà hay của tôi; bà hẳn không thể cho ông biết vào tuổi này, phải không, rằng ông có một đứa con gái. Tất cả những gì bà đôi lúc thuận miệng nói tôi biết, rằng đó là một người đàn ông rất tốt, không có gì đáng chê trách, và vợ ông cũng rất tốt, và rằng một điều đại dột của người trưởng thành trong đợt điều trị nước khoáng nóng không có quyền làm hỏng hai cuộc đời - bà không nói đến cuộc đời của chúng tôi. Không, bà chỉ đơn giản muốn biết liệu ông có khỏe không mà thôi. Chưa bao giờ ông là người nhắc máy nhưng lần nào người bà cũng hồi hộp xúc động cùng một kiểu, nhìn chăm chăm vào cái loa trên máy điện thoại, ngón tay bầu chặt lấy vai tôi, trong khi tôi hỏi bà vợ, cô thư lý hay đứa con trai cho tôi được nói chuyện với ngài Longereau.

Lần này, đến câu thứ hai là tôi tắt loa ngoài đi. Mẹ tôi tái xanh, run rẩy nhưng an tâm, đầu đó trong đáy lòng bà: dự cảm của bà đã đúng. Bà không cần phải lo lắng, cũng không cần phải ảo tưởng nữa.

- Từ bao lâu rồi? Bà thì thăm khi tôi gác máy.

- Năm tháng ạ.

Bà nuốt nước miếng đánh ực, bà lắc lắc đầu, bà nói bằng một giọng nhỏ nhẹ lạ lùng, êm êm, thư thái, gần như xã giao:

- A, dù vậy...

Rồi bà bật khóc nức nở trong vòng tay tôi, hỏi tôi tại sao cuộc đời luôn bất công với bà như vậy.

Ngày chủ nhật, tôi đến thăm ông. Buổi sáng. Lối đi 18, khu 3, nghĩa trang Asnières, bên cạnh nghĩa trang chó. “Gia đình Longerereau - Beauvoisin”. Tôi không biết người trong họ Beauvoisin là ai. Họ chia nhau thật đều phần mộ lát đá hoa cương xám. Khuôn mặt nhìn trộm được vài lần trong lúc tôi ẩn nấp, cuối cùng tôi cũng được nhìn tận nơi trên tấm ảnh in trên mặt đá. Hình ảnh của dáng dấp này đang khép cánh cổng xanh lại trước khi quay vào nhà cứ trở về không dứt. Giờ đây, tôi đã có quyền chuyện trò với ông. Tôi mở một chai sâm banh, lấy từ trong túi ra hai chiếc ly, rồi chúng tôi cùng ly. Tôi kể ông nghe cả cuộc đời tôi. Cuộc đời tôi và cuộc đời của bộ tóc giả trong đáy túi. Ông không tin vào tai mình nữa. Tôi không để ông cắt ngang, dù chỉ một câu. Điều ấy khiến tôi dễ chịu, đó là tất cả những gì tôi biết. Khi rời đi, tôi để lại cho ông chai rượu và mấy cái ly. Dù sao ông cũng còn cả một gia đình.

Đọc theo lối đi, tôi nhìn những cái tên, những ngày tháng khắc trên đá tóm tắt cả một cuộc đời. Tôi tự hỏi bao giờ tôi sẽ có phần đá của mình. Tôi luôn tự nhủ mình còn thời gian, tôi chưa bao giờ nghĩ đến cái chết nhưng ở nơi đó, tuần lễ đó, tôi cảm thấy mình đang trong vòng sinh tử. Khi nhìn chăm chú bức ảnh có hoa hồng tươi rói bao quanh của một phụ nữ tóc vàng trạc tuổi tôi, tôi đã hình dung ra chồng tôi - người chưa bao giờ tặng hoa tôi - đang đặt trên mộ tôi một bó hoa. Tôi chạy đến một buồng điện thoại công cộng. Một giọng thờ dốc trả lời tôi:

- Vâng?
- Xin lỗi đã làm phiền.
- Ai ở đầu dây thế?

Ngài không biết tên tôi đâu. Lần đầu tiên thì không bao giờ...

Tôi nghe ông thở hổn hển. Tôi nghĩ ông đang làm tình, nhưng rốt cuộc không phải vậy, ông đi bộ trong rừng tập thể dục mỗi chủ nhật. Ông có thể rút ngắn thời gian tập, đến tìm tôi, nhưng chỉ đúng một tiếng đồng hồ thôi, sau đó ông phải lên hình trực tiếp chương trình chính trị của France - Inter. Tôi bảo ông thế không đủ và nên dời cuộc hẹn lại thì hơn.

- Một tiếng mười lăm phút, ông mặc cả.
- Một trăm tám mươi phút, nếu không thì không gì cả, tôi đáp, không thỏa hiệp.

Ông ta cười, bảo rằng cái giọng chủ huy của tôi khiêu khích ông. Vậy thì chúng tôi sẽ gặp lại nhau vào ba giờ chiều thứ năm, một khoảng thời gian trống dài một trăm tám mươi phút. Ông ta đọc cho tôi địa chỉ. Tôi nói “Đồng ý”, giọng đầy quyền uy, và chính tôi là người gác máy.

Tôi không biết cái gì đã xui khiến mình. Thật to tát khi nói điều này nhưng tôi tin chính là vì Roger. Để anh lại một lần nữa cảm thấy tôi khác biệt, cảm thấy rằng tôi đang giấu anh mọi chuyện, để anh phải cố gắng để hiểu tôi... hoang tưởng về một phụ nữ không hề quen biết gặp trong rạp chiếu phim thì phỏng có ích gì: anh có ngay trong nhà, ngay trong giường một người đàn bà còn bí ẩn hơn nhiều... Bây giờ tôi hiểu ra rằng chuyện anh nghi ngờ tôi dạn dít với anh trai anh đã làm tôi xúc động biết bao. Chuyện anh tin rằng tôi có thể nói dối anh, phản bội anh ngay với người thân trong gia đình anh... Chuyện anh nhìn tôi như một con quái vật, một con đàn bà hai mặt, một kẻ thích bạo dâm...

Khi tôi về tới nhà anh đang lo lắng. Bố mẹ anh đợi chúng tôi đến ăn trưa, và anh nghĩ tôi gặp tai nạn. Anh vẫn còn quan tâm đến tôi. Tôi bất chợt thấy xấu hổ vì ham muốn của mình lúc ở nghĩa trang.

- Tôi không muốn lại bắt đầu những nghi ngờ khôn khiếp của mình, Nina ạ, nhưng dù là một buổi thánh lễ đi nữa cũng không thể kéo dài đến bốn tiếng đồng hồ được!

- Em ở cùng cha em.

Anh buông rơi chùm chìa khóa xe.

- Cha cô? Cô biết ông ta từ khi nào thế?

- Ông mất rồi. Em và cha vừa làm quen với nhau.

- Chuyện vớ vẩn thật!

Anh nhặt lại chùm chìa khóa, quay lưng lại phía tôi để soi gương sửa lại tóc tai. Tôi lại nhớ đến bó hoa anh đặt trên mộ tôi. Tôi ngả đầu vào vai anh.

- Anh có muốn chúng ta hủy cuộc hẹn không? Chúng ta sẽ ở yên đây, ân ái suốt buổi chiều...

Anh quay ra, túm chặt cổ tay tôi.

- Tôi không biết tôi phải đối với cô như thế nào nữa, Nina. Nhưng tôi không chịu nổi cái tính ích kỷ của cô nữa rồi. Anh tôi sẽ đến ăn trưa, việc vô cùng quan trọng đối với tôi là chúng tôi giảng hòa, anh ấy tha thứ cho tôi, vậy mà cô, cô chỉ nghĩ đến chuyện làm tình.

Tôi tức phát điên. Tôi bảo anh rằng tôi không dính dáng gì với gia đình anh, với bố mẹ anh, cả đời họ lừa dối nhau, choảng nhau đến khi quay lại với nhau thì đã già, không có gì để nói với anh trai anh, vâng, đúng thế, không bỏ lỡ dịp nào để cọ chân tôi dưới gầm bàn. Anh đỏ lựng lên, miệng há ra, bất động. Ngay lập tức tôi hối tiếc về câu nói dối của mình nhưng anh đột nhiên gào lên:

- Tôi biết ngay mà!

Và trong tiếng gào của anh có một cú nảy đặc thẳng, có cả sự nhẹ nhõm đến mức tôi tự nhủ mình làm như vậy là đúng.

Anh đến nhà bố mẹ của anh một mình, tôi đọc tạp chí suốt buổi chiều, và khi anh về nhà cũng không kể tôi nghe chuyện gì cả. Anh lôi ra một bộ xếp hình rồi bắt tay vào xếp Vạn lý trường thành.

Đến sáu giờ mười lăm phút chiều, anh đã xếp xong chừng mười viên đá và ráp được một cụm mây. Tôi bảo anh là trông đẹp đấy. Anh đáp anh trai mình là một thằng hèn, xấu xa y như cha mẹ anh, rằng anh không muốn nhìn mặt họ nữa còn chúng tôi thì sẽ chia phòng ngủ riêng. Tôi hôn lên trán anh. Tôi dọn chăn gối ra ghế tràng kỷ cho anh, rồi bảo rằng trong đêm nếu anh muốn vào với tôi thì cũng không phải chịu trách nhiệm gì đâu.

- Cứ hình dung em là một phụ nữ không quen mà anh đã thấy, ở đâu cũng được, trên phố, trong quán cà phê, trong rạp chiếu phim... Rồi anh qua làm tình với em và nghĩ đến cô ta...

Một lát, anh nhìn tôi không rời mắt, như thể anh đang bên bờ vực. Rồi anh nhún vai.

- Rất tiếc phải làm cô thất vọng, nhưng trên đời không chỉ có mỗi cái lỗ tròn.

Rồi anh quay lại với trò xếp hình.

Thứ năm này sẽ là tuần thứ ba liên tiếp cô ta không đến. Nấp sau cây tiêu huyền bên góc tiệm giặt ủi, tôi nhìn chồng mình đi đi lại lại trên vỉa hè, đi ngang qua ra bộ phải làm chuyện gì đó, quay trở lại, theo dõi lối vào rạp. Mười lăm phút sau khi phim bắt đầu chiếu, anh đến hỏi han chỗ người trực quầy vé cứ gật gật đầu chỉ cốt để bán được thêm một chiếc vé. Thế là anh mua một vé rồi bước vào. Tôi không đời nào đến cuộc hẹn với ngài nghị sĩ nếu anh không vào rạp nhưng tôi đã yên tâm về anh: nhìn thấy tia hy vọng trở lại giây lát trong mắt anh, và dù tối hôm trước tôi đã ám chỉ chuyện đó, anh vẫn không chút nghi ngờ và anh vẫn còn tin cô ta sẽ đến.

Tôi đến hẹn trước giờ, ông cũng vậy. Trời mưa. Hệt như lần gặp trước. Ông mặc đồ xanh lơ, còn tôi, trong trang phục của *người kia* - nhưng không đội tóc giả. Tôi không dám là chính mình mà đến. Muốn tôn trọng chồng tôi. Hoặc giả tôi muốn anh bị người đàn bà trong mộng cảm sùng. Tôi nửa muốn làm như vậy với anh. Cũng là tôi cả mà.

Trong căn phòng đỏ và vàng, ông ôm siết tôi trong áo khoác nhựa đen kêu ken két, để hôn tôi. Tôi quay đi. Ông nhìn tôi, căng thẳng.

- Son môi của em sẽ làm bản cà vạt của ông mất, tôi bảo ông, lạnh lùng nghĩ đến chiếc cà vạt của chồng tôi.

Ông quăng hết áo măng tô, áo vét, áo sơmi lẫn cà vạt xuống sàn. Tôi tắt điện. Ông áp chặt người vào người tôi, miệng ngón ngấu miệng tôi. Tôi nhắm mắt lại, như trong rạp chiếu phim, và tôi trở thành *người kia*. Tôi vẫn mặc nguyên quần áo, trườn xuống đầu gối ông, sát vào lớp sợi mát lạnh của quần ông. Tôi hé môi rồi chờ đợi. Trong ánh sáng lờ mờ, ông kéo *féc-mô-tyua* xuống. Tôi liền nhìn thẳng vào ông tự nhủ đây là chồng tôi, rằng anh sẽ thích làm như thế với tôi. Rồi tôi ngón ngấu ông.

Các ngón tay ông vuốt ve tóc tôi, tôi gạt chúng ra một cách tàn nhẫn. Tôi muốn ông phải bị động, hoàn toàn bị động. Tôi đi đến đỉnh điểm sự chịu đựng của ông rồi ngay lúc ông nói được rồi, tôi liền dừng lại. Tôi đứng lên, đẩy ông ngã ra sau, bước qua ông, tròng qua cổ ông cái thắt lưng áo đi mưa thô nhám, siết mạnh một cái và nhìn ông đạt cực khoái. Sau đó chúng tôi uống một ly. Còn những một trăm sáu mươi phút nữa.

Tôi không tiếc về những gì mình đã làm. Bất động trên nền gạch vuông lát buồng tắm, người ướt đẫm, trần truồng dưới lớp áo mưa bằng nhựa nay đã như một bộ da cá sấu, tôi ngắm nhìn mình trong gương vẻ thỏa mãn. Trong phòng ngủ, nhà chính trị giải thích trên điện thoại rằng ông không thể đến dự hội nghị được: ông buộc phải nằm yên trên giường vì đau lưng. Tôi muốn *cô ta* mang đến cho ông mọi thứ. Tất cả những gì một người đàn ông thích thú, sợ hãi, ghét bỏ. Chính ông, con người quyền uy đã bị *cô ta* biến thành nô lệ suốt một ngày trời. Ông ta mệt mỏi rồi lại yêu cầu lần nữa. Ông nói: “Tôi chưa từng biết một người đàn bà nào như em”. *Cô ta* đáp: “Em biết”. Ông nói thêm rằng ông rảnh vào thứ bảy. Thắt lưng áo đi mưa quanh cổ, lịch làm việc trên tay, trông ông có vẻ thương tâm. Ông sẽ không gặp lại *cô ta*. Điều duy nhất đáng kể với tôi bây giờ đó là sau những chuyện *cô ta* đã làm, chồng tôi sẽ không thể nhìn thẳng vào mặt *cô ta* được nữa.

Khi xóa đi lớp trang điểm của người khác tôi cảm thấy được gột rửa, thanh khiết, vẹn nguyên.

Tôi đi cùng Gisèle đến bưu điện đứng vào giờ cao điểm. Nó ôm gọn bình đựng cốt trong tay như ôm trẻ sơ sinh. Khoảng mười phút sau, nó hỏi xem tôi có mang theo bút dạ ở đây không. Vì tôi không đem theo, ông đứng đằng sau, rất lịch sự, đưa bút của mình cho nó. Loại công chứng viên có tới hai cầm, bận áo khoác ngắn có mũ trùm, đi giày bệt mềm. Nó viết chữ hoa: Dễ Vỡ.

- Viết thêm Chú ý vào mặt bên kia, nếu không họ sẽ không nhìn thấy đâu, ông ta khuyên nó tay lại chìa ra cái bút dạ nó vừa trả. Và viết rõ ra Phía trên và Phía dưới.

- Cảm ơn, Gisèle đáp.

Nhưng tôi thấy rõ ràng ông ta nói thế là vì tôi. Ông ta nhìn lên tôi ngay trong lúc săn sóc Gisèle, như thể người ta tâng tiu một con chó để ve vãn bà chủ. Sau những gì tôi đã làm hôm qua, tất cả bọn đàn ông đều đánh hơi thấy tôi là loại gái đĩ, tôi chắc chắn như vậy. Trong ánh mắt họ nhìn, tôi hình dung ra mình dạng chân ra trên nền gạch vuông, rồi cười trên mình họ vừa bám chặt vào hông, chính vì thế nên họ soi thấy mình trong mắt tôi.

- Nếu là đồ thủy tinh thì lại càng nên làm thế, ông ta quay sang gây chú ý với tôi bằng vẻ thông thạo.

- Không, đồ bằng sứ ạ, tôi nói đơn giản, không mập mờ gây hiểu lầm gì hết.

- À! Ông ta nhấn nhó ra chiều ngao ngán. Đến vỡ mắt thôi.

Gisèle quay sang trả ông ta cái bút, rồi, với một giọng khản đặc nhưng bình thản bảo:

- Không đâu, thưa ngài, sẽ không vỡ được đâu ạ. Nó có màu xanh lục bảo và đó là màu luôn mang may mắn đến cho mẹ tôi.

- À! Thì ra là một món quà dành tặng mẹ cô...

- Không, thưa ngài, *đó là* mẹ tôi. Và là một món quà cho dì tôi.

- Xin thứ lỗi, người đàn ông nói rồi lại chăm chú một cách cẩn trọng vào mẫu khai gửi bảo đảm ông ta vừa điền xong.

- Và tin tôi đi: bà ta không xứng với món quà đó. Nhưng tôi không thể bàn tính chuyện ấy nữa.

- Gisèle đến lượt cậu kìa.

Nó quả quyết tiến đến trước quầy, như thể chúng tôi sẽ được lãnh bí tích thánh thể. Tôi cảm thấy cái nhìn của ngài công chứng viên dán chặt trên mình. Tôi quay phắt lại để bắt ông ta tại trận. Ông ta đang giúp một cụ ông đứng phía sau điền vào phiếu. Hai má nóng ran lên, tôi quay về phía Gisèle. Nó bắt đầu mím chặt miệng khi nhìn gói bưu điện xa dần trong mâm quay.

- Gửi thường hay gửi chuyển phát nhanh? Cô nhân viên trực quầy lạnh lùng lên tiếng.

Gisèle vẫn dán mắt nhìn gói hàng. Nó biết đây là lần cuối cùng nó được nhìn thấy gói hàng này. Ngay cả khi nó đã giữ riêng cho mình bốn mươi gam thân thể mẹ nó, hơn một nửa, trong một cái hộp nho nhỏ đặt trên bệ sưởi, một nửa kia lại ra đi trong xe tải chuyển thư cũng đáng phải suy nghĩ lắm chứ. Tôi thử đặt mình vào tình thế khó xử nó đang gặp phải để tổng sạch các hình ảnh ra khỏi đầu, xóa đi vui thú nhục dục và nỗi hổ thẹn, để lại trở thành một phụ nữ bình thường trong hoàn cảnh hiện tại. Ngừng việc nghĩ rằng mình là điểm ngắm, quên nỗi thèm muốn điên cuồng ngay lập tức được hét toáng lên giữa chi nhánh bưu điện: “Đúng thế, tôi đã hưởng lạc thú trong khi xiết cổ ngài nghị sĩ của khu phố

các người, tôi kệ xác mấy người!”. Quá nhiều thứ bị kìm nén lại, bị chôn vùi, bị im đi đòi được xổ tung ra. Tôi không muốn trốn tránh, không muốn giả bộ, không muốn sống lá mặt lá trái nữa. Tôi cần những việc gây tai tiếng, gây ồn ào, những chuyện không cứu vãn được. Rồi cùng lúc tôi thấy mình đang như vậy. Tôi đã luôn như vậy. Tôi không bao giờ muốn nhìn mình trực diện.

- Gửi thường hay gửi chuyển phát nhanh? Cô gái vừa cân gói hàng vừa hỏi lại. Còn bao nhiêu người chờ kia kìa.

Tôi nói rõ là hàng dễ vỡ. Cô ta cự rằng cô ta không hỏi nó có dễ vỡ hay không mà hỏi có gửi gấp hay không.

- Chuyển phát nhanh, tôi thì thăm tay xiết chặt thành nắm đấm.

- Không! Gisele thét lên bằng một giọng càng lúc càng khản đặc.

- Phải biết là mình muốn gì chứ! Cô nhân viên trực quầy đáp, miệng méo xệch đi khinh bỉ.

Gisele khóc nức nở đập tay vào tấm kính chắn giữa nhân viên bưu điện và khách hàng.

- Trả mẹ tôi lại cho tôi! Tôi không thể làm thế với bà...

- Không phải chỉ có một mình cô đâu nhé! Mất thời gian với cô quá rồi!

Tôi liền lên tiếng, giọng to và hoàn toàn bình thản:

- Cô ăn lương để làm việc đó đây, con khốn. Cô đang làm trong dịch vụ công, thế nên thôi diễn cái trò tử vì đạo sau lớp kính che bụi ấy đi! Cô trả lại người ta cái gói rồi cười lên, nếu không tôi sẽ cho tấm kính của cô vỡ tan ra đấy!

Chính vì vậy mà chúng tôi có mặt tại nhà ga phía Đông. Theo biển chỉ dẫn, chuyến tàu khởi hành đi Munich dừng lại ở tất cả các ga xép, nhất là dừng ở nhà bà dì tại Alsace. Gisele vẫn còn bàng hoàng vì sự bùng nổ của tôi. Nó run lên như thể vừa được tôi cứu sống. Tôi thì cảm thấy rất dễ chịu. Tôi gọi điện cho chồng bảo anh đừng chờ tôi bữa tối. Anh đáp rằng chẳng có bữa tối nào đâu. Tôi nói rõ là tôi đi cùng Gisele đem bình cốt đến nhà dì nó. Anh bảo không việc gì phải lấy cớ như thế. Tôi nói được thôi rồi gác máy. Cứ để cho trí tưởng tượng của anh làm việc một chút, đó là điều duy nhất tôi còn có thể tặng cho anh vào lúc này. Và điều đó khiến tôi nhẹ nhõm. Dù sao đi nữa, chỉ cần cho rằng tất cả lũ đàn ông đều mắc chứng khổ tâm và rằng tôi có thể giúp họ là xong.

Trời về đêm, những toa tàu bần thiu và rầu rĩ, còn Gisele không nói nửa lời: lúc trước ở bưu điện tôi đã to tiếng đến mức khiến nó gần như á khẩu. Chúng tôi ngồi trong một khoang không người bốc mùi tù hãm và hôi khét. Nó ngồi đối diện với tôi, kiện hàng đặt trên đầu gối.

- Tớ báo trước cậu biết này: tớ sẽ nhấn chuông, để cái gói ở đó rồi chúng ta đi ngay, nó nói rành mạch trong một tiếng thở gấp vào tai tôi.

- Muốn sao cậu cứ làm vậy đi.

- Nhưng cũng đừng nói với dì tớ những điều cậu nghĩ về bà ấy đấy.

- Tôi chẳng có chuyện quái gì để nói với dì của cậu hết, Gisele ạ.

Nó ra dấu tôi biết nó đi kiếm đồ uống. Tôi muốn giữ hộ nó kiện hàng nhưng nó từ chối rồi ghì chặt hơn kiện hàng vào ngực mình. Nó không nhận ra tôi nữa. Mốc nhận biết duy nhất còn lại với nó bây giờ là người mẹ đã hóa ra tro của nó.

Con tàu lao đi trong đêm đen, với những tiếng nấc nghẹn, những tiếng nghiêng kèn kẹt, những tiếng run rẩy giữa các tấm tôn. Tôi có cảm giác đang đến một nơi xa lạ, không thể quay về được nữa. Alsace có khi lại hay. Ngoài vùng Ile-de-France ra, tôi chỉ biết thêm Creuse: những mảnh tường, một khoảnh sân, một con đường đi dạo. Khu ký túc thú vị nhất mà mẹ tôi có thể tìm thấy trong tầm thu nhập của bà. Lớn lên ở thôn quê sẽ tốt hơn cho sức khỏe của tôi. Bà cũng có cuộc sống riêng của bà. Và chính tôi là người cảm thấy tội lỗi, suốt những năm tháng ấy, là đã oán thán cho số phận của mình trong khi biết bao nhiêu đứa trẻ nghèo sống trong không khí ô nhiễm của Paris phát ghen lên với Creuse của tôi. Cái ngày tôi muốn gieo mình xuống từ nóc nhà ăn ký túc rồi Gisèle giữ tôi lại, tôi đã thề với lòng mình không bao giờ nói chuyện với bà nữa.

Tôi nghe thấy tiếng động ngoài hành lang. Tôi đứng dậy định ra xem có chuyện gì nhưng một thằng con trai cười cợt đã chặn cửa ngăn không cho tôi ra. Thằng đó vung vẩy trong tay gói hàng đã mở tung, bìa các - tông bị xé toạc. Trong lúc tôi đập liên hồi vào cửa kính, tôi nhìn thấy bình sứ nhỏ màu xanh ngọc lục bảo bay từ phải qua trái, tung qua bởi một gã khác đang hớn hờ giữ chặt cổ tay Gisèle. Miệng nó không thốt ra được tiếng nào, bộ móng dài cũng không giúp gì cho nó. Nó nhìn lộ cốt tung qua lại từ tay này sang tay khác. Chúng thay nhau tung bắt. Và rồi cái bình rơi xuống đất. Vỡ tan. Bốn mươi gam thân thể Henriette trên tấm cao su lót có rãnh xoi.

Tàu dừng lại. Chúng hôn lên miệng Gisèle, từng thằng một, rồi chúng buông cánh cửa tôi đang đập thành thịch và chạy biến khỏi tàu.

Gisèle run lên, mắt mở trừng trừng. Tôi đặt nó nằm trên băng ghế, nhưng nó sợ phải ở lại một mình nên tôi không thể đi tìm người giúp. Tàu lại chuyển bánh. Khoảng nửa giờ sau, người soát vé đi qua. Tôi cố gắng giải thích ông nghe chuyện đã xảy ra nhưng ông ta chỉ nói được tiếng Đức nên tôi đành thôi. Chúng tôi xuống ngay ga kế tiếp, giữa đêm khuya. Chúng tôi đi theo đường hầm dẫn xuống sân ga bên kia đường, hướng Paris. Ba mươi tám phút nữa sẽ có một chuyến dừng đón trả khách.

Gisèle run rẩy ngồi cạnh tôi trên băng ghế, vùi đầu vào vai tôi. Tôi những muốn kể nó nghe về cha tôi... Tóm lại là nói về chai rượu sâm banh trên ngai mộ xám. Nhưng rồi tôi chỉ vòng tay ngang người nó để sưởi ấm nỗi muộn phiền của nó.

- Cô đã về rồi hả? Chồng tôi cầu nhàu khi tôi mở cửa.

Anh đang mặc pyjama, đeo tai nghe. Tôi đánh chính:

- Bọn em đây.

Anh quay vào phòng khách còn tôi nấu chút mỳ cho Gisèle. Trong khi nước sôi, chúng tôi nghe thấy anh nói tiếng Trung một mình. Thậm chí anh không buồn che giấu nữa.

Khi Gisèle đi khỏi, tôi đến ngồi đối diện với anh. Mảng hình anh xếp được rộng ra trông thấy. Thêm vài viên gạch trên Vạn lý trường thành. Tôi nhấc một mảnh góc lên, thử ghép vào mảng trời.

- Đừng có đụng vào!

Anh tháo tai nghe ra để xem tôi muốn làm gì. Tôi hỏi anh tại sao lại học tiếng Nhật. Anh chữa lại, vẻ bị xúc phạm:

- Tiếng Trung Quốc đấy!

- Xin lỗi.

- Cô còn hỏi gì nữa không?
- Anh không yêu em nữa sao?
- Nếu tôi không còn yêu cô nữa thì tôi đã bỏ đi rồi.

Sự thành thật và đau khổ trong giọng anh nói làm tôi tê liệt trước nắp hộp xếp hình. Tôi nghe mình thốt lên:

- Em cũng vậy, em vẫn còn yêu anh, Roger ạ. Không giống như trước kia đâu. Có lẽ còn yêu hơn trước. Em không biết nữa...

Chúng tôi ngồi đó im lặng sững sờ, với gánh nặng trong lòng đã được trút bỏ. Tôi nhìn mười centimet Vạn lý trường thành của anh không chớp mắt. Tôi muốn hỏi anh:

- Nhưng dù sao thì anh cũng đã nghĩ đến chuyện bỏ đi?

Anh nhún vai thờ dãi:

- Dù sao đi nữa vẫn còn có cái ki-ốt.

Tôi gật đầu. Ta bao giờ cũng hỏi thừa một câu.

Tôi chủ động thu xếp công việc. Điều chúng tôi cần bây giờ là một tuần nghỉ ngơi, cả hai chúng tôi, rời xa tất cả và chỉ hai người với nhau trên thế giới này. Vậy nên tôi đốt trụ ki-ốt ra tro. Một ngày thứ hai, ba giờ sáng, với một áo choàng có mũ trùm, một bi-đông xăng và một bao diêm. Không phải lần đầu tiên bọn phá hoại đốt phá nhà cửa trong khu phố: mọi người ái ngại cho chúng tôi nhưng chuyện ấy không khiến ai ngạc nhiên. Tôi gọi bên bảo hiểm để biết chúng tôi sẽ nhận được bao nhiêu tiền đền bù rồi tôi liên hệ đặt phòng nghỉ tại Djerba cho tám ngày. Khách sạn tốt nhất, trọn gói dịch vụ. Đây sẽ là quà kỷ niệm ngày cưới cho chúng tôi.

Roger để tôi sắp xếp, đầu óc nghĩ tẩn tâu tẩu. Anh không ngừng cầu nhàu những thằng đều đã cướp mất công việc của anh. Tôi cố tình chọn chuyến bay khởi hành sáng thứ năm. Cả một cuộc sống mới đang mở ra trước mắt chúng tôi. Một vận may cuối cùng. Chúng tôi ra nông nổi này, anh muốn chạy trốn thực tế trong hoang tưởng với một người đàn bà không quen biết cũng chính tại công việc ngu ngốc này, tại nhịp điệu khiến đầu óc người ta mụ mẫm này càng cố kéo chúng tôi lại với nhau thì càng khiến chúng tôi xa nhau hơn. Không còn ki-ốt, anh không cần đến cô gái người Hoa nữa. Tuy rằng anh vẫn mang theo đôi tai nghe.

Ở Djerba, tôi muốn tặng cho anh một người đàn bà khác. Cho anh thấy nguyên nhân tại anh và cho anh, tôi đã trở thành một người đàn bà như thế nào. Phòng đôi cho vợ chồng rộng thênh thang, nội thất đều khảm ghép, ghế dựa bằng da loại lớn cùng một sân hiên trông ra biển. Anh muốn tắm ngay lập tức. Sau đó chúng tôi xuống nhà hàng, món ăn kiểu Bắc Phi trộn lẫn thịt, rau cải với bột trứng sam dưới ánh nến, nhưng anh không ăn gì vì chưa kịp tiêu hóa bữa ăn phục vụ trên máy bay. Tôi cảm thấy mình thật nhẹ nhàng trong tấm áo dài kiểu Bắc Phi đính vảy trang kim lấp lánh. Tôi thèm muốn anh như thể chưa từng quen biết. Chúng tôi không thể nói chuyện với nhau trong tiếng nhạc ồn ã nhưng tôi cảm giác anh cũng đang bối rối y như tôi vậy.

Trở về phòng, anh cặp nhiệt độ cơ thể, 39⁰5. Anh nằm li bì trên giường hết năm ngày, điều trị bằng kháng sinh, tai nghe gắn chặt trên đầu. Tôi nhìn anh tự nhủ thế là hết. Tôi nhớ đến bộ tóc giả dưới đáy túi ở Paris. Chính bộ tóc giả ấy nên thế chỗ tôi mới phải.

Chúng tôi quay về sớm hơn những hai ngày, nhờ dịch vụ hồi hương vì tình trạng sức khỏe. Chúng tôi hầu như không nói với nhau câu nào. Ngồi trên máy bay, anh thì thầm: “Tôi biết cô không còn yêu tôi nữa. Không cần giả bộ làm gì”. Tôi không tìm ra câu gì để đáp lại. Tôi tin mình đã bắt đầu yêu anh thật sự kể từ ngày anh lừa dối tôi với *người kia*. Nhưng nói với anh điều đó thế nào đây? Tôi hủy hoại cuộc đời anh thế là đủ rồi.

Người ta dựng cho chúng tôi ki-ốt mới.

Chồng tôi càng lúc càng gầy đi, nhưng nói tiếng Trung ngày càng trôi chảy. Chúng tôi không thăm nom gia đình anh nữa. Anh tiếp tục đến rạp chiếu phim vào mỗi thứ năm. Anh không rình rập trên vỉa hè nữa mà đi thẳng vào trong. Anh không nuôi hy vọng nữa, nhưng ở anh vẫn còn một điều bèn bỉ: ý thức đã đi sát qua một hạnh phúc quá lớn lao đối với mình từ nay choán hết tâm trí anh. *Người kia* đã biến mất nhưng chính tôi mới là kẻ không còn tồn tại nữa. Ngài Jean, lại bắt đầu ghé chỗ tôi mua tờ *Le Monde* đã khẽ chạm qua mấy ngón tay tôi vô ích, việc đó chẳng làm thức dậy bất cứ cái gì nữa.

Tôi lần vào rạp rồi luồn vào ngòai phía sau anh không một tiếng động. Anh giật nảy mình. Tôi cẩn nhè nhẹ vào gáy anh, từ phải qua trái, rồi thì thầm với anh trong tiếng thở dài:

- Em nhớ anh quá đi mất.

Trong bóng tối môi anh ép chặt lên miệng tôi. Tôi vươn người qua lưng ghế, hôn giữa miệng anh. Tôi khép mi lại nghĩ đến nét chì đậm kiểu phương Đông mà tôi vẽ bên trên, đến môi tôi đỏ chót, đến lớp phấn má mịn màng, đến mùi nước hoa phong lan, và tôi để cho người đàn ông xa lạ này ôm siết giữa hai hàng ghế, quên rằng dưới những mơn trớn vuốt ve này chính là chồng mình.

Tôi thở gấp gấp. Tôi giật mình choàng dậy.

Tôi đang nằm trên ghế dài. Một mình. Tôi đứng phắt dậy. Còn *người kia* vẫn tiếp tục làm tình trong ánh sáng phim, thét lên trước mặt tất cả mọi người vì thỏa mãn cùng một người đàn ông thậm chí chưa biết tên, vẫn nằm trên mặt đất rên rĩ giữa đám bắp rang bơ và giấy bao kem ốc quế, thân mình căng lên như một cây cung, cổ ngửa ra sau, dăng hiến, biết bao dăng hiến...

Tôi thì không là gì cả. Tôi không chịu nổi cô đơn nữa rồi. Tôi không chịu nổi là hai người nữa rồi. Tôi không chịu nổi mùi nước hoa phong lan của cô ta nữa rồi. Tôi mở toang cửa sổ, muốn buông mình xuống nhưng tôi không muốn cô ta thắng cuộc.

Khi anh về đến nhà tôi nói với anh rằng tôi là cô gái ngòai hàng ghế sau. Vì anh không trả lời, tôi liền kể cho anh từng chi tiết, rồi tôi nói giọng Trung Quốc, tôi tự bắt chước mình để anh nhận ra tôi. Nhưng tôi thấy mình vụng về quá, tôi cử động vụng về, nói thì sai, tôi thấy ngay là mình dàn dựng lại hoàn toàn thất bại.

Anh nhìn tôi như nhìn một người lạ. Anh lạnh lùng nói:

- Cô nghiên ngẫm trò này trong đầu từ bao giờ?

- Lần hôn đầu tiên: ngày 31 tháng Ba.

Về ghê tởm làm mặt anh biến dạng.

- Cô có mặt ở đó? Cô đã theo dõi tôi, ngay từ đầu, cô đã...?

Thoáng trong mắt anh một mong muốn giết người. Rồi không có gì nữa. Cái nhìn như mọi ngày. Cái nhìn không thấy tôi. Anh quay lưng ra khỏi phòng ngủ.

- Hi vọng cô đã được no mắt khi rình mò chúng tôi, anh vừa nói vừa bước ra.

Tôi giữ anh lại.

- Chính là em mà Roger. Anh đã phải lòng chính vợ mình, vậy thôi.

- Dừng ngay câu chuyện ngu xuẩn của cô lại! Rốt cuộc thì một cái gì đó đã xảy ra trong đời tôi, một cuộc gặp gỡ thật sự, một câu chuyện thật sự, và cô tin là cô có thể bôi nhọ chuyện ấy với tôi bằng những lời bịa đặt khôn khéo của cô sao? Cô tin là chỉ bắt chước giọng mà đủ thuyết phục tôi sao? Cô không bao giờ theo kịp một người đàn bà như cô ấy đâu, Nina đáng thương... Giá như cô biết được cô ấy làm tình như thế nào...

- Nhưng anh chưa bao giờ ngủ với cô ta! Không thể thế được! Anh nói dối!

- Cứ việc kể những gì cô thích.

Tôi nghe cánh cửa ra vào đóng lại trong yên lặng. Tôi liền bước tới ngồi vào ghế của mẹ Gisèle, nhưng tôi chẳng làm sao cả. Người ta không thể lúc nào cũng chiếm chỗ của kẻ khác.

Đêm đến tôi không tài nào chợp mắt được. Tôi nhớ lại lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau, những ô chữ, trận bán kết cuộc thi Số và Chữ, và chúng tôi quan hệ với nhau lần đầu tiên tự nhiên như thế nào, rồi ngay sau đó phát hiện mình có thai một cách ngu ngốc ra sao. Tôi đã mời anh ăn tối dưới ánh nến để báo tin, tôi run lên như trong những ngày xung tội ở ký túc. Anh bảo tôi: “Dù thế nào thì em cũng không để dính chứ? - Anh thấy phiền à? - Tất nhiên rồi! Bọn mình đâu thể dọn món tráng miệng lên đầu bữa!” Đó là lời nói thực lòng. Vì lương thiện, để anh khỏi cảm thấy bị ràng buộc, tôi bỏ cái thai. Cả mẹ tôi lẫn anh đều không biết chuyện này. Thật đau xót nhưng đây là bí mật của tôi. Bây giờ tôi hiểu nhu cầu sâu sắc về sự kín đáo này cần thiết đến thế nào để có thể buông mình, không xấu hổ, không sợ những phản ứng hoàn toàn có thể đoán trước: kẻ khác nhòm ngó, lên án, thương hại, độ lượng, sự tin chắc của những người nói câu: “Tôi mà là cô thì...”

Chồng tôi và tôi, rốt cuộc, chúng tôi cần những thứ giống nhau, nhưng không phải cùng nhau.

Anh trở lại lấy đồ đạc của mình. Anh dọn đến ở trong một khách sạn. Tôi không có địa chỉ lẫn số điện thoại liên lạc. Chúng tôi gặp nhau ở ki-ốt, vẫn như trước kia: thời gian biểu vẫn như cũ nên khách hàng cũng không nhận thấy điều gì khác lạ. Anh chỉ có khí phách hơn, vậy thôi. Còn tôi tàn lụi hơn.

Một tối, tôi đã quyết tâm. Tôi chờ anh ở lối ra của rạp chiếu phim với vẻ ngoài của *người kia*. Anh nhận ra tôi ngay, từ đằng xa. Chúng tôi nhìn nhau thật lâu rồi miệng tôi tô son đỏ chót hé mở phác nên một nụ cười. Rồi tôi quay đi uốn lượn thân mình và tôi bắt đầu đi bộ dọc những đường phố Paris tối tăm, thẳng hướng sông Seine. Tôi cảm thấy anh theo sau, cách tôi vài mét.

Tôi đến trước cầu nhà thờ Đức Bà. Vài phút nữa thôi, từ đằng kia, tôi sẽ chậm chậm quay ra trên sân trước giáo đường, rồi cời bỏ bộ tóc giả trong ánh sáng đèn chiếu trắng. Sau đó chuyện gì đến sẽ đến. Tôi tự nhủ: có chăng một cuộc sống khác sau cái chết của *người kia*?

Đến giữa cầu, tôi nghe kêu tên mình.

Tôi dừng sững lại, bàng hoàng. Anh đã tin tôi. Hoặc giả anh chưa bao giờ khờ khạo cả.

Tôi quay lại, mắt đầm nước... Nhưng đó là một người đàn ông đứng tuổi tiếp tục gọi:

- Nina, lại đây nào! Ngồi xuống!

Con chó nhỏ ba chân bốn cẳng chạy về, nhảy lên lòng ông. Roger, đứng trên vỉa hè đối diện, khum tay làm loa, nói với tôi một câu tiếng Trung. Anh không đời nào chấp nhận sự thật.

Thế là tôi chạy một mạch, không nhìn gì hết, tôi cũng chạy, như con chó nhỏ kia, chạy hết sức, ngày càng nhanh hơn, xuống hết cầu thang dẫn ra bờ sông rồi lao xuống sông Seine nói “Cha ơi, là con đây mà”. Lần đầu tiên trong đời mình.

Khi tôi tỉnh lại trong bệnh viện, anh đang ngồi gần tôi. Tôi thì thầm:

- Anh đã cứu em... Tình yêu của em... Anh đã nhảy xuống.

Anh yên lặng một lát, rồi nói với tôi giọng dửng dưng:

- Không, là một người làm việc trên xà lan. Tôi đứng trông bộ tóc giả nổi bật bênh, trôi theo dòng nước... Cô thì sống. Còn cô ấy chết rồi.

Tôi mỉm cười, vừa tổn thương vừa hạnh phúc. *Người kia* không tồn tại vô ích. Cô ta biến đi trả lại chồng tôi cho tôi, anh đã biến đổi sau khi giúp tôi trở thành người đàn bà anh cần. Mọi chuyện giữa chúng tôi sẽ khác đi. Một khởi đầu mới.

- Roger... người đàn bà đó, chính là em mà.

Anh nhìn tôi nghiến chặt răng, nước mắt trào ra, rồi cúi đầu.

- Thế đây, tôi không bao giờ tha thứ cho cô chuyện này.

Rồi anh ra đi.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>